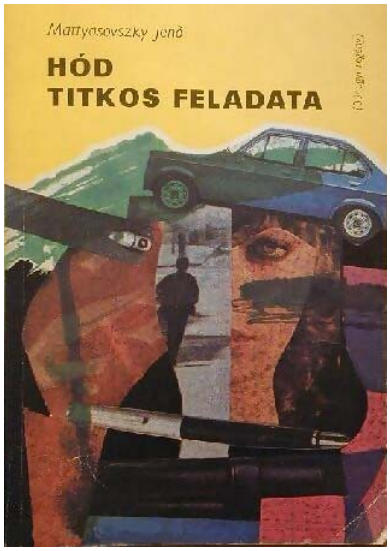

Mattyasovszky Jenő

Hód titkos feladata

Táncsics Könyvkiadó
Budapest, 1978

1.

Erősen sötétedett már, amikor Bálint Géza jogtanácsos kilépett balatoni nyaralójának kapuján. Fürdőköpenyben volt, lábán fapapucs. Elhatározta: mielőtt kocsiba ül és Budapestre hajt, úszik egyet. Bezárta a kaput, a kulcsot köpenyének zsebébe süllyesztette.

A kellemes nyárest sokakat fürdőzésre csábított. A vízhez vezető úton egymást érték az emberek. Lent a parton Bálint az egyik közeli üdülő felé vette útját. Sekély vize miatt nem szerette a szabad strandot; ahányszor lejött, mindig az üdülőét vette igénybe; jól ismerte a gondnokot.

A parti úton gyéren világítottak a lámpák. Szemben egy személygépkocsi közeledett, tompított fénnyel. Lassan, szinte lépésben. Bálint az úttest szélére húzódott. A kocsi pontosan mellette fékezett.

- Mester! - reccsent durván a vezető hangja. - Merre találom az Eső utcát?

Bálint egy pillanatra meghökkent a nyers megszólítástól, aztán túltette magát rajta. Az érdeklődő egyedül volt a nagy kocsiban. Arca sötétbe veszett, csak fejének körvonala látszott.

- Itt, balra, a második utca - mutatta kelletlenül.

- Ez biztos?

- Elhiheti, magam is ott lakom.

Amaz megbillentette a fejét.

- Az más - mondta. - Egyszer már hülyét csináltak belőlem, azóta itt keringek.

Bálint Géza ezen egyáltalán nem csodálkozott. A durva, nyers hang eleve elriaszt minden jó szándékot, legyen az csupán útbaigazítás. Cinkos örömet érzett azzal az ismeretlennel szemben, aki előzően a bolondját járatta a durva hangú férfival. Hosszan nézett a sötét színű, mindjobban távolodó kocsi után. Bár márkáját nem látta. formája alapján Volvónak vélte.

A víz kellemes volt, az úszás felfrissítette. Majd egy órát lubickolt, aztán indult vissza, mert hosszú út állt még előtte. Meglepve látta, hogy a nagy kocsi ott áll üresen, leoltott lámpával a nyaralója szomszédságában levő üdülő előtt. Valóban Volvo, bérkocsikra jellemző rendszámmal.

Most már sietnie kellett, későre járt. Gyorsan tusolt, aztán magára kapta ruháját. Éppen cigarettára gyújtott, amikor induló motor zaját hallotta. A sarkig tárt teraszajtón át látta, hogy a Volvo sebesen elhajt. Kihozta újdonatúj, bogárhátú Volkswagenjét a garázsból, és kihajtott az utcára. A nyaralót gondosan bezárta, és már a kaput csukta, amikor eszébe jutott, hogy a villanyórát elfelejtette lekapcsolni. Úgy döntött: nem megy vissza, nem

vesződik ismét a zárakkal. Elvégre holnap délután ismét lejön, folytatja a nyaralást.

Éppen indult volna. A sötétből váratlanul egy fehér nadrágos lány bukkant elő. Egyenesen a kocsihoz lépett, és a nyitott ablakhoz hajolt.

- Bocsánat, uram! - mondta. - Kérem, vigyen magával.

Bálint Géza úgy ismerte önmagát, mint akit nehéz zavarba hozni. Főként hölgyeknek nehéz. Elmúlt ötvenéves, két házasságot hagyott maga mögött, de a gyengébb nemnek még mindig hódolója volt. Ennek ellenére alig ismert saját hangjára zavarában, amikor a lány- tól az úticélt tudakolta.

- Mindegy - érkezett a halk válasz. - Csak innen el.

Bálint nyelt egyet.

- Pestre megyek - mondta tétován.

- Az nagyszerű !

- Akkor szálljon be ...

A lány fürgén megkerülte a kocsit és beült. Bálint elvette tőle a tömött, jókora kézitáskát, a hátsó ülésre helyezte, majd udvariasan bemutatkozott.

- Pula Ildikó - mondta a lány.

Szabályos arca, magas homloka volt. Rövid, sötét hajából néhány rakoncátlan tincs kunkorodott fülére. Rövid ujjú, mintás blúzt viselt, amely feszesen simult formás alakjára.

Bálint szakértő szemmel nyomban megállapította, hogy alkalmi útitársa igen csinos. Huszonévesnek ítélte.

Miközben végighajtott a nyaralóhelyen, szeme sarkából többször a lányra pillantott. A nyúlánk termet, a szabályos arc ismerősnek tűnt. Mintha valahol már látta volna. Hiába kutatott azonban emlékezetében, nem tudta, hol.

A lány rezzenéstelen arccal, mozdulatlanul ült. A fejét mereven tartotta, mintha valami izgalmas film peregne előtte, amelyből egy pillanatot sem akar elmulasztani. Az ölében görcsösen szorongatta válláról lecsüngő divatos táskáját.

Bálintot zavarta a lány feszélyezettsége. Az országúton a szokott tempóval hajtott, és felhúzta kissé az ablakot, hogy a bezúduló levegő erejét csökkentse.

- Rájöttem, hol is láttam már magát - törte meg a csendet váratlanul.

A lány összerezzent, mintha egy vödör vizet zúdítottak volna a nyakába. Értetlenül nézett.

- Mit mond?

Bálint kelletlenül ismételte szavait.

- Hol látott? - kérdezte a lány.

- A szomszéd üdülőben ... Ott napozott a kert sarkában, nem is egy alkalommal. Az a nádfedeles nyaraló az enyém.

- Ismerem ... Csinos kis ház.

- Az üdülő egy szövetkezeté.

A lány bólintott.

- Általános Mechanikai Szövetkezet - mondta. - Valóban mindig a kert sarkában napoztam.

- Sokszor láttam magát ... És most haza?

A lány zavartan pislogott.

- Igen - mondta.

- Letelt a szabadság?

- Letelt ... ř

Bálint ezt nem hitte el. A lány lényegében minden tudatos cél nélkül szegődött útitársnak. Az első pillanatban nem érdekelte, hogy ő vajon hová indul. Ha azt mondta volna: Keszthelyre, oda is vele tartana. De miért? Miért akart mihamarabb odébbállni? A kétkedés alaposan az arcára lehetett írva, mert a lány megszólalt:

- Nem hiszi, hogy letelt a szabadságom, és Pestre akarok menni?

Bálint vállat vont.

- Lényegtelen, hogy mit hiszek, mit nem ... Nekem Pesten reggel halaszthatatlan dolgom van. Azt lebonyolítom, és máris jövök vissza ... Maga arra kért, vigyem el onnan. Mindegy hová, csak el onnan. Nos, elhoztam, ennyi az egész. Részemről mindegy, hol száll ki, ha Pesten, úgy ott. Ha akarja, útközben bárhol megállhatok. Nincs okom kutatni a maga szándékát, és nem is akarom.

A csend közéjük szakadt.

Bálint a vezetésre összpontosította figyelmét. Szemből egyre-másra jöttek a gépkocsik, villogtak a reflektórok. Kisvártatva gyérült a forgalom. Cigarettával kínálta a lányt, de az fejét rázta: nem dohányzik. Ő maga rágyújtott és a füstöt mélyen leszívta.

A csendet a lány halk hangja törte meg:

- Nem azért jöttem el az üdülőből, mert letelt a szabadságom. Éppen időmilliomos vagyok, mivel elhatároztam: állást változtatok ... Azt

azonban higgye el, hogy végső célom valóban Pest, ott lakom. Az üdülőből mindenképpen el akartam jönni. Pár napig még maradhattam volna, de elég volt.

- Nem veszi tolakodásnak - óvatoskodott Bálint -, ha megkérdem, mi a foglalkozása?

- Levelező vagyok ... Külkereskedelmi levelező.

- Milyen nyelv?

- Angol-német.

- Nem lesz nehéz elhelyezkednie - vélekedett Bálint. - Manapság két kézzel kapnak gyakorlott levelezők után. Persze csak akkor, ha nem fegyelmivel jött el. - Nem tartotta illendőnek a további érdeklődést, inkább elhallgatott.

- Hívtak több helyre, deřmég nem határoztam - mondta a lány, de hangjában bizonytalanság csengett.

Bálint Géza hivatalosan több olyan vállalattal állt kapcsolatban, amelyek önálló külkereskedelmi tevékenységet folytattak. Biztos volt abban, hogy tudna segíteni a lánynak az elhelyezkedésben. Persze csak akkor, ha ezt a lány igényelné.

- Ha úgy véli, segíthetek magán, értesítsen - mondta.

A lány nem mutatott semmiféle lelkesedést.

- Nem tudom, hogy szükségem lesz-e segítségre - nézett mereven előre.

- Ahogy gondolja ... Csak arra kérem, jó szándékot tételezzen fel. Ajánlatomat ne vegye valamiféle ürügynek.

A lány hosszan töprengett.

- Egyáltalán, hol- tudom magát megtalálni? - kérdezte.

Bálint a kocsi kesztyűtartójából elővett egy névjegyet.

- Tegye el - mondta. - Rajta a hivatali és a lakástelefonom.

- Hívhatom a lakásán is?

- Igen ...

A lány átvette a névjegyet és furán nézett.

- Nem neheztel majd a felesége, ha netán zavarom otthon? - kérdezte.

Bálint akaratlanul is elmosolyodott. Lám, a nők soha nem tagadják meg önmagukat. Az első adandó pillanatban a feleséget kutatják. Ha netán az nincs, akkor a barátnőt. És ha egyik se lenne, akkor legyintenek a férfira. Nem pazarolják az erőfeszítésüket arra, aki

eddig sem kellett senkinek. Íme az örök nő, aki a férfiban is a másik nőt kutatja.

- Nyugodtan hívhat a lakásomon is - közölte. - A feleségem nem érti félre a hívását.

- A gyűrűjéről láttam, hogy nős ... Csodálkoztam is, amiért egyedül téblábolt a nyaralóban.

- Ezek szerint észrevett engem.

- Kénytelen voltam látni magát, mert a kerítés mellett napoztam.

Bálintban a pillanatnyi lelkesedés alábbhagyott.

Később a lány az iránt érdeklődött, hogy miért nyaral egyedül. Bálint elmondta, hogy felesége jelenleg külföldön van. A húgát látogatta meg, és ezt a nyarat Franciaországban tölti.

A lány kinyitotta kézitáskáját és eltette a férfi névjegyét. Eközben valami megcsörrent.

- Úristen! - nézett döbbenten a lány.

- Mi baj van?

- Véletlenül magammal hoztam a szobakulcsot ... Most mit tegyek?

Félúton voltak Pesthez.

- Nincs különösebb baj,- mondta Bálint. - Holnap visszajövök, és majd átadom a kulcsot a gondnoknak.

A lány töprengeni látszott.

- Tud jobb megoldást? - kérdezte Bálint.

Amaz a fejét rázta.

- Akkor bízza rám - javasolta Bálint.

A lány aggodalmaskodott. Attól tartott, hogy ez kellemetlenséget okozhat a férfinak. Az üdülő gondnoka ismerheti az asszonyt. Megmondja, hogy a férfi hozta fel Pestre.

Bálint minderre legyintett.

- Ez egy jelentéktelen szívesség a részemről, és egyáltalán nem okoz problémát ... Hacsak magának nem kellemetlen, amiért velem jött.

- Nekem nem ...

- Akkor bízza rám a dolgot.

Bálint a kulcsot a kesztyűtartóba tette. Az út mellett feltűnt egy bisztró színes neonreklámja. Bálint behajtott a parkolóhelyre és

megállt. Több kocsi vesztegelt ott. Felajánlotta útitársának: legyen a vendége.

A lány hevesen tiltakozott.

- Nem ... Semmiképpen sem - rázta a fejét.

- Legalább egy kávét. Vagy talán valami hűsítőt kíván?

- Köszönöm, de semmit sem kérek.

Bálint habozott.

- Csak menjen nyugodtan - mondta a lány. - Megvárom a kocsiban. Nem szököm addig meg ... És ne haragudjon, hogy nem tartottam magával.

A bisztróban kevesen voltak. Bálint kávét rendelt. A fülében még ott csengett a lány idegességtől vibráló hangja. Nem talált magyarázatot a fura viselkedésre. Végigpergette beszélgetésük minden mozzanatát. Vajon miért ez a nagyfokú nyugtalanság? Miért ez a feszélyezettség?

Bárhogyan is forgatta magában a gondolatot, minderre csak egyetlen magyarázat kínálkozott. A közelmúltban a lányt reménytelen vagy talán csalódott szerelem vihara rázta meg. Így érthető, hogy az üdülőben miért választotta a magányt, elbújva a kert sarkába.

Intett a pincérnek. Fizetett és indult a kocsijához. Semmiféle szándéka nem volt a lánnyal, éppen ezért feleslegesnek tartotta a további találgatást. Amint Pestre érnek, vége az egésznek. Lerakja valahol és kész. Lehet, soha többé nem találkoznak.

A parkolóban két újonnan érkezett kocsi körül nagyhangú társaság vitatkozott.

Bálint néhány lépést tett és megtorpant. Nem akart hinni a szemének. A sötétben kocsija üresnek látszott. Körbenézett, de a lányt sehol sem látta. Megszökött! Egyszerűen odébbállt, és még azzal sem törődött, hogy az őrizetlenül hagyott kocsit kirámolhatják, sőt ellophatják, mert benne hagyta az indítókulcsot is. Átkozta magát, amiért a lányt felvette. A kocsihoz lépett és dühösen tépte fel az ajtót. Aztán csak bámult maga elé.

A lány, fejét mélyen lehajtva, görnyedten ült, mintha gyomorgörcs kínozná. Rémülten tekintett fel.

- Jaj, de megijesztett - mondta megkönnyebbülten.

Bálint nehezen szólalt meg:

- Valami baja van?

- Csak a lábam gyömöszölgetem ... Fáj az új cipőben.

Közben a nagyhangú társaság eltűnt a bisztróban. A lány felnézett és hosszú pillantást vetett utánuk. A szorongó kifejezés lassan eltűnt arcáról.

- Indulunk? - kérdezte izgatottan.

Bálint már magához tért meglepetéséből, nyomban indított. Tíz óra már jóval elmúlt, az úton alig volt forgalom. Hosszú kilométereken át hallgattak. A lány az utat nézte, mintha tudomást sem vett volna Bálintról. Már közel jártak Pesthez, amikor váratlanul megszólalt:
ř

- Bárhol kitehet a városban.

Bálint cigarettára gyújtott.

- Ott száll ki, ahol magának megfelel - mondta.

- Mindegy, hogy hol . . . Nem akarom feleslegesen fárasztani. Már az is nagy szívesség volt, hogy felhozott. Biztos vagyok abban, hogy ez ideig én voltam a legkellemetlenebb útitársa.

- Ugyan ...

A lány arcán alig észrevehető mosoly futott át.

- Ne tagadja - szegezte mutatóujját a férfira. - Tudom, hogy alkalmatlan voltam a csevegésre. Így aztán csak untattam; sőt zavartam. - Egy fáradt mozdulattal végigsimította homlokát. - Túlontúl magammal vagyok most elfoglalva. Ez az igazság. Ez még annak is kellemetlen, aki csak perceket tölt velem. Hát akkor maga? ... Ugye milyen fura dolog, amikor szívességért cserébe csak bosszúságot kap az ember?

- Ne okozzon gondot magának ...

- Miért tagadja?

Bálint elmosolyodott, és gyors egymásutánban megszívta cigarettáját.

- Nem zavart a hallgatása - mondta. - Gondolom, oka volt rá. Részemről az lett volna tapintatlan, ha valami érdektelen témával molesztálom. Azt pedig higgye el, volt már magánál rosszabb útitársam is.

- Köszönöm ... Maga nagyon udvarias.

- Semmit se köszönjön. Inkább arra feleljen: merre lakik? Hová vihetem ?

Távolban feltűntek a város fényei. A lány hosszan hallgatott, mintha a kérdés elsiklott volna füle mellett. Bálint éppen szólni akart, amikor a lány megelőzte:

- Mindegy, hogy hol ... Valahol rakjon ki.

- Egyáltalán nem mindegy - mondta Bálint. - Ha nem akarja, hogy az otthonáig vigyem, megértem. Akkor viszont jelöljön meg egy helyet a városban és ott megállok.

- Tehát dönthetek?

- Döntsön.

A lány azt kérdezte, ha egyedül lenne a kocsijában, merre vinne az útja. Amikor megtudta, hogy a férfi a Városliget mellett lakik, közölte: a Keleti pályaudvarnál megállhat, ott kiszáll.

Bálint a Keleti pályaudvar indulási oldalához hajtott és lefékezett. A lány kezébe kapta nagy táskáját, és hálás köszönetet rebegett.

- Nagyon kérem, ne feledje a gondnoknak a kulcsot átadni, és a nevemben kérje bocsánatát - mondta és a kezét nyújtotta.

- Ha úgy gondolja, szüksége van a segítségemre elhelyezkedéséhez, nyugodtan hívjon fel.

- Ne haragudjon, ha bosszúságot okoztam magának.

- Ugyan - tárta szét kezét Bálint.

A lány fürgén átszaladt az úttesten, és anélkül, hogy egyszer is visszanézett volna, megindult a metró-állomás felé. Bálint hosszan nézett utána. Esküdni mert volna, hogy a lány lába nem fáj az új cipőben. A pályaudvar bejáratánál levő villanyóra pont tizenegyet mutatott.

Még éjfél előtt ágyban leszek, gondolta Bálint és gázt adott a gépkocsinak.

Otthon három levél várta. Egyik hivatalos volt, a másik kettőt felesége írta Franciaországból. Elsőnek a hivatalos levelet bontotta fel. Dühösen vette tudomásul, hogy másnap újabb halaszthatatlan ügye várja, és amiatt a legjobb esetben is csak a hét végén utazhat a Balatonhoz. Eszébe jutott a lány által rábízott kulcs, és ettől ideges lett.

2.

A kánikula délutánra tetőzött. A városban lelassult a forgalom, a járművek szinte vánszorogni látszottak a forró aszfalton. Az utak napsütötte oldala üres volt, aki csak tehette, az árnyékba húzódott.

A főkapitányság ügyeletén egyhangúan zümmögött a mennyezetre függesztett ventillátor. Fülledt volt a levegő, a nyitott ablakokon át forró meleg ömlött a helyiségekbe. Az idő eseménytelenül telt, csak ritkán csengett a telefon.

A bejelentések vételével megbízott főhadnagy ingujjban ült íróasztalánál, és lottószámokkal bíbelődött.

- Holnap csütörtök, nehogy elfelejtsd bedobni a szelvényedet -

mondta társának.

- Te készen vagy a variációddal?

- Most vajúdom ... A fene egye meg ezt a lottót.

Csengett a telefon. A főhadnagy felvette a kagylót.

- Főkapitányság ügyelete - mondta.

- Azonnal jöjjenek a Vadvirág utca négybe. A második emelet egyik lakásában baj történt - közölte egy izgatott férfihang.

A főhadnagy felírta a címet.

- Hányadik kerület? - kérdezte.

- Tizenegyedik.

- Ki a bejelentő? ... A nevét kérem!

Az ismeretlen nem válaszolt a kérdésre.

- Siessenek! Ismétlem, baj van - mondta, aztán kattant a készülék.

A főhadnagy csalódottan tette helyére a kagylót.

- Mi van? - kérdezte a társa.

- Letette anélkül, hogy a nevét megmondta volna. Itt a cím. A pasas szerint, valami baj történt a lakásban.

- Oka volt, hogy eltagadja kilétét?

A főhadnagy vállat vont.

- Tudom én? - mondta. - Mindenesetre nem mondta meg.

- Biztos az agyára ment a meleg - vélekedett a másik rendőrtiszt. - Az is lehet, hogy csak szórakozik. Aztán röhög a markába, ha meglátja a rendőrkocsit ... Mit tervezel?

- Mindenesetre jelentem az öregnek, döntsön - mondta a főhadnagy. Kezében a címmel eltűnt az ügyelet vezetőjének szobájában.

Kisvártatva már jött is kifelé.

- Hány óra? - kérdezte.

- Pont háromnegyed négy - mondta a másik.

- Itt a cím, rádión azonnal küldd oda a legközelebbi járőrkocsit ... Szímatoljanak körül, aztán jelentsenek. Talán mégis történt valami abban a lakásban.

A Vadvirág utca a Gellérthegy oldalában húzódott. Villanegyed, sűrűn tarkítva újonnan épült társasházakkal. Pontban négykor

rendőrkocsi fékezett az egyik háromemeletes ház előtt. A két rendőr átvágott a kerten, és belépett a lépcsőházba. A földszinten több lakásba becsengettek, de nem volt otthon senki. Az utolsó lakásnál azonban ajtót nyitottak.

A testes férfi kerekre tágult szemmel nézett a rendőrökre. Csupán atlétatrikó és rövidnadrág volt rajta.

- Elnézést a zavarásért - kezdte a magasabbik rendőr, egy szikár termetű törzsőrmester. - Ki ebben a házban a gondnok vagy a megbízott? - Jól tudta, hogy házfelügyelőt hiába keresnének.

- Miért?

A két rendőr összenézett. A törzsőrmester mély lélegzetet vett, de mielőtt megszólalt volna, társa, a szakaszvezető megelőzte.

- Uram! ... A megbízottat vagy a gondnokot keressük, mert szükségünk van rá - mondta csendesen.

A szikár törzsőrmester nyelt egyet.

- Vele akarunk beszélni - mondta.

- Én volnék az - mondta a testes férfi. Sebesen pislogott, és sarkig tárta a lakásajtót. - Tessék, fáradjanak beljebb.

- Nem akarjuk zavarni - hárította el az invitálást egy kézmozdulatával a törzsőrmester. - Mindössze néhány kérdésünk lenne.

Amaz nyomban készséges lett, és kilépett a lakásból a lépcsőházba.

- Parancsoljanak - mondta, aztán várakozóan nézett.

A törzsőrmester halkan megszólalt:

- Elsősorban ... Maga hívott ki minket?

A testes férfinak kigúvadt a szeme.

- Hogy én hívtam volna magukat? - kérdezte.

- Mármint a rendőrséget.

A férfi a fejét rázta.

- Én nem hívtam magukat. Senkit se hívtam ... Minek hívtam volna a rendőrséget?

A törzsőrmester a társára nézett.

- Tehát nem maga telefonált, hogy baj van - szögezte le.

- Nem ... Különben is, mi baj lenne itt? Rendes ház, rendes lakók. Itt mindenki úriember. Ez itt nem az Angyalföld vagy a Garay tér ...

- Nana - vetette közbe a szakaszvezető.

A testes férfinak megeredt a nyelve:

- Uraim! Itt minden a legnagyobb rendben van. Nincs semmi baj. Én nem tudom, ki hívta ide magukat. Azt sem, hogy miért. Fogalmam sincs, milyen baj lehetne ebben a házban. Nekem elhihetik. Úgy ismerem a lakókat, mint a tenyeremet. Nem tudok semmiről sem.

A törzsőrmester egy hatalmas, kockás zsebkendővel megtörölte verejtéktől nedves homlokát. Közben a szakaszvezető mereven nézte a testes férfit, mintha arra lenne kíváncsi, hogy az meddig állja a pillantását.

A törzsőrmester mélyet sóhajtott.

- Hát akkor hiába fáradtunk - mondta.

A férfi széttárta kezét.

- Sajnálom, uraim - mondta. Köszönt, és mozdult volna, hogy lakásába menjen, de a szikár rendőr magasba emelt ujja megállította.

- Mellesleg kérdem: kiknek van telefonjuk a házban?

- Telefon?

- Csak úgy mellékesen érdekelne minket - jegyezte meg a szakaszvezető.

Amaz a szemét forgatta, majd megszólalt:

- A földszinten csak nekem ... A másodikon két lakónak, a harmadikon pedig egynek.

- Az elsőn?

- Azon az emeleten nincs senkinek telefonja - mondta határozottan a testes férfi.

A törzsőrmester szemével intett társának.

- Menjünk fel a másodikra - mondta.

Egy kisfiú dübörgött le a lépcsőn, majd a rendőrök láttán megtorpant.

- Csókolom - vetette oda a testes férfinak, majd kiszaladt a lépcsőházból. Kint nyomban kiáltozni kezdett: - Dzsó bácsinak melege van ... Dzsó bácsinak melege van.

- Lakik itt valami angol vagy amerikai is? - kérdezte a szakaszvezető.

- Nem lakik itt külföldi.

- Akkor ki az a Dzsó bácsi?

- Engem becéznek így - mondta kelletlenül a gondnok.

Felfelé haladva a törzsőrmestert a lakók érdekelték, főként azok, akik a másodikon laknak.

- A doktorék laknak a hétben, a nyolcasban egy tisztviselőnő, egyszobás lakása van. Pula Ildikónak hívják. Végül a kilences lakásban Szepes mérnök úr és családja lakik - sorolta a gondnok.

- Kit találunk most itthon?

- Talán a doktorék lányát, Marikát, mivelhogy vakáció van. A mérnök úrék nyaralnak, csak két hét múlva lesznek itthon.

- És ez a Pula Ildikó itthon van?

A testes férfi mélyeket szusszantott.

- Nem tudom - mondta. - Egy vállalatnál dolgozik, nem hiszem, hogy itthon van. Különben is, az elmúlt napokban nem láttam. Ritkán jár haza. Az az érzésem, van valakije és annál tölti minden szabad idejét.

- Mikor látta őt utoljára? - kérdezte a törzsőrmester.

- Van annak már három hete ... Késő este volt. Jött és máris ment. Biztos csak magához vett valamit. Neki is van telefonja.

- Kik ezek a doktorék?

- Gele István ... Főorvos egy klinikán.

A törzsőrmester elsőnek a kilences lakásba csengetett be. Miközben várakoztak, a gondnok sértődött arcot vágott. Nem tetszett neki, ha kételkednek a szavában. Talán nem hiszik, hogy a mérnökék nyaralnak?

A szikár rendőr kisvártatva a tisztviselőnő csengőjét nyomta meg. Odabent semmi sem mozdult.

Ismét csengetett, hosszan, de hiába.

Gele doktorék ajtaja viszont azonnal kinyílt. Fiatal fürdőruhás lány állt a küszöbön.

A két rendőr udvariasan köszönt.

- Bocsánat a zavarásért, néhány kérdésünk lenne - mondta a törzsőrmester.

- Fáradjanak be ...

A testes férfi, mint, aki a dolgát jól végezte, indult volna lefelé, de, a szakaszvezető utánaszólt:

- Jöjjön csak maga is - mondta.

A tágas hallban foglaltak helyet. Kint a széles erkélyen egy másik lány is volt. Ő is fürdőruhában.

- A barátnőm - mondta a vendéglátó lány. - Remélem, nem zavarja a beszélgetésünket.

A lakás nehéz stílbútorokkal volt berendezve. A parkettát süppedő perzsák borították. A falakon vastag keretű festmények lógtak.

A tárt ajtókon át be lehetett látni a többi szobába is.

A törzsőrmester egy szemvillanással felmérte a helyzetet. Semmi gyanúra utaló körülményt nem talált, amelyből arra következtethetett volna, hogy valami baj van. Olyan baj, amely a rendőrségre tartozik. Zárt ajtó, két napozó lány az erkélyen. Csend és meleg. A társára nézett, hátha attól valami titkos jelt kap, de a szakaszvezetőnek közömbös volt az arca.

- Csak ketten vannak? - kérdezte a törzsőrmester.

- Igen ... Strandra akartunk menni, aztán ittragadtunk.

A szikár rendőr összekulcsolta a térdén a kezét.

- Megmondom, miért is jöttünk - mondta és a lány szemébe nézett. - Értesítést kaptunk ... Valaki telefonált innen, hogy azonnal jöjjünk, mert baj van ...

A testes férfi a fülét hegyezve bámult.

- Mi nem telefonáltunk - mondta a lány. Az arca ijedt volt. - Talán feltételezik ...

A törzsőrmester egy kézmozdulattal félbeszakította.

- Nem azt mondtam, hogy maguk telefonáltak. De valaki a házból hívott minket.

- És miért?

- Azért telefonált, mert szerinte olyan baj történt a második emelet valamelyik lakásában, amely a rendőrségre tartozik. Hogy ez melyik lakás lehet, azt nem tudjuk. A választás nagyon is csekély. Szepes mérnökék ugyebár nyaralnak, a szomszédjukban lakó tisztviselőnő nincs otthon. Mindkét lakásajtó zárva van, sehol semmi nyom, amelyből betörésre gondolhatnánk.

A lány értetlenül nézett.

- Nem tudók mit mondani - vont vállat.

- Mi sem tudunk többet - szólalt meg a szakaszvezető.

- Higgyék el, képtelenség, hogy nálunk, mármint ebben a lakásban valami baj lenne ... Jöjjenek, nézzenek körül.

A törzsőrmester vette át a szót:

- Nem azt állítottuk, hogy ebben a lakásban ... Csak azt, hogy itt a második emeleten.

- De uraim! - avatkozott közbe a testes férfi. - Az nem fordulhat elő, hogy valaki szórakozik magukkal és csak úgy bemond egy címet?

A szakaszvezető a gondnok felé fordult.

- Maga ezt komolyan hiszi? - kérdezte szúrósan.

- Mi mást hihetnék ... Jól láthatják, mi a helyzet. Megértem, hogy kötelességük volt kijönni, de sok esetben hiába riasztják magukat ... Most is ez történhetett.

A törzsőrmester az után érdeklődött a lánytól, hogy mikor látta utoljára a szomszédjait.

Szepesékkel akkor találkoztam, amikor elutaztak ... A lépcső házban ütköztem beléjük, a bőröndjeiket cipelték ... Ildikót pedig mikor is? - töprengett.

A két rendőr várakozóan a lányra függesztette tekintetét.

- Azt hiszem - mondta kisvártatva a lány, - két héttel ezelőtt láttam Ildikót.

- Este volt? - kérdezte a szikár rendőr.

- Nem ... Kora délelőtt. A ház előtt találkoztunk, Együtt jöttünk fel. Nagyon siethetett, mert a konyhánkból hallottam, hogy pár perc után bezárta az ajtót és lesietett a lépcsőn.

A törzsőrmester felállt a fotelból, vele a szakaszvezető is. Utolsónak a gondnok emelkedett fel. A szikár rendőr megköszönte a lánynak a felvilágosítást, és ysmételten elnézését kérte a zavarásért.

Az előszobában voltak már, amikor a lány váratlanul megszólalt.

- Most jut eszembe, hogy tegnap késő este Ildikó itthon volt.

A törzsőrmester felkapta a fejét.

- A szomszédja? Ez a Pula Ildikó?

- Igen.

- Az előbb azt mondta, két hete nem látta ...

- Nem láttam, csak hallottam, hogy itthon van. A szobám szomszédos az övével. Elég vékony a fal, hallottam a matatását.

- Ez biztos? - kérdezte felélénkülve a szakaszvezető.

- Egészen bizonyos.

A szakaszvezető kiment a lakásból, és hosszan megnyomta a szomszéd lakás csengőjét. A gondnok közben azt magyarázta a törzsőrmesternek, hogy ez semmit se jelent, mert reggel munkába kellett mennie a tisztviselőnőnek. Biztos még bent van a munkahelyén.

A szikár rendőrnek hirtelen ötlete támadt.

- Tudja a munkahelyét? - kérdezte.

- A nyilvántartókönyvben nyoma van - mondta a testes férfi.

- Nézze meg, melyik vállalatnál dolgozik, és hozza fel a címet.

Miután a gondnok távozott, a törzsőrmester a lányhoz fordult:

- Megtenné nekünk azt a szívességet, hogy felhívja a vállalatot és Pula Ildikót kéri a telefonhoz?

- És mit mondjak neki?

- Semmit ... Semmit se mondjon a telefonba. Tegye le a kagylót.

A testes férfi pillanatok múlva már jött is a vállalat címével. A szakaszvezető a tudakozótól megérdeklődte az Általános Mechanikai Szövetkezet telefonszámát. Ezt követően a lány feltárcsázta a megadott számot.

Mindenki a lányt leste.

- Halló - szólt a kagylóba. - Kérem Pula Ildikót ... Pula Ildikót ... Igen, őt ... Beszélni akarok vele ... Hogy milyen ügyben? ... Nem, nem hivatalosan. Miért érdekes, hogy ki kéri őt? ... Ha ennyire fontos, egy barátnője keresi ... Igen, a barátnője ... Nincs? ... Értem. Köszönöm.

- Mit mondtak? - szólalt meg a törzsőrmester.

- Azt mondták, hogy kilépett már ... Nem dolgozik ott.

- És ezt miért olyan nehezen mondták meg?

A lány felrántotta vállát.

- Nem tudom - mondta.

A törzsőrmester magához intette a szakaszvezetőt, és valamit súgott a fülébe. Az máris indult.

- Magukra pedig szükségem lesz - mondta. - Tanúk lesznek.

A testes férfi tért előbb magához.

- Milyen tanúk leszünk? - kérdezte. - És milyen ügyben?

- Felnyitjuk a szomszéd lakást, de ez csak tanúk jelenlétében történhet.

A lány is elképedt.

- Feltörik Pula Ildikó lakásának ajtaját? - kérdezte.

- Ismétlem, felnyitjuk az ajtót ... Szakemberrel. Tehát nem törünk, nem zúzunk.

- Gondolja, ott lehet baj? -érdeklődött a lány.

- Csak úgy mellesleg gondolom - nyomta meg szavait a törzsőrmester.

A gondnok és a szikár rendőr a lépcsőházban várakozott. A lány csak akkor jött ki a lakásból, amikor a szakaszvezető megérkezett egy munkásruhás férfival.

- Bertalan Ákos lakatos kisiparos - mutatkozott be a munkásruhás, és kezet rázott a jelenlevőkkel. Idősebb férfi volt, kezében kopott, nagy aktatáskát szorongatott. Mikor megtudta, hogy a testes férfi a ház gondnoka, máris ajánlkozott: - Ha bármikor szükségük lenne lakatosra, csak engem hívjanak ... Itt a műhelyem a Villányi úton.

A törzsőrmester Pula Ildikó lakására mutatott.

- Ez az ajtó lenne az - mondta.

A lakatos Letérdelt és alaposan szemügyre vette a zárat. Az ajtón két zár volt, a felső biztonsági.

- Ha ezt bezárták - bökött ujjával a felsőre -, akkor nehéz dolgom lesz. Nyom nélkül nem tudom kinyitni ... Reméljük, csak az alsó zárral lesz dolgunk. - Kinyitotta táskáját, belekotort, és egy csomó kulcsot halászott elő. - Soproni sima zár - magyarázta a többieknek, mintha előadást tartana. Egy álkulcsot vett a kezébe. - Ezt most szépen bedugjuk, így ni ... Most jön a finom munka, a szakmunka, a precíziós munka ... Ehhez kell a szakértelem, kérem, mert kulcsot mindenki tud a kezébe venni, de azzal bánni ...

Alig hallhatóan kattant a zár.

- Uraim! Csatát nyertünk - mondta az idős ember. Felállt, elfordította a kulcsot, mire az ajtó engedelmesen kinyílt. - Szerencsére nem volt bezárva a biztonsági zár.

A törzsőrmester tettrekészen rántott egyet a derékszíján.

- Gyerünk, nézzünk be - mondta.

Belépett a lakásba, nyomában a szakaszvezetővel. A sort a gondnok zárta be, mivel a szomszédban lakó lány megállt a küszöbön és csak a fejét dugta be, úgy leselkedett.

A kis előszobában megálltak, nyakukat nyújtogatva lestek a szobaajtó felé, amely félig nyitva volt. Látni lehetett a szoba egy

részét, a széles erkélyablakot, amelyet ritka, mintás függöny takart. A csukott ajtajú konyhából a vízcsap gyors csepegése hallatszott.

A testes férfi keze fejével letörölte homlokáról a verejtéket.

- Látják, nincs itthon senki - mondta.

- Azt már előbb is tudtuk, mivel nem nyitottak ajtót - szólt hátra epésen a törzsőrmester.

- Láthatja, rend van - jegyezte meg a gondnok.

- Nemhiába rendes ház, rendes lakók - mormogta a szakaszvezető.

A testes férfi félrebillentette a fejét.

- Elnézést - mondta -, nem hallottam jól.

- Semmi lényeges ...

A törzsőrmester félig kinyitotta a konyhaajtót és belesett. Azok ketten nem láttak a helyiségbe, csak azt vették észre, hogy a szikár rendőrnek megnyúlik az arca, megmerevedve, döbbenten bámul.

A szakaszvezető előbbre lépett, és társa válla felett benézett a konyhába. Az első pillantásra nem hitt a szemének. Hosszú másodpercek teltek el, míg végre felfogta, amit lát. A konyha falán, két színes cseréptányér társaságában, egy akasztott női test lógott.

Rövid ujjú blúz, fehér hosszúnadrág volt rajta. Az egyik cipője leesett a lábáról, és a felborult sámli mellett hevert. Nyakán rövid kötél feszült, amely egy falba vert vastag kampósszegnél ért véget.

Az eltorzult, szederjes arc, a nyitott száj arról árulkodott, hogy immár felesleges minden életmentés.

A két rendőrt tompa zuhanás zaja és ijedt sikoly térítette magához. A testes férfi ájultan hevert az előszobában. Megragadták és kivonszolták a lépcsőházba.

- Ültessék fel, és egy pohár vizet az arcába - mondta a lakatos.

A szomszédban lakó lány ijedten futott a lakásba; széket hozott és egy pohárban vizet. A lakatos egy mozdulattal a gondnok arcába löttyintette a pohár tartalmát. Még a szakaszvezetőnek is jutott a vízből, aki a férfi fejét tartotta.

A testes férfi éledezni kezdett.

- Így kell ezt csinálni - mondta elégedetten a lakatos. - A háborúban szanitéc voltam, értek a dolgokhoz, bár ott a víz nem sokat használt.

- Mitől ájult el? - kérdezte a lány.

A rendőrök elsiklatták fülük mellett a kérdést, a gondnokkal foglalkoztak, hogy rendbe jöjjön. A testes férfi később magához tért, és bágyadtan ült a széken.

- Ráismert? - kérdezte a törzsőrmester.

Amaz bólintott.

- Tehát, Pula Ildikó ...

A szomszédban lakó lány csak most kezdte sejteni, hogy mi is történt odabent. Nyomban kifutott a vér az arcából.

- Úristen - mondta, és remegni kezdett.

A törzsőrmesternek elege volt az ájulásból.

- Menjen szépen vissza a barátnőjéhez, majd szólunk, ha szükségünk lenne magára - mondta és betuszkolta a lányt a lakásába.

Miután becsukódott az ajtó, társához fordult.

- Jelentsd a központnak az öngyilkosságot ... Közöld, a helyszínt biztosítjuk a bizottság megérkezéséig.

A szakaszvezető ledübörgött a lépcsőn.

- Hazavágta magát? - érdeklődött a lakatos.

A törzsőrmester nagy zsebkendővel törölgette magáról a verejtéket. A lépcsőház üvegtábláin változatlan erővel sütött be a nap, alig lehetett érezni légmozgást.

- Haza - mondta nagy sokára.

- Biztos bedilizett ... Mert az ilyenek mind megbolondulnak. Az orvosok azt mondják: pillanatnyi elmezavar.

A testes férfi közben már teljesen magához tért, a hangja remegett, amikor megszólalt:

- De egy ilyen fiatal teremtésnek milyen baja lehet, ha az öngyilkosságot választja? ... Csinos volt, egészséges. Előtte állt az élet.

Az idős lakatos legyintett.

- Pillanatnyi elmezavar - mondta. - Ez pedig nincs sem korhoz, sem szépséghez kötve ... Igaz, törzs úr?

A szikár rendőr vállat vont.

- Az biztos, hogy nem normális dolog eldobni az életet - mondta. - Megbolondult.

- Biztos ...

- Hogyan vágta haza magát? - érdeklődött a lakatos.

- Azt hitte: egy tányér ... Cseréptányér.

A lakatosnak leesett az álla.

- Hogy ő maga egy falitányér? - kérdezte.

- Úgy fest a dolog.

- Felakasztotta magát? A falra?

- Oda ...

A lakatos cigarettát kínált. Rágyújtottak.

- Milyen érdekes - töprengett az idős ember. - Dacára az elmezavarának, logikusan cselekedett.

A gondnok elhúzta a száját.

- Ne beszéljen már ilyen hülyeséget - mondta.

- Nicsak - csodálkozott a lakatos -, hogy magához tért már.

- Elmezavar és logika ... Tűz és víz.

A lakatos erre a rendőrnek kezdett magyarázni:

- Az elmezavart bizonyítja, hogy falitányérnak hitte magát. De ahhoz már logikus gondolkodás kell, hogy vajon egy falitányér ugyan hová is való ... A falra való, ugyebár! ... Nos, ebből következik, hogy a falitányért fel kell akasztani, Ez a szerencsétlen logikusan gondolkozott, amikor felakasztotta magát, hiszen azt hitte, falitányér, és ott a helye a falon.

A gondnok ámuldozva ingatta a fejét.

- Nahát, ilyen hülyeséget hallani - rebegte.

A lakatos azonban rá sem hederített.

- Ezen az alapon - folytatta magyarázatát a szikár rendőrnek - ez a szerencsétlen hihette volna magáról azt is, hogy ő egy delfin, és beugrik a Dunába ... Esetleg madár, és kilép az ablakon vagy felmászik a Szabadsághíd tetejére ... Igaz, akkor még talán megmentették volna a tűzoltók, de így, hogy falitányérnak látta magát, semmi reménye nem maradt az élethez.

A törzsőrmester már éppen azon volt, leállítja a szózuhatagot, amikor váratlanul telefoncsengés hallatszott.

- Ez Pula Ildikó telefonja - mondta a gondnok.

A törzsőrmester pillanatig tétovázott, majd bement a szobába. A kagylóra rászorította zsebkendőjét, nehogy megsemmisítse az

esetleges ujjnyomokat, aztán felvette. Nem szólt, várt a hívó fél jelentkezésére.

A vonal végén azonban süket csend volt.

Pillanat múlva letette a kagylót és mozdulatlanul állt. Várta azt az ismert kattanó hangot, amely jelzi a készülékben a vonal bontását. Hosszú ideig várt, de hiába, Megfordult és indult ki a lakásból. Az előszobában járt, amikor kattant egyet a készülék. Karórájára nézett, és kilépett a lépcsőházba.

- Őt keresték? - kérdezte a gondnok. Már nem ült a széken, hanem a lépcső korlátjának dűlve állt.

- Senkit sem kerestek ... Miután letettem a kagylót, pontosan három percig tartotta a hívó fél a vonalat, anélkül hogy egy szót is mondott volna.

- Valaki hülyéskedett ... Valami telefonbetyár.

- Vagy kíváncsiskodott - jegyezte meg a törzsőrmester.

- Egy időben Ildikó sokat panaszkodott, hogy zaklatják telefonon. Valaki hülyéskedett vele. Azt tanácsoltam: beszéltesse az illetőt, hátha ráismer a hangjára. Mert biztos valamelyik ismerőse lehetett ... Erre azt felelte nekem, hogy gondolt erre, de az illető egy árva mukkot sem ejt ki a száján, csak tartja a vonalat ... Éppúgy, mint most történt.

- Mikor panaszkodott magának erről?

- Tavaly egész nyáron, és most is, míg idehaza volt ... De, mint már említettem, ritkán volt itthon az utóbbi időben.

A törzsőrmester megvakarta a fejét.

- És télen nem zavarták? - kérdezte.

- Érdekes, akkor nem ... Télen nem, csak nyáron.

A szakaszvezető érkezett vissza és jelentette, hogy a bizottság már elindult.

3.

Bana Dénes ezredes, az elhárítás vezetője nyugtalanul sétált hivatali szobájában. Olykor megállt, mélyet szívott cigarettájából, és gondterhelten nézett maga elé.

A szélesre tárt ablakokon rezzenéstelenül lógtak a függönyök, alig lehetett érezni a reggel hűvösségét. A város a korai napsütésben fürdött.

Nyílt az ajtó, köpcös termetű, bajuszos férfi állt a küszöbön.

- Ezredes elvtárs, jelentkezem - mondta. Pintér Béla alezredes az elhárítás vezérkarához tartozott. Egy igen felelős osztályt vezetett.

Bana kezet rázott beosztottjával, majd órájára nézett.

- Mindjárt hét óra, hol vannak a többiek? - kérdezte. Erre az időre hívta össze az osztályvezetőket.

- Gáborral már találkoztam a folyosón - mondta Pintér.

Végszóra belépett a szobába Beleznay Gábor őrnagy, a nyomában Zimonyi alezredessel, aki a technikai osztályt vezette. Mindketten jelentkeztek.

Az üdvözlést követően az ezredes a fotelokra mutatott.

- Foglaljatok helyet. Vessétek le a zakót ... Ebben a döglesztő melegben legjobb, ha minél hamarabb befejezzük a megbeszélésünket ... Rágyújthattok.

Körülülték a dohányzóasztalt, és Zimonyi kivételével rágyújtottak.

Bana felütötte a kezében levő vékony dossziét.

- Gábor, te ismered ezt az ügyet, hiszen az embereid ebben dolgoztak már - fordult Beleznayhoz. - Nos, erről az ügyről lesz szó ... Valamit tennünk kell, mégpedig sürgősen. Habozásra nincs idő, mert az események hulláma átcsaphat a fejünk felett.

A sovány termetű őrnagy már tegnap délután sejtette, hogy az általa vezetett felderítő osztály egyik munkája kerül majd terítékre a kora reggeli megbeszélésen. Ugyanis az elhárítófőnök minden anyagot magához kért, ami ezzel kapcsolatos volt.

Még az elmúlt év végén történt, hogy az Általános Mechanikai Szövetkezet egy mérnöki csoportja hosszú munkával kísérletet tett a nyugatról vásárolt licenc alapján gyártott komputer fejlesztésére. Az erőfeszítéseket tavaszra siker koronázta. A gép memóriaagyának nevezett berendezést továbbfejlesztették, sőt a működését teljesen új alapokra helyezték.

Mindez természetesen nem folyt titokban, és a siker igen nagy érdeklődést keltett tudományos körökben. Több nyugati cégtől levelek érkeztek, sőt megbízottaik személyesen is jelentkeztek, hogy az esetleges vásárlásról tárgyaljanak.

A szövetkezet és a felső szervek azonban hétpecsétes titokként őrködtek a tervek felett.

Az elhárítás tisztában volt azzal, hogy egyes nyugati kémszervezetek kísérletet tesznek a tervek illegális úton történő megszerzésére. Ezzel kapcsolatban jelzéseket is kaptak. A szándék meghiúsítására már korábban egy sor megelőző intézkedést tettek, és éberen figyeltek minden gyanúra utaló tényre, eseményre.

Az ezredes, miután ismertette a tényeket, felemelte tekintetét a

dossziéból.

- Számításainkból nem hagytuk ki a véletlen eseményeket sem - mondta, és hangjában aggodalom csengett. - De arra nem gondoltunk, hogy egy váratlan gyilkossággal kell szembenéznünk ... Egy olyan rafináltan elkövetett gyilkossággal, amelynek öngyilkosság látszatát kellett keltenie.

A többiek döbbenten néztek. Elsőnek Beleznay tért magához.

- Jelentem, nincs tudomásom semmiféle gyilkosságról, amely közvetve vagy közvetlenül érintené feladatainkat - mondta.

- Tegnap késő délutánig nekem sem volt erről tudomásom - jegyezte meg Bana.

- Ki az áldozat?

- Pula Ildikó ...

Az őrnagy végigpergette emlékezetében az ismerős neveket.

- Egy fiatal lány. A Gellérthegyen lakik, egyedül él. A szövetkezetnél dolgozott mint önálló levelező. Perfekt angol-német nyelvtudás - sorolta. - Egy hete bejelentette, hogy állást változtat. A szövetkezet elnöke nem akarta elengedni, mert igen jó munkaerőnek tartotta, de végül is hozzájárult a kilépéshez.

- Tehát, ismered?

- Személyesen nem - rázta fejét az őrnagy. - Csak az anyagokból.

Az ezredes újabb cigarettára gyújtott.

- Megölték - mondta.

- Ki ölte meg?

- Azt én is szeretném tudni ... A lakásában fedezték fel. Felakasztva lógott a konyhában. Az első pillanatban minden az önkezűségre utalt, de a rendőri bizottság alapos munkát végzett ... Egy parányi hibát elkövetett a tettes.

- Éspedig? - érdeklődött Zimonyi alezredes.

- Elszámította magát ... Mindössze három centivel magasabbra akasztotta fel a lányt ... Ugyanis kiderült, hogy a lány nem állhatott fel a sámlira és nem dughatta a fejét önszántából a szögön lógó hurokba. Egyszerűen azért, mert nem érte el. Pontosan lemértek a rendőrök mindent. A lány, ha a sámlira áll, a megkötött hurok alsó széle a homlokáig ér. Még ha lábujjhegyre áll, akkor sem képes a hurokba dugni a fejét.

- Milyen eredménnyel zárult a botolás?

Az ezredes egy jelentést vett elő a dossziéból, és átadta a technikai osztály vezetőjének. Amaz végigfutott a sorokon.

- Ebből nem derül ki különösebb - adta vissza a jelentést. - A halál oka nyelvcsonttörés, és a szokott diagnózis. Ennyi az egész. Külsérelmi nyom nincs, csupán az akasztási barázda a nyakon.

Az elhárítófőnököt elsősorban az érdekelte, hogy az elhalt lány, munkakörénél fogva, vajon milyen adatok birtokába juthatott a szövetkezetnél. Egyáltalán módjában állt-e bizonyos értesüléseket szerezni a mérnökcsoport munkájáról. Ha igen, azok milyen mértékűek lehettek?

Beleznay őrnagy már tudta, hogy véleményével olajat fog önteni a tűzre, de kertelés nélkül kifejtette álláspontját:

- Pula Ildikó teljesen egyedül végezte a szövetkezet angol-német nyelvű levelezést. Rendszeresen különféle szakmai fordításokat végzett nyugati tudományos folyóiratokból. Állandó tolmácsként is közreműködött. Munkájánál fogva állandóan betekinthetett a mérnökcsoport munkájába, a kísérletekbe.

Az ezredes tehetetlenül széttárta a kezét.

- Eszerint mindent megtudhatott, amit csak akart - mondta kesernyésen.

- Sőt, meg is szerezhetett - állapította meg az őrnagy.

- Az egész tervdokumentációt?

- Az egészet ...

Az ezredes kelletlenül moccant a fotelban.

- Utal arra valami, hogy ez a lány kémkedett volna? - kérdezte.

- Ha ennek a legcsekélyebb gyanúját észleljük, már ellenintézkedést tettünk volna. A kémkedésére semmi sem utalt ... Bár sok külföldivel tárgyalt, személyes kapcsolatot egyikkel sem létesített, pedig erre módja lett volna. Csak addig volt mindig a külföldiekkel, míg munkája megkövetelte. A kísérletek iránt nem mutatott feltűnő érdeklődést. A mérnökcsoportnak csak akkor segített, amikor azok ezt igényelték, és csak abban, amit kívántak tőle. Tudomásunk volt arról, hogy az egyik mérnök megpróbált udvarolni neki, de finoman visszautasította a közeledést ... Márpedig ...

Az ezredes egy kézmozdulattal félbeszakította beosztottját.

- Nem volt szüksége bizalmasra, enélkül is hozzájuthatott a tervekhez - mondta. - Igaz, ez is csak feltételezés a részemről.

- Tényekről nem tudunk.

- Egyetlen tény van csupán: a lányt megölték ... És egy sor rejtély. Vajon miért törekedett a tettes az önkezűség látszatára? Talán azért, hogy kilétét ne kutassuk és ne derüljön fény rá? ... Nem hiszem, hogy csupán ez a cél vezérelte. Inkább az, hogy ne

keltse fel a gyanúnkat, mármint az elhárítást. Tudta, milyen a lány munkaköre. Sejtette, figyelemmel kísérjük a szövetkezetnél folyó kísérleteket. Ha mármost kiderül, hogy a kísérletekhez közelállók közül valaki gyilkosságnak esik áldozatul, az lendületbe hozza az egész elhárítást ... És a tettes ezt akarta elkerülni. Ezért a megtévesztés, a gyilkosság leplezésére irányuló törekvés ...

- Persze, mindez csak részkérdés - folytatta az ezredes. - Egy másik nagyon fontos dolog, hogy miért kellett meghalnia a lánynak. Meg kell találnunk a gyilkosság okát, amiért az ismeretlen tettes végzett a lánnyal ... Igen, ez a legfontosabb dolog a részünkre. Meg kell továbbá találnunk azt a körülményt, amely a lány kémtevékenységére utal.

Több feltételezést megtárgyaltak. Egyöntetű volta vélemény, hogy késedelem nélkül tisztázni kell a körülményeket. Egyetértettek abban is, hogy a legnagyobb titokban kell munkájukat végezni. Kifelé; természetesen, hivatalosan fenntartják az öngyilkosság látszatát.

- Higgye azt a tettes, hogy minden az elképzelésének megfelelően sikerült - mondta az ezredes.

- Ezek szerint minden nyílt nyomozás, hivatalos érdeklődés az elhalt környezetében mellőzve? - kérdezte Pintér.

Bana bólintott.

- Meggyőződésem, hogy a tettes árgus szemmel figyeli azokat a vonalakat, ahol ellenőrizheti szándékának sikerét vagy bukását - vélekedett.

- Ez igaz ...

- Ha a rendőrség valamiféle információkat kezdene gyűjteni, ez nem maradna titok. Lehet, a tettes ezt az utat figyeli. Aztán ott van a szövetkezet. Ott sem lenne titok, ha érdeklődni kezdenénk az elhalt életkörülményeiről.

- Marad tehát a titkos ellenőrzés, a titkos adatgyűjtés.

- Ez az egyetlen út a számunkra, amely járható ... Látszólag lehúzzuk a redőnyt, hadd higgyék a teljes csendet. Napirendre térünk a lány öngyilkossága felett és kész.

Ezt követően az elhárítófőnök azt tudakolta Zimonyi alezredestől, hogy elkészítették-e az általa kért dolgot. A technikai osztály vezetője táskájából egy kulcscsomót vett elő.

- Pontos másolata az eredetinek - nyújtotta át.

- Tehát tökéletes?

- Garantálom a sikeres használatát.

Pillanatnyi szünetet tartottak. Az ezredes zsebre vágta a kulcscsomót. A titkárnő közben frissen főzött kávét hozott. Miután

letette a tálcát az asztalra, összehúzta a napvédő függönyöket az ablakokon és nesztelenül távozott.

A kávézást követően az ezredes arról tájékoztatta az osztályvezetőket, hogy a titkos feladatok elvégzésére a Hód fedőnevű elhárítótisztet kívánja megbízni.

- Képességei alapján esélyünk van arra, hogy tiszta vizet öntsünk a pohárba - indokolta döntését. - Hód megoldja a minket érdeklő két legfontosabb kérdést.

Azok egyetértettek a megbízatással.

- A továbbiak persze a körülményeken múlnak - vetette közbe Pintér alezredes.

- Ha olyan körülmények kerülnek felszínre, amelyek azt a gyanút táplálják, hogy az elhalt lány korábban kémtevékenységet folytatott, az egész állományt mozgósítjuk - szögezte le az ezredes. Felállt a fotelból, jelezve, hogy a tárgyalást befejezettnek tekinti.

Miután az osztályvezetők távoztak, az elhárítófőnök gondolataiba mélyedve még sokáig sétált fel s alá a szobájában. Az eseményeket, a várható lehetőségeket ismételten végigpergette magában. Ahhoz kétség sem fért: ha Hód gyanús tevékenységre utaló nyomra bukkan, az elhárítás nagy lépéshátránnyal veheti majd fel a versenyt az ismeretlen ellenséggel. Éppen ezért balsejtelmek gyötörték, és csak nagyon halványan pislákolt benne annak a reménye, hogy ilyen nyom nem merül fel.

Tizenegy órakor jelzett íróasztalán a készülék.

- A százados elvtárs megérkezett - szólalt meg a titkárnő.

- Kéretem ...

Magas, széles vállú fiatalember lépett a szobába, és jelentkezett.

Világosszürke, könnyű nyári öltönyt viselt, színes virágmintás inggel, divatos nyakkendővel. Markáns arca napbarnított, ajkán állandó mosoly lebegett.

Bana Dénes szívélyesen kezet rázott az elhárítótiszttel és hellyel kínálta.

- A kérdéses ügyben éppen az előbb dugtuk össze a fejünket - mondta. - Az a döntésünk, hogy a titkos feladatokkal magát bízzuk meg ... Tanulmányozta az eddigi tényeket?

- Igen, átrágtam magam a sovány jegyzőkönyveken.

- Látta a helyszínen készült felvételeket is?

- Szépen bizonyították azt a három centi tévedést.

Az ezredes cigarettát kínált, rágyújtottak.

- Elsősorban nem a tettes kiléte az égető kérdés, hanem az, hogy ez a lány korábban kémkedett-e a szövetkezetnél. Azt már tudjuk, ha akart, mindenhez hozzájuthatott.

A fiatalember bólintott.

- Munkaköréből kifolyólag - folytatta az ezredes - megszerezhette az összes tervet, és ez nagyon aggasztó a részünkre ... Ráadásul Beleznaynak nincs semmiféle gyanús körülmény a tarsolyában.

Az elhárítófőnök hosszan ismertette a reggeli tárgyalást, annak minden részletét, s ezek után az érdekelte: közlése milyen benyomást keltett a tapasztalt elhárítótisztben.

A fiatalember mély lélegzetet vett.

- Már a kezdet kezdetén fura dologra bukkantam. Első pillanatban azt hittem, mindez feledékenységből kimaradt a rendőri jelentésből ... Aztán elővettem a másik jelentést, de abban sem találtam meg a hiányzó részt. Azóta ez a furcsa dolog annyira a hatalmába kerített, hogy minden gondolatomat foglalkoztatja, és nem hagy nyugton.

Az ezredes előredőlt a fotelban.

- Mi ez a furcsa dolog? - kérdezte.

- Nincs meg a bejelentő ...

- Hogy érti ezt?

- Nincs meg, hogy ki telefonált a főkapitányság ügyeletére, ki hívta fel a figyelmünket az esetre ... Konkrétan arra, hogy valami baj történt a tizenegyedik kerület Vadvirág utca négy szám alatt levő ház második emeletének egyik lakásában.

Bana felállt, a páncélszekrényből elővette a vékony dossziét, és belelapozott a jelentések másolataiba. Átfutotta, majd az egészet visszazárta.

- Igaza van - foglalta el helyét a fotelban. - Nekem ez elkerülte a figyelmemet. Annyira természetesnek vettem, hogy egy halottat előbb-utóbb felfedeznek, hogy erre nem is gondoltam ... Mindenesetre érdekes mozzanat.

- Sokat gondolkoztam rajta.

- Milyen megállapításra jutott?

- Sajnos, nem jutottam semmire ... Egyszerűen érthetetlen előttem ez a bejelentés.

Az ezredes elnyomta cigarettáját a hamutartóban.

- Csak egyetlen ember tudta, hogy abban a lakásban baj történt - mondta.

Az elhárítófőnök legnagyobb csodálkozására, a fiatalember a fejét ingatta.

- Nem hiszem, hogy a tettes telefonált a rendőrségre - mondta határozottan.

- Ez nem hit kérdése - emelte fel hangját az ezredes. - Ez világos tény. Mert ki tudhatta, hogy ott baj történt? A tettes ... Van valami ellenkező ténye?

- Nincs ...

- Hát akkor?

- Csupán gondolataim vannak.

Az ezredes fáradtan mosolygott.

- Tessék - intett kezével -, fejtse ki azokat a gondolatokat ... Győzzön meg a logikájukról.

Az elhárítótiszt nem jött zavarba. Abból indult ki, hogy a tettesnek semmilyen elfogadható érdeke nem fűződött a rendőrség figyelmének a felkeltésére. Számára az a jó, ha a rendőrség minél később fedezi fel az akasztott lányt. Az idő sok nyomot megsemmisít. Hogy a tettes nem lehetett a telefonbejelentő, azt közvetett tény is sejtette. A bűncselekmény körülményei azt mutatták, hogy az áldozat jól ismerte gyilkosát, hiszen beengedte a lakásába. Sehol nem találtak dulakodásra utaló nyomot. Márpedig Pula Ildikó idegent nem engedett volna be magához. Csak azt, akit jól ismert. A tettes tehát tudta, hol laakik a lány. Az ismeretlen bejelentő viszont nem adta meg a lakásajtó számát. Csak annyit közölt, hogy a második emelet valamelyik lakásában történt a baj. A címet tudta, az emeletet is, de az ajtószámot már nem. A tettesnek azonban tudnia kellett a lépcsőházban kiírt ajtószámot, hiszen a lány neve nem volt feltüntetve az ajtón.

Az ezredes megvakarta feje búbját.

- Ha nem a tettes telefonált a rendőrségre, akkor ki más? - kérdezte.

- Ezt nem tudom.

- Kinek állhatott az érdekében, hogy értesítse a rendőrséget? Ez a telefonáló honnan tudta, hogy a második emelet valamelyik lakásában baj történt? Sőt, olyan baj, amely a rendőrségre tartozik ... És milyen gyorsan tudta meg. A boncolási jegyzőkönyv szerint a halál beálltának az időpontja szerda este kilenc és tíz óra között volt.

A fiatalember tétova mozdulatot tett a kezével.

- Ezredes elvtárs nehezebb kérdéseket tesz fel, mint maguk az események - mondta.

- Érthetetlen dolgokra nehéz ésszerű magyarázatot találni.

- Akad más fura dolog is - vetette közbe az elhárítótiszt. - Itt van például a néma telefonálgató.

Az ezredes értetlenül nézett.

- Mármint, aki Pula Ildikót hívogatta - magyarázta a fiatalember.

- Hogy lehet némán telefonálni? - csodálkozott az ezredes.

- Úgy, hogy az illető tárcsáz, és miután felveszik a kagylót, nem szól egy szót sem. Abban éli ki magát, hogy minél tovább hallgat.

Bana Dénes felélénkült.

- Emlékszem, a jelentésben ilyen dologról olvastam - mondta.

- Főként tavaly nyáron történt ilyen hívás a lánynál.

- És az idén is - tette hozzá a fiatalember. - Sőt, miközben a rendőr a helyszínt biztosította, megint történt egy ilyen hívás. Felvette a kagylót, de senki sem szólalt meg. A hívó három percig tartotta a vonalat, jóval később tette le a kagylót, mint a rendőr ... A gondnok, ez a Gerlay Albert is tanúsítja a rendőr jelentését ... Ennek a Gerlaynak a lány már tavaly nyáron panaszkodott a telefonálóra.

- És az sóha nem szólt bele a kagylóba - mormogta az ezredes.

- Nem ... Csak tartotta a vonalat.

Bana arra intette az elhárítótisztet, nehogy minden apró, lényegtelen dolgot számításba vegyen.

- Így túlkombinálja a legegyszerűbb következtetéseket is - mondta. - Nem kell mindent besöpörni a kosarába, mert minél több lesz benne, annál nehezebben talál rá a lényegesre.

- Ezt a néma telefonálót nem zárhatom ki az érdeklődésemből.

Az ezredes a fejét rázta.

- Nem azt mondtam, hogy végleg zárja ki - mondta. - Csak időben vegye ezt a tényt elő. Akkor, ha valamihez kapcsolni tudja ... Esetleg valamilyen ismeretlen imádóról van szó, esetleg féltékeny férfiról, aki így akart meggyőződni, hogy a lány otthon van. Feltehetően azt sem tudta, hogy a lány már halott, hiszen akkor is csengetett, amikor a rendőrség a lakásban volt.

- De miért csak nyáron telefonált? ... Tavaly is, az idén is. Miért nyáron féltékeny? Miért csak ekkor lángol benne fel a vágy, hogy a lány hangját hallja?

- Ezt csak a telefonáló vagy Pula Ildikó tudná megmondani - legyintett az ezredes.

A fiatalember arcán makacs vonás jelent meg.

- A lány semmi esetre sem tudná ezt megmondani - mondta. - Ha tudja vagy sejti, ki ez a pasas, nem a gondnoknak panaszkodik.

Később felhagytak a találgatásokkal, és a sürgős tennivalók kerültek előtérbe. Az elhárítófőnök átadta a technikai osztályvezetőtől kapott kulcscsomót.

- Pontos másolata Pula Ildikó kulcsainak - mondta.

A fiatalember alaposan megnézte a kulcsokat, majd eltette.

- Remélem, jók lesznek - vélekedett.

- Zimonyi esküdött rá ...

- Akkor nem lesz baj.

Bana Dénes nem titkolta, hogy az elhalt lány lakásának átvizsgálása igen fontos. Sok minden múlhat ezen. Ha egyáltalán nyomra bukkanhatnak valahol, amely választ adhat az elhárítást érdeklő kérdésekre, az elsősorban a lakás. Persze, azzal is tisztában volt, hogy ez a nyom lehet egy jelentéktelen tárgy, valamilyen apróság, amely csak látszólag semmitmondó, de a tapasztalt elhárítótisztnek felkeltheti a gyanúját.

A fiatalember markáns arca töprengést tükrözött.

- Van valami problémája? - érdeklődött az ezredes.

- Egy dolog nem tetszik nekem ...

- Magának sok dolog nem tetszik, de most koncentráljunk a lényegre. A nemtetsző dolgokkal később is foglalkozhatunk. Mi az a probléma?

Az elhárítótiszt elmondta, hogy tudomása szerint Pula Ildikó az utóbbi időben nem sokat tartózkodott lakhelyén. Olykor hetekig nem látták. Ezt a rendőri jelentésen kívül tanúk is állították.

- A lánynak természetesen lehetett valakije, és annál töltötte el az idejét.

- És ez az, ami magának nem tetszik - mondta az ezredes.

- Nem ...

- Ez miért nem tetszik?

- Mert csökkenti esélyeinket, amikor átkutatom a lakást.

Bana kénytelen volt ezzel egyetérteni. Az volt a véleménye: a lánynak ezt a kapcsolatát később is felderíthetik. Az is érdekelte, hogy az elhárítótiszt mikor akarja végrehajtani a lakás átkutatását.

- Vigyázzon, nehogy észrevegyék magát a házban - intette.

- Hajnalban megyek.

- Talán jobb lenne késő éjjel - vélekedett az ezredes.

A fiatalember a fejét rázta.

- A legmegfelelőbb időpont erre a hajnal. Akkor simán bejuthatok a házba ... Minimális a kockázat, hogy valaki észrevegyen.

- Mikor értesít az eredményről? - kérdezte az ezredes.

- Holnap este vagy késő délután találkozhatunk.

- Inkább délután ... Ha valami rendkívüli eset adódna, hívhat előbb is.

Miután az elhárítótiszt távozott, Bana Dénes hosszú percekig ült a fotelban, és az esélyeket latolgatta.

4.

Keleten meghasadt az ég, a csillagok fényei elhomályosodtak. Lassan virradt. A Gellérthegy egyik utcájában világos színű Zastava fékezett. A kocsiból magas termetű férfi szállt ki, lezárta az ajtót és átvágott az úttesten.

Az utcai lámpa fénye egy pillanatra az arcára esett, és láthatóvá tette markáns vonását. Hód volt, akit az elhárításnál is csak kevesen ismertek személyesen.

A fiatalember határozott léptekkel haladt fel a hegynek, és kisvártatva befordult a Vadvirág utcába. Az utat vastag törzsű vadgesztenyefák szegélyezték. A terebélyes lombok alatt alig oszladozott még a sötétség.

A négyes számot viselő háromemeletes társasház szinte beleveszett a hajnal derengő szürkeségébe. Ablakai sötétek voltak, sehol semmi jel nem mutatott a lakók ébrenlétére.

Az elhárítótiszt visszafogta lépteit, a kezében kulcs csörrent. Az utca kihalt volt, a ház kertjében semmi sem moccant. Belépett a kertkapun és a lépcsőházhoz ment. Az ajtót nyitva találta. Bent teljes volt a csend. Habozás nélkül nekiindult az emeletnek.

A kulcs pontosan illeszkedett Pula Ildikó lakásának ajtózárába.
Halk kattanás, az ajtó engedelmesen kinyílt.

Egy pillanat alatt besurrant a lakásba. Az ajtót belülről bezárta; a kulcsot zsebébe süllyesztette. Hosszan állt az előszobában, míg szeme meg nem szokta a sötétséget. Mélyet sóhajtott, mint aki túl van egy nehéz akadályon, és megtörölte verejtéktől nyirkos homlokát.

A sötétben lassan előrajzolódtak a tárgyak. A konyhában nagy volt a rendetlenség, látszott a rendőri bizottság tevékenységének a nyoma.

A szobában azonban minden érintetlenül a helyén volt, úgy, ahogyan annak idején a lány hagyta. A ritka, mintás függönyön már áthatolt a hajnal fénye. Szemben az ablakkal, szinte bántó közelségben, egy másik emeletes társasház erkélysora húzódott.

Tisztában volt azzal, hogy hosszú ideig várnia kell. Csak akkor láthat munkához, amikor teljesen világos lesz. De akkor is csak nagyon óvatosan, minden zaj nélkül, nehogy a házban valaki meghallja a matatását. Bosszankodott a szemben levő ház miatt. Erre nem számított. Emiatt majd nagyon óvatosan kell mozognia a lakásban. A ritka függönyön át könnyen észreveheti valaki.

Az egyik fotelt nesztelenül elvitte az ablaktól, és az üvegezett erkélyajtó melletti sarokba helyezte. Kényelmesen elhelyezkedett benne. Miközben várt, hogy világos legyen, a szobát nézte.

A lakás ízlésesen volt berendezve. Bordó huzattal borított franciaágy, rövid szekrénysor polcokkal, két fotel a dohányzóasztallal. Az egyik sarokban televízió, a parkettát nagy, kör alakú, színes subaszőnyeg borította. Az ággyal szemben levő falat egészen a mennyezetig könyvespolc takarta.

A sok könyv nem lelkesítette. Tudta, időbe telik, amíg az összes könyvet elmozdítja helyéről, külön átpergeti a lapokat. Elhatározta: a kutatást a könyvekkel kezdi, és az előszobában beépített szekrényeknél végzi, ahol feltételezése szerint a lány ruhái voltak.

Az idő nehezen múlt.

Kint már teljesen kivilágosodott. A ház ébredezett. A falon át csapokból zubogó víz zaja hallatszott, ajtócsapkodások, amelyeket sietős léptek követtek. Beszédfoszlányok, edények csörömpölése tarkította a reggel hangjait. Valamelyik lakásban bekapcsolták a rádiót; a reggeli krónika hírekkel jelentkezett.

A tétlen várakozás örökkévalóságnak tűnt.

Mikor az ablakon bevetődött a korai napsütés első sugara, felállt a fotelből: Megropogtatta, izmait, és serényen hozzálátott a könyvek átnézéséhez. Azt már az első pillanatban megállapította, hogy valaki a kutatásban megelőzte. A polcokon levő finom porréteg nyomát viselte ennek az érdeklődésnek. Majd mindenütt látni lehetett, hogy nem is olyan régen példányonként emelték le a könyveket. Egyes darabokat fordítva raktak helyükre, a porréteg a könyvek alsó élén volt.

Alaposan beleizzadt, amikorra végzett a mennyezetig érő polccal. Hiába vetkőzött ingujjra, a széles ablakon melegen tűzött be a nap. Torka kiszáradt, nehezen szedte a levegőt. Egész zsákmánya, amelyet a könyvek lapjai közül bányászott elő, mindössze egy légipostán érkezett belgiumi levél, meg egy papírszelet volt. A papíron golyóstollal írt különféle nyugati cégek címe. Mindkettőt gondosan zsebre tette.

Alaposan átnézte a polcos szekrénysor fiókjait. Gyakorlott szeme itt is felfedezte a hívatlan érdeklődő kotorászását. Az előszoba

beépített szekrényeiben úgyszintén. Akadt olyan kosztümkabát, amelynek a zsebbélése teljesen ki volt fordulva. Egy elhasznált autóbuszjegyet talált, majd egy kötött pulóver zsebében egy másikat. Ezeket is eltette.

Később a konyha következett, majd az apró éléskamra, aztán a mellékhelyiség a fürdőszobával. Alaposan átnézte a pipereszekrényt, a tégelyek tetejét is lecsavarta. Semmi érdekeset nem talált. Visszatért a szobába, egy gyors pillantást vetett körbe, hátha elmulasztott valamit.

Helyet foglalt ismét a sarokban álló fotelban, és kinyújtotta lábait.

Messziről harangszó érkezett.

Megnézte karóráját. Pont dél volt. Azt tervezte, két óra tájt távozik majd a lakásból, amikor kint tetőzik a kánikula. Ilyenkor csendes a ház, az utcán is gyér a forgalom.

Váratlanul beszéd ütötte meg a fülét, majd női kacagás. A hangok kintről érkeztek, az ablak irányából. Felállt és óvatosan kilesett az erkélyajtó üvegjén. A szomszéd lakás erkélyén két fiatal lány támaszkodott a korlátnak. Bikiniben voltak, gondtalanul csacsogtak.

Éppen vissza akart húzódni, amikor a szemben levő ház egyik erkélyablaka mögött valami élesen megcsillant a napfényben. Mintha egy apró tükör dobta volna vissza a nap sugarait. Olyan hirtelen ugrott el az erkélyajtótól, hogy a fotelnak esett.

Az volt az érzése, hogy elkésett: onnan szemből észrevették. Ahhoz nem fért kétsége, hogy szemből, az erkélyablak üvegje mögül valaki távcsővel fürkész. Csak az volt a kérdés, hogy a titokzatos kíváncsiskodó az erkélyen levö fürdőruhás lányokat lesi-e vagy pedig Pula Ildikó szobájának a mélyét.

Percekig állt a sarokba húzódva. A lányok az erkélyen zavartalanul beszélgettek. Lefeküdt a parkettra, és amennyire csak tudott, kilesett az erkélyajtó mélyen üvegezett részén. Az előbbi erkélyablak mögött nem mozdult semmi. Már azt hitte, semmi sem történt, az előbb csupán a szeme káprázott, amikor odaát ismét megcsillant a távcső üvege.

Érezte, hogy egy verejtékcsepp fut le az arcán és megül a szája szegletében. Enyhe sós íz tolakodott ajkai közé, de nem mozdult. Megvárta az újabb áruló jelet, csak aztán húzódott vissza.

Azt hamarosan megállapította, hogy az ismeretlen leselkedő a szemben levő ház harmadik emeletének a középső lakásában van. A fejében sebesen száguldottak a gondolatok. Ki lehet ez az ismeretlen? És mi célból leselkedik? A lányokra kíváncsi, akik bikiniben trécselnek az erkélyen? Az utóbbit hitte.

Váratlanul megszólalt a telefon.

Mereven ült a fotelban, mintha láthatatlan erő odaszegezte volna. Újabb gondolat tolakodott az agyába. Mindössze három lépésre volt a

készüléktől. Ha felvenné, pontosan az ablak előtt állna, az ismeretlen kíváncsiskodó látószögbe kerülne. Még a lélegzetét is visszafojtotta. Akaratlanul is a néma telefonáló villant a fejébe. Íme, ismét jelentkezik. Arra vár, hogy felvegyék a kagylót. Várja a lány hangját, amelyet immár soha többé nem fog hallani.

A készülék folyvást csengett ...

Elmozdult a fotelból. Ismét a földre kuporodott, arca a szőnyeget súrolta, hosszan leselkedett az üveges erkélyajtón át. Ott szemben változatlanul csillogott a távcső üvegje. A lányok már nem voltak az erkélyen, bementek a lakásba.

A készülék makacsul csengett tovább ...

Most már határozottan tudta, hogy odaát az ismeretlen mire is kíváncsi. Azt lesi: felveszik-e a kagylót Pula Ildikó lakásában, s ha igen, kicsoda? Hirtelen belevágott a felismerés. Most már tudta: két legyet ütött egy csapásra. A véletlen kezébe adta a megfejtés kulcsát. Az ismeretlen leselkedő odaát nem lehet más, mint a néma telefonáló, aki a lányt zaklatta. Nyaranta belátott Pula Ildikó lakásába, olykor átcsengetett, hogy a lányt láthassa. A telefon az ablak közelében volt, és ugyan ki járkál állandóan felöltözve a lakásában nyáron, amikor kánikula van? A távcsövező a lenge öltözetű nőket lesi. Számtalanszor így leste meg Pula Ildikót is, előbb azonban telefonhívásával az ablakhoz csalta.

Tudta, hogy az ismeretlen odaát sok minden másnak is szemtanúja lehetett. Például annak a bajnak is a lány lakásában, amelyre felhívta a rendőrség figyelmét.

Mindehhez a véletlen segítette. Mit tegyen? A véletlen adta megoldás döntés és cselekvés nélkül mit sem ér. A fonalat, ha megszakad, nagyon nehéz tovább gombolyítani. Cselekednie kellett. Vállalnia egy olyan kockázatot, amely nagyban elősegítheti a rejtély megfejtését, de egyben azzal a veszéllyel járhat, hogy kudarcba fullad minden.

A telefoncsengés hirtelen megszakadt.

A csend a szobában nyomasztóbbnak tűnt, mint érkezésekor. Tudta, nincs sok ideje a tépelődésre. Ha most késlekedik, oda az alkalom, oda a meglepetés ereje. Most kell lecsapnia arra az ismeretlenre odaát. Legyen az bárki, a találkozást nem kerülheti el. Azt az ismeretlent a sarokba kell szorítania.

Vigyázott, hogy elkerülje a széles ablak látószögét, amikor a bútorokhoz lapulva kisurrant az előszobába. Felvette zakóját, rendbeszedte ruházatát. Kis ideig hallgatódzott. Kint a lépcsőházban csend volt. Gyorsan kilépett a lakásból, egy mozdulattal bezárta az ajtót, és leosont a lépcsőn. A kertben visszafogta lépteit, nehogy valakinek feltűnjön sietése. Szinte ráérősen lépett ki a kapun az utcára. A legközelebbi saroknál meggyorsította lépteit. Az egész lakótömböt megkerülte. Egy keskeny utcába jutott, amely párhuzamos volt a Vadvirág utcával. Azonnal rábukkant arra a házra, amelynek erkélysora szembenézett Pula Ildikó lakásának ablakával.

A háromemeletes épület kapualjában levélszekrények sorakoztak. Ezekről könnyű volt kikeresni a harmadik emeleten levő középső lakás tulajdonosát. Habozás nélkül felment az emeletre, és becsengetett a nyolcas számmal jelzett lakásba.

Az ajtón nem volt névtábla.

Már másodszor nyomta meg a csengőt, amikor mocorgást hallott bentről. Ujját az ajtó kör alakú kémlelőnyílására helyezte. Léptek közeledtek, aztán csend.

Kisvártatva egy bizonytalan hang szólalt meg az ajtó mögül:

- Ki az?

- Táviratot hoztam ...

- Távirat? ... Kinek?

- Sóskúti Arnold úrnak - mondta határozottan.

Kulcs zörgött, kattant a zár, majd óvatosan egy arasznyira kinyílt az ajtó. A résben egy kopaszférfifej jelent meg. A szeme kitágult, hirtelen be akarta csapni az ajtót, de már elkésett.

A fiatalember egyik lába a résben volt. Egy mozdulattal belökte az ajtót. A lendület az előszoba falának vetette a kopasz férfit. Mikorra az visszanyerte egyensúlyát, az elhárítótiszt már becsapta maga mögött az ajtót.

- Azonnal takarodjon ki a lakásomból! - csattant fel a kopasz, és hadonászni kezdett, mintha legyet akarna elhessegetni.

Alacsony, csenevész termetű ember volt, közel az ötvenhez. Keskeny váll, horpadt mell. Az ing úgy állt rajta, mintha vállfára akasztották volna. A bő szárú rövidnadrágból, akár a pipaszár, nyúlt elő vékony lába. Testével ellentétben a feje nagy volt, kerek és kopasz, mint egy biliárdgolyó. Keskeny, hegyes orra késpengeként ugrott ki.

Az elhárítótiszt megragadta a hadonászó férfit.

- Csend - sziszegte. - Azért jöttem, mert beszédünk lesz egymással ...

- Nincs semmi beszédem magával - dadogta rémülten amaz -, és azonnal eresszen el, mert segítségért kiáltok. Takarodjon a lakásomból !

A fiatalember egy mozdulattal bependerítette a kopaszt a szobába.

Mindjárt látta, hogy jókor érkezett. Az erkélyablakon félre volt húzva a függöny, előtte állványon egy fényképezőgép állt. Mellette szék és kisasztal. Az asztalon hatalmas katonai látcső hevert.

- Tehát nemcsak leselkedik a szomszéd házra, hanem ráadásul

fényképezget is - mondta fenyegetően.

A telefon közel volt az erkélyhez.

- Ezenkívül még telefonálgat is - folytatta kemény hangon-, hogy a nőket odaát az ablakhoz csalja. - Elengedte a kopasz férfit, és az ablakhoz lépett. Az pontosan szemben volt Pula Ildikó lakásával, csak valamivel magasabban. Félig látni lehetett a lány szobáját: a franciaágyat, a dohányzóasztalt a fotelokkal, a telefont és a könyvespolc egy részét. Más lakásokba is többé-kevésbé be lehetett látni.

- Tehát azzal szórakozik, hogy mások titkait lesi.

Surranó nesz hallatszott ...

A fiatalember megperdült a sarkán. A kopasz férfi eltorzult arccal állt, és felemelt kezében a nehéz látcsővel ütni készült. Az elhárítótiszt félrelépett, villámgyorsan megragadta a férfi magasba emelt kezét, és egy hatalmas pofont adott neki. A kopasz üres zsákként rogyott a földre. Pillanat múlva magához tért és négykézláb mászni kezdett a telefonhoz.

- Hívom a rendőrséget - nyöszörögte -, és segítséget kérek.

- Nyugodtan telefonáljon ... Kíváncsi vagyok, mit szólnak majd ehhez a műteremhez. A fényképezgetéshez, no meg ahhoz, hogy miért nem mondta meg a nevét, amikor bejelentette a bajt odaát.

A kopasz felült a földön és némán bámult. Mélyen ülő szeme rémületet sugárzott.

- Csak rajta - nógatta a fiatalember -, hívja a rendőrséget. - Elfordult a férfitól, és a szemben levő házat nézte. Belátott Pula Ildikó konyhájába is. Jól látható volt a konyhafal tűzhely melletti része. Ettől egy kartávolságnyira vannak a falitányérok.

A kopasz férfi még mindig a földön ült, lihegett, mintha megkergették volna. A nyelvével ajkát nyalogatta, amely felrepedt a pofontól.

Az elhárítótiszt ellépett az ablaktól, és a heverő sarkára ült. Mereven nézte a férfit.

- Maga kicsoda? - kérdezte amaz.

- Csupán érdeklődő vagyok.

- Mit akar tőlem?

- A kíváncsiság hozott. érdekelt, miért leskelődik itt? ... A fényképezésről nem is tudtam.

A csenevész termetű férfi sután felállt, és a legközelebbi fotelba rogyott. Minden porcikája remegett. Félelemtől tágra nyílt szemmel bámult.

- Honnan tudta meg, hogy nézegetek? - kérdezte.

- Nézegetésről szó sincs ... Maga leskelődik. A kettő nem ugyanaz.

- Hát akkor leskelődöm ... De honnan tudta meg?

Az elhárítótiszt vállat vont, aztán cigarettára gyújtott.

- Rájöttem - mondta.

A kopasz erőtlenül bólintott.

- Azt hiszi - folytatta a fiatalember -, hogy a végtelenségig titokban folytathatja leskelődését? Előbb vagy utóbb odaát más is észreveszi ezt, aztán feljelentik, esetleg jól elagyabugyálják.

- Maga volt az előbb abban a lakásban ... Most már tudom, hogy maga volt ott.

- Úgy van ... És észrevettem a távcsövezését.

Amaz a fotel mélyébe húzódott, hogy minél távolabb legyen.

Az elhárítótiszt megszívta cigarettáját.

- Ugye, azért csengetett át telefonon, mint azt korábban is számtalanszor tette, mert kíváncsi volt rám. Kíváncsi, hogy mit is keresek a lakásban?

A kopasz bólintott.

- Miután nem vettem fel a kagylót - folytatta a fiatalember -, maga elbizonytalanodott. Azt hitte, tévedett ... Lám, nem tévedett ... Persze, előbb nem is a lakásra volt kíváncsi. A fürdőruhás lányokat leste a szomszéd erkélyen, csak aztán észrevette a mocorgásomat ... Így volt?

- Igen ...

Az elhárítótiszt felállt és a közeli falipolchoz lépett, amely tele volt különféle dobozokkal. A kopasz mozdult volna, de a fiatalember egy szemvillanásával visszaparancsolta a fotelba.

A dobozokban fényképek voltak. Szinte kivétel nélkül leselkedve elkapott pillanatképek nőkről: az erkélyen, a lakásokban, a konyhákban. Mindenhonnan, ahová egy kicsit is be lehetett látni. Több olyan doboz volt, amelyekben csak az előhívott negatívok tekercsei hevertek.

- Szép gyűjtemény ... Engem azonban csak egy dolog érdekel. Egyetlen a sok közül. ígérem, ha őszinte lesz és segít nekem, soha az életben nem lát többé.

A kopasz élénken pislogott.

- Ne higgye, hogy zsarolhat - mondta.

- Ki beszél zsarolásról?

- Hát akkor milyen dolog érdekli magát?

Az elhárítótiszt szemével intett a másik házra.

- Ami ott történt abban a lakásban - célzott Pula Ildikó lakására.

- A barna jánynál?

- Igen ...

Amaz cigarettát vett elő, és remegő kézzel rágyújtott.

- Maga detektív? - emelte fel vizenyős szemét.

- Nem ...

- Akkor miért érdekli a lány öngyilkossága?

- Úgy véli, öngyilkosság volt?

A kopasz férfi cigarettájával bíbelődött, majd néhányszor megszívta.

- Igen, öngyilkosság volt - mondta rezignáltan. - Mi más lett volna? De miért érdekli ez magát, ha nem detektív vagy rendőr?

- Talán hobbyból ... Igen, maradjunk annál, hogy hobbyból. Kíváncsi vagyok némely dologra, csak ezek mások, mint a maga esetében ... És másként is kíváncsiskodom.

A kopasz férfinak lassan megeredt a nyelve. Elmondta, hogy a kérdéses napon déltájt a szemben levő házat távcsövezte. A lány lakását is. Előző napdélután látta Pula Ildikót, mert otthon volt. Akkor felöltözve ült fehér nadrágjában a fotelban és cigarettázott. Készült valahová, vagy várt valakit. Hiába fürkészte távcsövével a lakás mélyét másnap, tehát csütörtökön, semmi mozgást nem tapasztalt a lány lakásában. Véletlenül a konyhaablakra irányította távcsövét. A függöny el volt mozdulva. A résen belátott a konyhába. Megdöbbenve látta, hogy ott a falon a fehér nadrág lóg, aztán észrevette a nadrágban a lány lábfejét is. Sejtette: a lány felakasztotta magát.

- Sokáig gondolkoztam, mit tegyek, aztán felhívtam a rendőrséget, de a nevemet nem mondtam meg.

- Aztán megint hívta a lány lakását.

- Igen ... Láttam, valakik mozognak odaát. Kíváncsi vóltam, kik azok. Egy rendőr vette fel a kagylót; persze nem szóltam semmit.

Az elhárítótiszt hosszan gondolkodott.

- Azon a szerda délutánon, amikor a lány felöltözve ült a szobában, történt valami? - kérdezte.

- A lakásban?

- Igen ... Mikor ment el a lány?

A kopasz a fejét rázta.

- Nem ment el ... Legalábbis nem láttam őt elmenni.

- Azt mondta, a lány úgy viselkedett, mintha valahová készült volna.

- Igen ... Később azonban vendége érkezett.

- Vendége?

- Egy férfi.

Az elhárítótisztet a vendég érkezésének időpontja érdekelte. A kopasz úgy emlékezett, mindez hat óra tájt lehetett. A férfivendég a fotelban ült, háttal az ablaknak, szemben vele a lány. Beszélgettek, cigarettáztak.

- Honnan tudja, hogy sokáig beszélhettek?

- Onnan, hogy közben megvacsoráztam és a fürdőszobában nagyítottam pár képet ... Ott az alkalmi laboratóriumom.

- Meddig maradt az a vendég a lánynál?

- Ezt pontosan nem tudom. Már sötétedni kezdett, amikor felhagytam a figyeléssel, és eljöttem az ablakomtól ... Különben is utoljára a férfit láttam csak, a lány nem volt a szobában.

- Mit csinált éppen a férfi? Ült a fotelban?

Amaz töprengett.

- Nem ült - mondta. - Állt a szobában, mintha valakivel beszélne ... Talán a lánnyal beszélt, de beljebb már nem láttam.

- Látta ennek a férfinak az arcát?

- Nem, csak a hajára emlékszem . . . Hosszú, sima, hátrafésült haja volt. Úgy rémlett, mintha szőke lett volna.

Az elhárítótiszt szeme a fényképezőgépre tévedt, és egy ötlete támadt. Elhatározta, cselt vet, hátha sikerül kiugratnia a nyulat a bokorból. Persze, ez csak akkor sikerülhet, ha egyáltalán van ott valamiféle nyúl.

- Ez mind szép - bólintott. - Csak az a baj, hogy mindez egy szépen tálalt, rögtönzött mese gyermekeknek, mielőtt azok az ágyikóba mennek.

A kopasz felhördült.

- Miért lenne mese? - lengette vékony karját maga előtt. - Ugyan

miért? A helyzet az volt, amit elmondtam, és kész.

- Sajnálom magát, mert nem így egyeztünk meg. Azt hittem, hallgat a jó szóra - mondta a fiatalember. A polchoz lépett, leemelt egy csomó dobozt, a tartalmukat a heverőre borította.

Kinagyított fényképek, előhívott filmtekercsek negatívjai hevertek szanaszét.

A csenevész férfi mérgesen felugrott, hogy megakadályozza a fiatalember kutatását, de az egy mozdulattal falnak penderítette.

- Maradjon veszteg, mert baj lesz - mondta.

A kopasz erre siránkozni kezdett:

- Mit csinál? ... Mit akar velük?

- Elviszem az egészet.

- Ezt nem teheti - tördelte kezét amaz. - Nem teheti ... Higgye el, igazat mondtam magának. Mindenben csak az igazat. Valóban egy férfi látogatta meg a lányt szerda délután ... És nem láttam a férfi arcát.

Az elhárítótiszt szó nélkül válogatta tovább a fényképeket. Gondosan félrerakta azokat, amelyeken Pula Ildikó lakása volt látható.

- Értse meg, hogy nem hazudtam - siránkozott a kopasz férfi.

Arca megnyúlt, kerek, nagy feje tehetetlenül ingott vékony nyakán. Olyan volt, mint egy koravén gyerek, akit megfosztanak játékától.

- Bebizonyítom, hogy nem hazudtam.

A fiatalember feltekintett, és félbehagyta a képek válogatását.

- Hogyan bizonyítja be? - kérdezte gúnyosan.

- Várjon - mondta a kopasz. A polchoz lépett, és izgatottan túrt a dobozok közé. - Merő passzióból készítettem néhány felvételt akkor ... Azokon látni lehet ezt a férfivendéget, így aztán meggyőződhet az igazamról. - Keskeny dobozt emelt le, és rövid keresgélés után egy fényképet vett ki belőle. - Tessék!

A fényképen látni lehetett a lány lakásának egy részét, az ablaknál levő fotelt, amelyben háttal egy férfi ült, Azzal szemben látni lehetett a fehér nadrágos lány alakját.

A kopasz férfi megkönnyebbülten sóhajtott.

- Itt van még egy - nyújtotta át a következő képet.

Ezen úgyszintén az ismeretlen férfi volt látható. Háttal állt az ablaknak a szoba közepén, mintha az ajtót nézné. A lány nem volt a szobában.

Az elhárítótiszt mosolygott magában. Lám, akadt nyúl a bokorban, és sikerült kiugratnia.

- Most már elhiszi, hogy igazat beszéltem? - kérdezte amaz izgatottan.

- Csak ezt a két felvételt készítette?

- Ezeket kinagyítottam ...

- Tehát többet is készített akkor.

A kopasz férfi bólintott.

- Igen, de ez a kettő sikerült a legjobban - mondta.

- Hol a negatívja ennek a tekercsnek?

Amaz, bizonytalanul, széles kört írt le karjával a levegőben.

- Valahol itt kell legyen ... A heverőn levők között vagy valamelyik dobozban - nézett kutatón a polcra.

- Kérem, keresse elő ...

A csenevész férfi lázasan kutatta a dobozok tartalmát. Az igyekezettől elöntötte a verejték. Két óra is elmúlt, de a kérdéses negatív nem került elő.

A fiatalember órájára pillantott.

- Mikorra tudná megtalálni? - kérdezte.

- Estére biztosan a kezembe akad ...

- Visszajövök érte ... Pontban este nyolckor itt leszek. Három rövidet csengetek. Remélem, nem vár látogatót?

Amaz a fejét rázta.

- Akkor számítson az érkezésemre - mondta a fiatalember, és eltette a kiválogatott fényképeket. - Ezeket elviszem ... Igyekezzen előkeríteni a tekercset. Igen nagy szükségem lenne rá.

A kopasz azt javasolta, mielőtt jön, hívja fel telefonon. Ha netán váratlanul látogatója akad, kellemetlen lenne- magyarázkodnia. Megadta a telefonszámot is.

- Ki maga? - kérdezte, amikor a fiatalember megindult az ajtó felé.

- Nem érdekes ... És ne is törje rajta a fejét.

- Ha nem detektív, miért érdekli magát mindez?

- Már említettem magának Sóskúti úr, hogy nekem is van hobbym. Csak merőben más után kíváncsiskodom, mint maga a távcsövével és a

fényképezőgépével.

A kopasz férfi megragadta vékony kezével a fiatalember karját. Érezni lehetett, remeg, akár a nyárfalevél.

- Ugye nem szól senkinek? - kérdezte bizonytalanul.

- Ha magának sem jár el a szája ...

- Olyan csendes leszek, akár a sír - hadarta. - Megérthet ... Ha itt megtudnák, elüldöznének. Tarthatatlan lenne a helyzetem.

Az elhárítótiszt kilépett a lakásból. A lépcsőház üres volt, az utca úgyszintén. A forró délután mintha elsöpörte volna az embereket, alig találkozott járókelővel. Kocsiját a helyén találta, egy terebélyes fa árnyéka óvta a melegtől. Levette zakóját, ingujjban ült a kormányhoz. Már lent járt a hegy aljában, mikor végre egy telefonfülkét talált. A járdaszélhez kanyarodott és megállt. Az ismert számot tárcsázta. A kagylót nyomban felvették.

- Hód jelentkezem - mondta.

- Mi a helyzet? - kérdezte az elhárítófőnök. A hangjában leplezetlen izgalom bujkált.

- Sikerült ... Túl vagyok rajta.

- Minden rendben ment?

- Igen, de sürgősen találkoznunk kell.

- Egy óra múlva ...

- Rendben ... A Normafa parkolójában leszek.

Egyenesen a megbeszélt helyre indult. útközben megállt egy eszpresszónál, felhajtott egy hűs Colát. Jóval idő előtt érkezett; csak néhány gépkocsi vesztegelt a parkolóban. Rövid sétát tett az erdőben; a séta felfrissítette, s közben átgondolta a történteket.

Sokáig nézegette a lány holmija között talált két elhasznált autóbuszjegyet. Mindkettőn azonos számok voltak átlyukasztva. Ez elárulta, hogy egy bizonyos autóbusz vonalán használták. Az volt csak a kérdés, hogy melyik útvonalon.

Az elhozott papírdarabot is megvizsgálta, amelyen a nyugati cégek címe volt. Nem tudta, hogy ezek a címek jelentősek lehetnek-e vagy sem. Mikor a papírt megfordította, akkor vette észre a ceruzával írt sorokat. Régen jegyezhették rá, mert a kapkodó betűk elmosódtak. Tulajdonképpen egy apróhirdetés feljegyzése volt: "Sashalom, Szerencs utca ... Közműves víkendház a nyári idényre kiadó ... Tulipán jelige."

Örült, hogy munkáját siker koronázta, és Sóskúti Arnold személyében felderítette az ismeretlen bejelentő kilétét, aki felhívta a rendőrség figyelmét a történtekre. Ezzel az elhárítás fontos tény birtokába jutott, immár nem kell kutatni a bejelentő után. Sóskúti

által azt is megtudta, hogy szerda délután Pula Ildikónak férfilátogatója volt. A lány azért lehetett felöltözve, mert erre a férfira várt.

Ki lehetett ez a férfi? A lány barátja? Vagy csupán egy ismerős? És miért éppen a lakásán fogadta, ha csak ismerőse volt? Miért nem egy nyilvános helyen találkoztak?

Megannyi kérdés foglalkoztatta. Ahhoz nem fért kétség, hógy a lány ezzel a férfival találkozhatott a gyilkosság előtt. Hacsak ... nem ez a férfi maga volt a gyilkos. A lány este kilenc és tíz óra között halt meg. Sóskúti utoljára akkor látta a lakásban levő férfit, amikor kint már erősen szürkült. Ez közvetlen kilenc óra előtt lehetett.

Hosszan töprengett az események láncolatán. Nagy reményt fűzött ahhoz a negatív filmtekercshez, amelyet Sóskúti estére előbányász a vackai közül. Ezen talán majd sikerül olyan kockára találni, amelyiken jobban látható a Pula Ildikót meglátogató férfi.

Visszatért a parkolóhelyre és cigarettára gyújtott. Néhányszor megszívta, aztán eldobta. Egy fekete Mercedes kanyarodott be a parkolóhelyre; Bana Dénes vezette.

- Sétáljunk egyet az erdőben - javasolta az ezredes, - Ott legalább hűvös van.

A sétány egy félreeső padján foglaltak helyet, ahonnan szemmel tarthatták az utat.

Az elhárítótiszt részletesen beszámolt végzett munkájáról. Hosszan taglalta a lány lakásában a kutatást. Bana figyelmesen hallgatta, egyszer sem szakította félbe. Amikor azonban megtudta, hogy a lány lakását már valaki átkutatta, nem állhatta meg szó nélkül.

- Megelőztek minket - mondta dühösen.

- Megjegyzem, nagyon felületes munkát végeztek ...

Az ezredes felcsattant:

- Honnan tudjuk, hogy mit kerestek és mit találtak meg?

A fiatalember átadta a két elhasznált autóbuszjegyet és a papírdarabkát, amelyeket a könyvek lapjai között talált.

- Meg kell tudnunk az autóbusz útvonalát - mondta.

Bana a papírdarabnak tulajdonított nagyobb jelentőséget.

- Ez már komoly tény a kezünkben - lobogtatta meg. - Tudja; milyen címek ezek?

- Csak gondolom ...

- Ezek érdeklődtek.

- Akkor a lánynál talált jegyzék nem véletlen.

- Nem bizony - emelte fel hangját az ezredes. - Ezek a cégek nagyon szorgalmasan szaglásztak az új komputer körül. Sőt, a megbízottaik ide is utaztak. Vajon miért jegyezte fel a lány ezeket a címeket magának? És miért rejtegette a lakásán? Mi szüksége lehetett rájuk? ... A munkahelyén a levelezésből akár egy pillanat alatt előszedhette volna. Csakhogy ... És itt jön a bökkenő: ő már kilépett a szövetkezettől, viszont ezeknek a cégeknek a címére szüksége volt ... Hogy miért? Csak sejteni lehet.

- Ennek a papírnak az alapján most már alapos a gyanú, hogy a meggyilkolt lány kémtevékenységet folytatott - szögezte le az ezredes. - De kiknek? Melyik cégnek a listán szereplők közül? ... És ha már kémkedett, akkor voltak megbízói, főnöke, összekötője, esetleg titkos üzenetközvetítő ... Ki ölte akkor meg? Miért kellett meghalnia? Mert megszerezte a terveket és ezzel elvégezte feladatát? Vagy elvesztette megbízóinak a bizalmát? Azt hiszem, ez utóbbi a valószínűbb.

Bana Dénes nem titkolta, hogy az elhárítószervek nemcsak lépéshátrányba kerültek azokkal szemben, akik a tervek megszerzésére törekedtek; úgy lehet, lemaradtak. Előfordulhat, hogy az új komputer tervei már túl vannak a határon. Mindez persze nem jelentette azt, hogy az elhárítást a feltételezett kudarc gúzsba kötötte. Sőt, intenzív ellenintézkedésekre serkentette.

A fiatalember hosszan töprengett.

- Akkor miért kutatta valaki át a lakást előttem, ha ennek a Pula Ildikónak csak azért kellett meghalnia, mert elvesztette ismeretlen megbízói bizalmát?

- Attól tartottak, hátha visszamaradt valami nyoma a lány tevékenységének, és az felkeltheti a gyanúnkat ... Mint, ahogy szerencsére maradt is nyom a részünkre - magyarázta az ezredes. - Persze az hogy elkéstünk, csupán feltételezés. Sajnos, a legvalószínűbb feltételezés ... De mindaddig, míg ezt tényekkel nem támasztjuk alá és kézzelfoghatóan nem győződünk erről meg, a rendelkezésünkre álló összes lehetőséget ellenőrizni kell, és kihasználni mindazt, ami fényt deríthet erre a rejtélyre.

Az elhárítótiszt beszámolt Sóskúti Arnoldnál tett látogatásáról, és átadta a magával hozott fényképeket.

- Azt ígérte, hogy estére előkeresi a többi negatívot is - közölte. - Hátha valamelyiken felismerhető az ismeretlen férfi.

- Megyek én is ... Majd a közelben megvárom látogatásának eredményét.

- Az öreg kukkoló akaratlanul is a kezünkre játszott.

- Kukkoló? ... Mi az?

A fiatalember elmosolyodott.

- Így hívják azokat, akik a nőket vagy a szerelmespárokat lesik intim pillanatban - mondta.

Az ezredest az a pillanat érdekelte, amikor Hód észrevette a szemben levő ablakból a távcsövező embert.

- Megvallom, az első másodpercben szinte megbénultam - emlékezett a fiatalember. - Nem tudtam hirtelen, hogy mit is tegyek ... A falnak vetett háttal percekig- gondolkodtam. Mikor aztán végleg meggyőződtem, hogy távcsöveznek és a lakást is figyelik, tudtam, azonnal cselekednem kell. Döntöttem, de azt nem tudtam még, mivé fajul a dolog.

Bana Dénes hosszan mosolygott.

- Képzelje magát az én helyembe ... Hányszor megesik, hogy percek alatt kell döntenem felelősségteljes ügyekben. Pocsék egy pillanat ... Különben, nem csalódtam magában. Esküdni mertem volna, hogy a legkritikusabb helyzetben sem veszti el a fejét, és kivágja magát.

- Köszönöm - mondta jólesően az elhárítótiszt.

Ismételten összefoglalták az eddigi eredményeket. Az elhárítófőnök elmondta: megtudták, hogy Pula Ildikó az elmúlt héten a Balatonon nyaralt.

- Leszaladnék oda körülnézni ...

- Nem rossz ötlet - vélekedett az ezredes. - Azt kell megtudnunk, kivel volt ott a lány. Egyedül vagy másodmagával, netán a partnerével ... Részünkről nagy hiba, hogy erről a Pula Ildikóról még azt sem tudjuk: volt-e barátja, és ha igen, kicsoda? ... Ezzel kapcsolatban egy sürgős jelentést várok, majd telefonon beszólok. Beleznayék most kutatják, hogy a lány mikor jött fel a Balatonról ... Hód! Kísérelje meg felderíteni, kivel járt ez a lány és hol tartózkodott, amikor hetekig nem volt otthon.

Az elhárítótisztnek eszébe jutott a papír hátára feljegyzett cím.

- Azon is elindulhat, hátha az vezeti majd nyomra.

A könyvek között talált levelet is átadta főnökének. A levél légipostával érkezett Brüsszelből Pula Ildikónak címezve. A dátum elárulta: tavaly ősszel adták fel. A levelet Tibor Velinger küldte.

Az elhárítófőnök figyelmesen elolvasta a levelet, amelyet magyarul írtak. Ebből kiderült, hogy feladója az elmúlt nyáron Budapestre látogatott, akkor ismerkedett meg a lánnyal. A sorokból kitűnik, hogy szerelem szövődött köztük.

- Íme, egy magyar Belgiumból - mondta az ezredes, és tárcájába süllyesztette a levelet. - Lám, volt a lánynak bizalmas kapcsolata ... Tibor Velinger disszidens lehet, most Belgiumban él. Meg kell róla tudnunk mindent, amit csak lehet.

- Leveleztek egymással. Jó lett volna, ha a többi levelet is megtalálom, de csak ez az egy került a kezembe. Egy könyv lapjai

között volt. Az a véleményem, Pula Ildikó valaki vagy valakik előtt titkolta ezt a kapcsolatát. Legalábbis az eldugott levélből erre lehet következtetni.

- Esetleg előlünk dugdosta?

A fiatalember fejét rázta.

- Ezt nem hiszem - mondta. - Ez esetben szükségtelen lett volna, hogy még a lakásában is elrejtse ... A lány azok előtt titkolta levelezését, akik bejáratosak voltak hozzá. Ráadásul nyitott az a kérdés: vajon hol a többi levél?

- Igaza van - állapította meg az ezredes. - Több levél lehetett a lány birtokában.

- Lehet, az vitte el, aki megelőzött a kutatásban. Talán éppen a levelek érdekelték.

- Ne felejtse, hogy a lány maga is megsemmisíthette a leveleket ... Ez az egy, amit megtalált, elkerülte a figyelmét, mert más helyen volt.

- Az egyáltalán nem biztos, hogy Pula Ildikó megsemmisítette saját leveleit - vélekedett a fiatalember. - A nők még évek múltával is szinte görcsösen ragaszkodnak szerelmes leveleikhez. Még akkor is, amikor a szerelem már csak emlék. Itt pedig lángolt a szerelem ... Állítom, eldugta a többi levelet, és nem semmisítette meg őket.

Az ezredes vállat vont.

- Lehet - mondta bizonytalanul. - De ez esetben meg kell találnunk ezeket a leveleket.

Az erdő homályosodott. A lebukni készülő nap utolsó sugarát csillantotta meg a magasba törő fák lombján. Érezni lehetett a meleg csökkenését.

Felálltak a padról, és a sétányon visszamentek a Normafához. A fiatalember főnöke kocsijába ült. A Mercedes meglódult és rákanyarodott az erdőn átvezető útra.

Az ezredes kisvártatva egy elhagyatott helyen fékezett. Leállította a motort. a műszerfalba süllyesztett rejtekhelyről elővette a telefont. Beleznay őrnagyot hívta. Néhány szót váltott a felderítők vezetőjével, majd visszatette a készüléket a helyére.

- Megtudták, mikor jött el a lány a Balatonról - mondta. - Pontosan percre nem, de tény: szerda reggel a lány már nem volt az üdülőben.

- Tehát üdülőben nyaralt ...

- Igen ... A szövetkezetnek van ott valami vityillója. Néhány szoba az egész. Állítólag a lány még maradhatott volna három napot, de előbb eljött ... Biztos a hajnali vonattal utazott fel Pestre.

- Vagy még kedd éjjel.

- Ezt még nem tudjuk, csak azt, hogy szerdán éjfél előtt már halott volt.

Bana Dénes elővette a fényképeket, és hosszasan nézegette az ablaknak háttal ülő férfit. .

- Ha megtudnánk, ki ez - bökött a fényképre -, akkor hatalmasat léphetnénk ebben az ügyben előre.

Visszahajtottak a Normafa parkolójába. A fiatalember átült saját kocsijába, és megindult le a hegyről. Egy kertes vendéglőnél megálltak, hogy megvárják az estét.

Sötét volt már, amikor a Gellérthegy egyik félreeső utcájában megálltak. A fiatalember a közelben levő nyilvános telefonfülkéhez ment-, miközben az elhárítófőnök cigarettázva várakozott a járdaszélen.

Hód többszöri próbálkozás után végleg helyére akasztotta a kagylót. Arca töprengést árult el.

- Nem találta meg a pasas a negatívot? - tudakolta az ezredes.

- Nem veszi fel a telefont ...

- Várnunk kell.

- Várni?

- Valahova elmehetett, és még nem ért haza.

A fiatalember a fejét ingatta.

- Az nem ment el otthonról.

- Hód, ne legyen türelmetlen - intette az ezredes. - Várjunk mÉg.

- Már túl vagyunk a megbeszélt időponton.

Az ezredes megnézte az óráját.

- Negyed kilenc - mondta.

- Nyolcra beszéltük meg.

- Próbálkozzon ismét.

Az elhárítótiszt visszament a fülkébe. A hívás ismét kicsengett, de a kagylót nem vették fel. Valami motoszkált benne. Nagyon is emlékezett a kopasz férfival történt beszélgetés minden mozzanatára. Tudta, félreértésről nem lehet szó. Arról sem, hogy Sóskúti netán meggondolta a dolgot és eltávozott otthonról? Miért tért volna ki a találkozásuk elől? Ezzel legfeljebb csak időt nyerhet, de elmenekülni véglegesen nem tud ... Félbehagyta a kísérletezést.

- Jelentem, nem veszi fel a telefont - közölte főnökével.

Bana kérdő tekintetet vetett rá.

- Nincs más hátra, felmegyek hozzá - javasolta a fiatalember.

- Talán bedöglött a készüléke. Hívásnál hallani a kicsengést, de a lakásban meg se mukkan a telefon ... Volt már ilyen.

Lezárták a kocsikat, és megindultak gyalog a hegynek.

Bár a kérdéses utca nem volt messze, a fiatalember kerülő utat választott. Egy mellékútról közelítették meg Sóskúti lakhelyét. Egy sarokhoz értek, ahonnan látni lehetett a házat és annak erkélyeit.

A fiatalember megkönnyebbülten sóhajtott, majd egy világos ablakra mutatott.

- Otthon van - mondta. - Az a világos ablak az övé ... Tehát elromlott a telefonja.

Bana Dénes megállt, cigarettára gyújtott.

- Igyekezzen, Hód - mondta. - Itt a sarkon megvárom.

A lépcsőházban homályos fényű égők világítottak. A fiatalember egy pillanat alatt fent volt a harmadik emeleten. Itt azonban nem világított a lépcsőházi égő. Félhomály volt, alig jutott fel fény a második emeletről.

Az elhárítótiszt határozottan lépett a középső lakásajtóhoz. Keze már nyúlt a csengőhöz, amikor karja hirtelen megállt a levegőben.

Sóskúti lakásának ajtaja egy ujjnyira nyitva volt. Veszélyérzete támadt. Hátralépett az emeleti korlátig, lábát előrenyújtva, lassan belökte az ajtót. Az előszobán át látni lehetett a szobát megvilágító hangulatlámpa tompa színes fényét. A csend nyomasztó volt ... Odabent semmi se mozdult.

Óvatosan belépett a lakásba, és a falhoz simulva belesett a nyitott ajtajú szobába. Már látta, hogy elkésett. Tudta azt is hogy Sóskúti Arnold miért nem vette fel a telefont a megbeszélt időben.

A csenevész termetű férfi a szoba közepén feküdt. Mozdulatlan volt, üveges tekintete a mennyezetre meredt. Kopasz fején mély seb éktelenkedett, a tarkója alatt széles vértócsa terült szét a parketten. A szoba úgy festett, mintha forgószél száguldott volna rajta keresztül. A szekrények nyitva, … bennük levő holmik a földön. A fiókok kirángatva, tartalmuk szétdobálva. A szőnyeget elborította a sok fénykép, filmtekercs. A halott mellett egy ökölnagyságú bronzszobor hever t.

A fiatalember sarkon fordult és kiment a lakásból. Már nem volt semmi keresnivalója. Amiért jött, azt elvitte a gyilkos. Ismét megelőzték, akárcsak Pula Ildikó lakásában.

A lépcsőházban zsebkendőt vett a kezébe, felállt a korlát alsó

tartórúdjára, és felnyúlt a sötét villanykörtéhez. Az égő már hideg volt. Fordított rajta egyet; abban a pillanatban kigyúlt a fény a harmadik emeleten.

Sejtette, nem véletlenül volt itt korábban sötét.

Főnökét ott találta a sarkon.

- Nos, mi a helyzet? - kérdezte. - Miért nem vette fel a telefont.

- Jelentem, nem hallhatta meg a csengetést ... A fején mély sebbel, holtan fekszik, a lakás pedig szétdúlva.

5.

Bálint Géza csak hét végén érkezett vissza a Balatonhoz, hogy folytassa félbeszakadt pihenését. Késő este volt már. Elhatározta: most nem zavarja a szomszédos üdülő gondnokát, majd reggel átviszi a szobakulcsot, amelyet napokkal előbb alkalmi útitársa bízott rá. Beállította kocsiját a garázsba és pihenni tért.

Másnap vasárnap volt. Későn ébredt. Reggeli után magára kapta kerti ruháját, és átment a szövetkezet üdülőjébe. A gondnokot kereste.

Látásból ismerte a sovány, középkorú férfit. Még nyár elején történt, hogy vitába keveredtek. Az üdülő kerti csapját valaki nyitva felejtette, a víz átfolyt a kertjébe, és elmosta a virágágyak egy részét.

Kisvártatva jött a gondnok.

- Ó, maga az, szomszéd úr? - üdvözölte nagy hangon. - Tán csak nem megint valami bajt okoztunk magának?

- Szó sincs róla ...

- Miben állhatok rendelkezésére?

Bálint röviden tájékoztatta arról, hogy a lány azon a bizonyos estén megkérte, vigye fel Pestre. Ezután átnyújtotta a gondjára bízott szobakulcsot. Sajnálkozott, amiért ezt előbb nem tehette, mert Pesten hivatalos ügyei elhúzódtak.

A sovány férfi komor arcot vágott.

- Nem történt semmi - forgatta ujjai között a kulcsot. - Ugyanis minden szobához van tartalék kulcsunk. Nem ez az első ilyen eset, hogy a vendég magánál felejti. Küldtek már vissza kulcsot külföldről is ... Különben nem tudja, mi történt?

Bálint meghökkent.

- Nem tudom - mondta.

- Hiszen ismerte a lányt.

- Futólag ...

- Pula Ildikó ... Így hívták.

Bálint a fejét rázta.

- Akkor este, amikor megkért, hogy vigyem fel Pestre, akkor találkoztam vele először - mondta. - Csak látásból ismertem. Miért kérdi, hogy ismertem-e?

A sovány férfi visszafogta hangját:

- A szövetkezetünktől most érkeztek az új vendégek. Tőlük hallottam a tragikus hírt ... A lány meghalt.

Bálint értetlenül nézett.

- Igen, meghalt - folytatta a gondnok. - Öngyilkos lett! Azt ne-m tudom, hogyan végzett magával, csak azt: pontot tett az életére ... Ennyit hallottam.

- Hát ez elképesztő - hüledezett Bálint.

- Így utólag visszagondolva, bizony fura egy lány volt. Amolyan egzaltált teremtés. Mindig kerülte az embereket. Abban a dögleszto melegben, amikor itt volt, ki sem mozdult az üdülőből, nem ment a strandra, a vízhez. Az egész nyaralása annyiból állt, hogy a kert sarkában napozott, vagy a szobájában kuporgott. Még nappal is magára zárta az ajtót ... Egy alkalommal bekopogtattam hozzá, mert nem jegyezte be az aznapi ebédet. Nálunk két menüt választhatnak. Nos bekopogtaam hozzá. Mielőtt ajtót nyitott volna, kétszer is megkérdezte, ki az? ... Miután meggyőződött, hogy én keresem, ajtót nyitott. Arról nem is beszélek, ahogyan elment. Azt sem mondta: télkalap. Holott még három teljes napja volt hátra. Köszönés nélkül távozott, mint akire hirtelen rájött a mehetnék ... Mondta is a feleségem, hogy ez a nő nem komplett. Valami baj van a fejében.

- Egész úton nekem is feltűnt a feszélyezettsége - jegyezte meg Bálint. - Nagyon csendes volt.

- Na ugye - bólintott amaz. - Higgye el, szomszéd úr, az a lány simlis volt.

- Simlis?

- Simli - bökött homlokára a sovány férfi. - A sapkaellenzőt hívják simlinek, de a kifejezést azokra értik, akiknél a fejben valami nem stimmel ... Egy kerékkel több vagy kevesebb ... Érti?

Bálint bólintott.

- Azon az estén, mikor az a lány eltűnt - folytatta a férfi - látogatója é-rkezett ... Hogy ki, azt nem tudom, de nagyon sokáig ,kocogtatta a bezárt ajtót. Igen diszkréten és halkan tette, de hiába ... Pedig a lány a szobájában volt, csak nem eresztette be az illetőt.

- Nem látta, ki volt az?

- Nem ... Már feküdtem. Később kinéztem a folyosóra, már senki sem volt ott.

- Pontban kilenckor vettem fel a lányt, és indultunk is.

A sovány férfi égnek emelte a szemét és gondolkozni látszott.

- Ez idő tájt lehetett - mondta. - Ahogy kint álltam a folyosón, még induló gépkocsi zaját is hallottam az utcán ... Maguk lehettek.

Bálint Géza vállat vont.

- Valószínű - mondta. Pedig tudta: nem ő volt. A gondnok a sebesen induló Volvót hallhatta. A bérkocsi volt az, amelyet az a nyers hangú ismeretlen férfi vezetett, aki lent a parton előzően az Eső utcát kereste. Esküdni mert volna, hogy az a férfi kereste a lányt, az kopogtatott nála. Mivel azonban nem nyitott ajtót, jogosan hitte, hogy nincs a szobájában, erre elszáguldott kocsijával. Biztos sietős lehetett az útja.

Bálintot a sovány férfi hangja térítette magához.

- Látom, magát is megrázta ez a dolog - mondta.

- Dolog.

- Mármint az öngyilkosság.

- Igen, igen ...

Bálintnak az egész napja el volt rontva. Hiába próbálta figyelmét másra fordítani, a lány képe minduntalan a fejébe tolakodott. Számtalanszor végigpergette magában a közösen megtett út minden mozzanatát. Szinte látta maga előtt a lány nyugtalan tekintetét, hallani vélte hangjának feszült vibrálását. Akaratlanul is az tolakodott gondolataiba, hogy a lány egész viselkedése valamilyen félelmet tükrözött. Talán már akkor gondolt az öngyilkosságra? Vajon egy csalódott szerelem következménye volt ez? És ki lehetett az a nyers hangú férfi? Talán miatta dobta el az életét a lány?

Bálintot fúrdalta a lelkiismeret, amiért azon az estén felvette kocsijába a lányt. Arra gondolt, ha a lány ittmarad, kénytelen lett volna találkozni azzal a bizonyos férfival, aki kereste. Ekkor talán elállt volna az öngyilkosság gondolatától. Úgy vélte, mikor Pestre vitte, ezzel akaratlanul is segítette tettének végrehajtásában.

Késő délután csökkent a meleg. Bálint elhatározta, rendbe hozza kocsiját, kitakarítja belül is. Hitte, hogy az elfoglaltsággal sikerül elűznie szorongó gondolatait. Nedves ronggyal letörülte az üléseket és az ajtó kárpitját. Mikor az első ülés szőnyegét kiemelte, valami megcsillant a kocsi aljában. Egy kis kulcs volt. Kíváncsian vette a kezébe. Tollazata alapján biztonsági zárhoz illett. A kulcson kis fémlemez lógott, rajta beütött szám: 72-124.

Ezt a kulcsot nem ismerte. Azt sem tudta, mikor és hogyan kerülhetett a kocsijába. Azt is hiába találgatta, vajon ki veszthette el. Egyetlen megoldás jutott csak eszébe: a lány.

Bálint emlékezett rá: amikor utasa eltette névjegyét, mintha csörrenést hallott volna. Igaz, a lány akkor vette észre, hogy elhozta az üdülőből a szobakulcsot. De ennek a kis kulcsnak a koppanását elnyelhette a lábszőnyeg. Most már határozottan tudta, hogy a fémlemezes kis kulcs csakis Pula Ildikóé lehetett.

Nem tudta viszont, hogy mit tegyen a talált kulccsal. A lánynak immár nem adhatja vissza. Kihez juttassa el? Azt gondolta, hogy a biztonsági kulcsnak különösebb rendeltetése van; mint egy simának. Nem tudta Pula Ildikó címét, sem azt, hogy egyáltalán hol találhatná a lány hozzátartozóit. Az egyszerű megoldás az lett volna, ha kocsijában talált kulcsot eldobja vagy örökre félreteszi. Lelkiismerete azonban lázadozott ez ellen.

A kézenfekvő megoldás csak hétfőn jutott az eszébe. Reggel megkereste az üdülő gondnokát.

- Ez ne okozzon problémát magának - javasolta a sovány férfi. - Az irodámból felhívja a szövetkezetet és közli, mi a helyzet. Ott biztosan ismerik a lány valamelyik rokonát vagy hozzátartozóját. Akit aztán érdekel a kulcs, az megkeresi magát. Punktum, ennyi az egész.

Bálint sokáig várt, míg bejött a vonal. A szövetkezetnél a telefont csak hosszú csengetés után vették fel.

- Kérje a titkárságot - tanácsolta a gondnok. - Az az agyközpont. Ott aztán mindent tudnak.

Egy kellemes női hang szólalt meg.

Bálint bemutatkozott, és röviden elmondta, honnan és miért telefonál.

- Szegény lánynak van egy nagybátyja - közölte a nő. - Már járt itt, elvitte Ildikó íróasztalából a személyes tárgyakat ... Esetleg őt értesíthetem.

- Hálás lenmék ... Közölje vele, ha a kulcsra szüksége van, keressen fel.

- Szabadna a lakáscímét?

Bálint bediktálta a kért adatot.

- Megjegyzem, most lent vagyok a nyaralómban. Még egy hétig maradok itt. Közvetlenül a maguk üdülőjének vagyok a szomszédja.

- Rendben van, továbbítom - mondta a nő.

Bálint lassan megnyugodott. Megtette azt, amit ilyen esetben kell. A talált kulcsot saját kulcskarikájára fűzte, nehogy elkallódjon.

Késő délután lement a partra, és a szokott helyén megfürdött. Az úszástól felfrissülve érkezett vissza. Helyet foglalt a nyaraló teraszán, és átadta magát a pihenés örömének. Már erősen szürkült, amikor váratlanul megcsikordult kert kapuja. Egy idegen férfi érkezett.

Bálint Géza kíváncsian emelkedett fel a nádfonatú székről és megigazította fürdőköpenyét. A férfi magas volt, határozottan jött a kerten át, majd megállt a teraszlépcsőnél.

- Jó estét kívánok! - szólalt meg.

- Jó estét! - viszonozta Bálint a köszönést. - Parancsoljon ...

6.

Sóskúti Arnold lakásában serényen tevékenykedett a rendőri bizottság. A felbolygatott szobában két bűnügyi technikus kutatta a nyomokat. Egy másik nyomozó a szétszórt fényképeket és negatív filmtekercseket rakta rendbe.

A bizottság vezetője, egy fiatal százados irányította a munkát. Figyelme minden apró részletre kiterjedt, sűrűn adott újabb és újabb utasítást a két technikusnak.

A rendőrorvos már befejezte vizsgálatát, és intézkedett, hogy a holttestet boncolás végett elszállítsák. A harmadik emeletre vezető lépcsőnél rendőr állt, nehogy illetéktelen kíváncsiskodók zavarják a hatóság munkáját.

Pintér Béla alezredes a lezárt harmadik emelet folyosóján várakozott, hogy mihamarabb hírt kapjon a bizottság munkájának eredményeiről. A jelenlevők közül csak ő tudta, hogy a gyilkosság lényegében már két nappal ezelőtt kitudódott, hiszen maga Bana Dénes ezredes közölte vele a történteket. Az elhárítás úgy döntött: nem értesíti a rendőrséget. Megvárják, míg a házban lakók felfedezik a nyitott ajtót, és bejelentik az esetet a rendőrségnek. Közben persze a felderítők titkos figyelés alatt tar tották a lakást, hátha az ismeretlen gyilkos visszatér valami miatt. De Sóskúti Arnold lakásába a két nap alatt nem tette be illetéktelen a lábát. Végül a lakók fedezték fel a bűncselekményt.

Pintér alezredes később a rendőrorvost faggatta.

- Egyetlen ütéssel végeztek vele - közölte az orvos. - A tettes erős ember lehetett.

- Az elkövetés eszköze?

- Egy alkalmi tárgy ... Kis bronzszobor, de elég nehéz. Az áldozatot meglepte a tettes, szinte védekezésre sem volt ideje. A fej jobb oldalát érte az ütés ... Erről helytálló következtetése van Bíró századosnak - célzott a bizottság vezetőjére.

- Értem ...

- A halál időpontja érdekli az alezredes elvtársat?

Pintér bólintott.

- Persze, pontos időpontját majd a boncolás állapítja meg - folytatta az orvos -, de az elsődleges véleményem, hogy a halál negyvennyolc órával előbb következhetett be.. Természetesen hozzávetőlegesen értem.

- Tehát két napja?

- Ez idő tájt.

Kisvártatva kijött a lakásból a fiatal százados.

- Jelentkezem alezredes elvtárs - lépett hozzájuk.

Pintér még az érkezésekor bemutatkozott a bizottság vezetőjének. Jelenlétével felfedte, hogy az elháríto szerveket is érdekli a megtörtént bűncselekmény.

- Mi a véleménye a halálos ütésről? - tudakolta a köpcös alezredes.

- Az ismeretlen tettes balkezes volt.

- Ez biztos?

- Tények támasztják alá.

A százados részletezte, hogy milyen tények alapján jutott erre a következtetésre. Ahhoz nem fért kétség, hogy Sóskúti Arnoldot váratlanul lepte meg a gyílkos bent a lakásban. A bejárati ajtó nem volt bezárva. Sóskúti talán abban bízott, hogy kívülről így sem lehet az ajtót észrevétlenül kinyitni. A tettes álkulccsal visszahúzta a nyomógombos kilincs zárnyelvét és besurrant a lakásba. Sóskúti, zajt hallva kinyithatta a szobaajtót, és ekkor szemben találta magát a tettessel. Az nem habozott, belépett a szobába, felragadta a neki bal kéz felőli asztalon levő bronzszobrot, és oldalirányból hatalmas ütést mért az áldozat fejére.

- Aki ilyen váratlan helyzetben, pillanatok alatt cselekszik, és bal kézzel ragadja meg a keze ügyébe eső tárgyat, az csak megrögzött balkezes lehet - egészítette ki magyarázatát a bizottság vezetője.

- Ráadásul, aki a bal kezével ilyen hatalmas ütést tud leadni, az valóban balkezes - vetette közbe a rendőrorvos.

A százados azt is elmondta, hogy a helyszínt látva azonnal értesítették nemcsak a főkapitányság gyilkossági szakcsoportját, hanem a nyilvántartót is.

- Kíváncsiak voltunk, vajon szerepel-e Sóskúti Arnold, mint szokásos leselkedője a szerelmeseknek - mondta.

- Nos? - kérdezte Pintér.

- Nem . . . Pedig az a rengeteg fénykép odabent, no meg a sok előhívott negatív filmtekercs azt tanúsítja, hogy az áldozat előszeretettel, mániákusan leselkedett és- fényképezte a szemben levő ház lakásaiban lakó nőket ... Mindig ezt tette, amikor erre módja vagy lehetősége nyílt.

- Mi hiányzik a lakásból?

A százados fejét rázta.

- Azt még nem tudjuk megállapítani - mondta.

- Mi lehetett a gyilkosság indítóoka?

A százados csalódott arcot vágott.

- Erre sem tudok válaszolni - közölte. - Talán a nyomozás kideríti ... Jelenleg csupán feltételezésre szorítkozunk.

- Éspedig?

- A gyilkos valamit meg akart kaparintani ... Gondolom, fényképet. Talán kompromittáló volt ez a fénykép valaki számára.

- Lehetséges - mondta Pintér.

- Azt is feltételezem, hogy az áldozat valakit talán zsarolhatott a szemben levő házból. Lehet, elkapott egy olyan intim pillanatot fényképezőgépével, amikor az illető nő nem a férjével volt ...

- És ennek fordítottját is. Amikor a férj Volt mással.

A százados egyetértően bólintott.

- Igen, ez is elképzelhető - mondta.

- Tehát jelenleg rosszúl áll a szénájuk ...

- A feltételezéseinknek igen széles a skálája. Hogy ezek mennyire lesznek helytállók, azt majd a nyomozás dönti el.

Pintér alezredest a talált nyomok érdekelték.

- Igen kevés idegen ujjnyomot találtunk - közölte a bizottság vezetője.

- Volt egy kívánságunk ...

- Igen, a lépcsőházi villanykörte - mutatott a mennyezetre a százados, aztán kiszólította a lakásból az egyik technikust. - Mi a helyzet az égővel?

- Alaposan megnéztük - mondta a technikus.

- Ujjnyom?

- Csupán kesztyűnyomot találtunk rajta.

Pintér emlékezett, hogy Pula Ildikó lakásában ugyancsak kesztyűzs kéztől eredő nyomokat találtak. Zimonyi alezredes, a Belügyminisztérium technikai osztályának vezetője, olyan nagyítást készített a kesztyűnyomról, hogy annak jól kivehetők voltak jellegzetes mikronyomai. Ennek alapján állapították meg, hogy az a tettes, aki a lány lakásában kutatott, kopott bőrkesztyűt húzott a kezére.

- Fényképezzék le ezt a kesztyűnyomot és a negatívot küldjék Zimonyi alezredesnek - utasította a századost.

Amaz a bűnügyi technikushoz fordult.

- Csináljátok meg - mondta.

A technikus visszament a lakásba speciális felszereléséért.

Több nyomozó érkezett a helyszínre, élükön egy megtermett, középkorú férfival. A főkapitányság gyilkossági ügyeket nyomozó szakcsoportja is munkához látott.

- Bertalan őrnagy - mutatkozott be az erős férfi.

Pintér alezredes félrehívta a csoportvezetőt. Kérte, mindent tegyenek meg a gyilkosság felkutatására, de óvatosan, körültekintően járjanak el, mert az elhárításnak ez az érdeke.

- Arra kérem, hogy folyamatosan adjon tájékoztatást az elért eredményekről, valamint a folyamatban levő intézkedésekről - mondta.

- Azonnal megkezdjük az adatgyűjtést.

Pintér átnyújtotta az őrnagynak a telefonszámát.

- Bármikor hívhat ... Hivatalos idő után a lakásomat kapcsolják - mondta.

Ezt követően az alezredes elköszönt a rendőri bizottságtol, indult vissza, hogy tájékoztassa főnökét a vizsgálat ez ideig tartó eredményéről.

Bana Dénes rezignáltan vette tudomásul, hogy egy tapodtat se jutott előbbre. Eddigi tevékenységük csupán azt a gyanút erősítette meg, hogy Pula Ildikó korábban kémtevékenységet folytatott. Ez csak feltételezés volt. Mindezt csak az támasztotta alá, hogy a lány lakásán megtalálták azoknak a nyugati cégeknek a címjegyzékét, amelyeket érdekelt az új komputer.

Újabb tényeket nem sikerült a felszínre hozni. Annak okát sem, hogy a lányt miért gyilkolták meg. Csak következtetések álltak rendelkezésükre. Gyenge és ingatag következtetések voltak ezek. Mindez úgy tűnt, mintha az elhárítás, vak ember módjára, sötétben

való tapogatódzásra kényszerülne. Bármerre is nyúltak, semmi sem akadt a kezükbe. Ráadásul újabb események történtek. Ezek, nemhogy fényt derítettek volna a kusza szálakra, hanem még bonyolultabbá tették a felderítés munkáját.

Az elhárítás vezérkara tudta, hogy rengeteg adat hiányzik ahhoz, hogy eredményeket érjenek el. Eredmények nélkül az események láncolata összeilleszthetetlen volt. Az elhárítófőnököt rendkívül aggasztotta, hogy valaki megelőzte őket Pula Ildikó lakásának az átkutatásában. Ezt tetézte az újabb rejtélyes gyilkosság. Elképzelhető volt, hogy Sóskúti Arnold olyan felvételeket is készíthetett a kérdéses szerda délutánon, amelyeken látható annak az ismeretlen férfinak az arca, aki a lány lakásában volt.

Hód újabb nyomra bukkant. De abban a pillanatban, amikor az elhárítás ezt a fontos nyomot ki akarta aknázni a maga javára, egy gyilkos közbelépett és keresztülhúzta számításukat.

Az elhárítás tehát itt is kudarcot szenvedett. Számtalan kérdés várt válaszra. Ki tudta, hogy Sóskúti leselkedett, sőt fényképeket is készített erről esetenként? Miért éppen Hód látogatását követően gyilkolták meg? Talán közöllte valakivel, hogy az az ismeretlen fiatalember a sarokba szorította? Vajon a sorozatos kudarcůcE~k a véletlenek egybeesései? Netán gondosan tervezett és végrehajtott lépések az ismeretlen ellenfél részéről?

- Azt hittem, az idő nekünk dolgozik - jegyezte meg kesernyésen az ezredes.

Pintér bajuszát simította ujjával.

- Egy-két apró dolgot viszont sikerült már tisztáznunk - mondta.

- Például, hogy a gyilkos balkezes volt.

- Igen ... Lényeges nyom.

Bana felpattant íróasztala mögött.

- Persze hogy lényeges, de kevés - mondta. Rágyújtott, fel s alá kezdett sétálni. - Egy helyben vesztegelünk. Azt sem tudjuk: hol, mihez kezdjünk. Egyáltalán melyik vonalat ragadjuk meg ... Egy-egy alkalommal nekibuzdulunk, elkezdünk valamit abban a hitben, hogy jó irányba haladunk, és tessék. - Megállt, tehetetlenül tárta szét kezét. - Ez így nem mehet tovább.

Bana tovább folytatta a sétálást, aztán kisvártatva a fotelba rogyott.

- Ráadásul az sem tetszik, hogy mindenütt kudarc ér minket - mondta.

- Majd kizökkenünk a kátyúból ...

- Nem olyan könnyű ez, Béla ... Mintha üvegből lennénk, és átlátnának rajtunk. Megelőznek itt is, ott is.

- Délutánra talán többet tudunk - vélekedett az alezredes. - Igen, Sóskúti esetében széles körű adatgyűjtés indult.

Az ezredes legyintett.

- Az idő sürget minket - mondta.

- Talán Hódnak valami kerül a tarsolyába ...

- Tegnap leutazott a Balatonhoz. A lány ott nyaralt majd egy hétig. Magam is türelmetlenül várom, hogy Hód mire jut odalent.

Később Pintér távozott, és az elhárítófőnök elmerült a munkában. Ebben a technikai osztály vezetője zavarta meg. Hóna alatt két hatalmas mappával állított be. A szeme izgatottan csillogott. Bana lapos pillantást vetett a mappáira.

- Azt hiszem, ez felvillanyoz téged, Dénes - mondta Zimonyi. Az íróasztalra helyezte a két mappát, és hatalmas kinagyított fényképeket húzott elő. - Ezeket nézd meg ...

Zimonyi úgy állt az íróasztal előtt, mintha árverésen lenne. Karját széttárta, mindkét kezében egy-egy fényképet tartott.

Bana egy pillanatig csodálkozott, majd rábökött az egyikre.

- Ezt ismerem - mondta. - Ha jól emlékszem, a Pula Ildikó lakásában talált kesztyűnyomról készült. A könyvespolc lapján, ahol az ismeretlen kutatott, ott rögzítettétek.

- Íigy van - bólintott Zimonyi. - Most nézd meg a másikat.

Az ezredes hosszan szemlélte a nagyításokat és a bejelölt azonossági pontokat: a mikronyomok jellegzetes azonosságait.

- Egyformák - mondta.

- Pontosabban: egyazon kesztyűtől származnak, de nem egy helyen találták őket. - Zimonyi kissé megemelte a bal kezében levő képet. - Ezt Sóskúti lakásában találták ... Ugyanilyen képem van még a harmadik emeleti folyosó egyetlen villanykörtéjéről, amelyre te magad hívtad fel a figyelmet.

- Hód ötlete volt ... Azt mondta, hogy az ismeretlen gyilkos, aki végzett a kiváncsiskodó Sóskútival, előbb kicsavarta a lépcsőházi égőt.

Zimonyi a mappába tette a képeket.

- Jó ötlet volt - mondta. - Így most már bizonyítható, hogy az ismeretlen tettes azonos mindkét gyilkosság elkövetőjével.

Az elhárítófőnök áttelepedett a kényelmes fotelba, és cigarettára gyújtott. Zimonyi is helyet foglalt, az arca zavart tükrözött.

- Dénes, lenne egy kérdésem - kezdte bizonytalanul.

- Igen ...

- Ezek a felvételek ilyen hidegen hagynak?

- Gondolod?

Zimonyi fejét rázta.

- Ismerlek; ezért nem gondolom ... Ha nem ismernélek, talán azt hinném: a felvételek semmit sem mondanak neked.

Bana röviden elmondta aggodalmait az ügyről és az eddigi kudarcokat.

- Ezek után ne csodálkozz, ha lassabban vág az agyam, és mindent kétkedve fogadok ... Azt tudtuk, hogy összefüggésnek kell lenni-e a két gyilkosság között. Íme, most megkaptuk ennek bizonyítékát - mondta.

- Természetes, hogy a legvilágosabb bizonyíték a corpus delicti. Most megkaptátok. Azt is tudjátok a gyilkosról, hogy balkezes volt.

- Ezt honnan vetted?

- Pintérrel találkoztam az előbb.

Bana a fejét ingatta.

- Mindez még nagyon kevés, és félek; nagyon lemaradunk - mondta.

Később befutottak az első jelentések a nyomozók adatgyűjtéséről.

A helyszínen több olyan tanút kutattak fel, akik gyanús körülményeket észleltek Sóskúti Arnold lakásánál. Két este is egy férfit láttak várakozni a harmadik emeleten. Magas, erős testalkatú férfi volt. Az arcát nem látták, mert mikor jött valaki, elfordult és a hátát mutatta. A tanúk emlékeztek arra is, hogy ezen a két estén, amikor az ismeretlen férfit látták, ne-m világított a harmadik emeleten égő. Azt hitték, kiégett, és nem tulajdonítottak neki különösebb jelentőséget. A férfi ruházatára vonatkozóan annyit sikerült a nyomozóknak megállapítani, hogy öltönye sötét színű volt. A tanúknak csupán azt tűnt fel, hogy a férfi vajon miért viselt zakót a kánikulai estében.

Többen elmondták a szemben levő ház lakói közül, hogy Sóskúti Arnold állandóan leselkedett. Elsősorban a gyerekek vették észre, akik igen gyakran játszottak a kertben. A lakók nem törődtek ezzel és napirendre tértek a különcködő Sóskúti tevékenysége felett. Azt persze nem tudták, hogy fényképezett is titokban.

Az áldozat lakásában a fényképek és az előhívott negatívok között nem találtak egyet sem, amely Pula Ildikóra vonatkozott.

Az elhárítófőnök hosszan részletezte az adatgyűjtés eredményét az osztályvezetőknek. Végezetül összefoglalta a jelentősebb tényeket:

- Tudtuk, hogy Sóskúti birtokában egy olyan negatív filmtekercs

van, amelyről csupán egy-két darabot nagyított ki. Ezek a felvételek a kérdéses szerda délutánon készültek a Pula Ildikó lakásában levő látogatóról ... Sóskúti azért nagyított ki csak néhányat, mert a többi felvételt a maga részéről érdektelennek tartotta. Amit kinagyított, azt sikerült megszereznünk, csakhogy ezeken nem látható ki is az az idegen férfi ... Lehet, hogy a filmtekercsen volt olyan kocka, amelyen ez látható Lehet! A gyilkos mindenesetre ezt a filmtekercset vitte el ... Más nem érdekelte; csak ez. Ezért a filmért gyilkolta meg Sóskútit.

- Vitathatatlan, ha nekünk sikerül ezt a tekercset megszerezni - folytatta az ezredes -, akkor talán többet tudnánk. Így csak a gyilkosság indítóokát tudtuk meg ... Azt, hogy miért öltek. Ebből a következtetésből kiindulva világos, hogy köze van az előző gyilkossághoz, ahol Pula Ildikó volt az áldozat ... Azt sem titkoljuk, hogy bizonyos esetekben kudarcot szenvedtünk, nem úgy alakultak a dolgok, ahogyan arra intézkedéseink alapján számítottunk. Az is nyilvánvaló, hogy az ismeretlen ellenfél lépéselőnyben van velünk szemben. Éppen ezért fokozottabb és szívós felderítő munkát kell végeznünk.

Ezt követően az ezredest az érdekelte, hogy mit állapítottak meg arról a két elhasznált autóbuszjegyről, amelyet Hód a lány lakásában talált.

- Jelentem, mindkettőt egy sashalmi járaton használták. Természetesen nem egyidőben, hanem külön-külön. Ezt a lyukasztás mikronyomainak az összehasonlításából állapítottuk meg - ismertette a tényeket Pintér alezredes.

- Szükségem lesz egy olyan várostérképre, amelyen feltüntetik az autóbuszjáratok vonalait.

- Még a délután meglesz.

Bana a felderítők vezetőjéhez fordult.

- Ti valamit megtudtatok? - kérdezte.

Beleznay felütötte jegyzettömbjét és pontos tájékoztatást adott ...

Megállapították, hogy Velinger Tibor tízéves korában került ki Belgiumba. Az ellenforradalmi események során szüleivel együtt hagyta el az országot. Brüsszelben telepedtek le, és Velinger ott végezte iskoláit. Apja közben meghalt, csak az anya él. Jelenleg a fiatal férfi technikusként dolgozik. Nőtlen, az elmúlt év nyarán turistaként két hetet töltött Budapesten. Közvetlen rokonai nincsenek.

- Figyelmet érdemel, hogy Velinger egy finommechanikai műszergyárban dolgozik - jegyezte meg Beleznay.

Bana Dénesnek felszaladt a szemöldöke.

- Ez azt jelentené, hogy hasonló profilú üzemben technikus, mint a mi Általános Mechanikai Szövetkezetünk? - kérdezte.

- Feltételezem ...

- A feltételezésekkel már torkig vagyok - csattant fel az ezredes. - Tudjuk, vagy nem ...

- Azt nem tudjuk, hogy odakint milyen profilja van annak a műszergyárnak.

- Ez legalább tiszta válasz - dörmögte az ezredes.

Váratlanul felcsengett a különtelefon ...

A jelenlevők tudták, hogy ezen a készüléken csak igen ritkán történik hívás. A különvonal számát csak kivételes személyek ismerték. Ha ez most jelez, akkor valami fontos dolog történt.

Az elhárítófőnök hosszan hallgatott, majd ceruzát vett a kezébe és jegyzetelt. Rövid válaszából arra lehetett következtetni, hogy valami rendkívüli dologról kapott tájékoztatást. Az osztályvezetők feszült csendben voltak. Az ezredes csak nagy sokára fejezte be a beszélgetést.

- Hód volt az - közölte -, és azonnal intézkednünk kell. Főként neked, Gábor - fordult Beleznayhoz.

Az őrnagy egy címet vett át főnökétől.

- Bálint Géza - olvasta.

- A nyaralójában tartózkodik a Balatonon ... Figyelnünk kell, ki keresi majd fel. Rövidesen látogatója lesz. Meg kell állapítani annak nevét, foglalkozását ... Tehát minden adatot. Követni kell, ha elhagyja a nyaralót. Nem szabad szem elől téveszteni egy pillanatra sem ... Maradjatok majd szorosan a nyomában ... Figyeljétek meg, kivel érintkezik vagy vált szót, esetleg valamit nem ad-e át. Ez lehet bármi, egy apró tárgy is ... Ha ilyen történik, akkor követni kell azt is, akivel találkozott - sorolta az ezredes, és figyelmeztetően emelte ujját a magasba. - Vigyázzatok minden lépésetekre ... Most már nem követhetünk el egy parányi hibát sem, mert ennek beláthatatlan következményei lennének.

- Magam vezetem személyesen az akciót.

- Helyes . . . A legjobb embereidet vigyed magaddal.

- Kapcsolattartás?

- Rádión - mondta az ezredes. - Mindenről jelentést kérek, még a gyanús körülményekről is.

- Mikor kezdjük az akciót?

- Máris intézkedhetsz. Minden perc drága. Ha az időt nem használjuk ki, akkor ellenünk fordul, mint eddig. Ezt a kínálkozó lehetőséget nem szalaszthatjuk el. Indulj azonnal.

Beleznay összecsukta jegyzettömbjét, és elhagyta a szobát.

- Egy kis kulcsról van szó - mondta az ezredes a többieknek. - Pula Ildikó egyik kulcsáról, amelyet ennél a Bálint Géza nevű jogtanácsosnál felejtett. Ez a Bálint pedig felhívta telefonon a szövetkezetet és közölte, ha a kulcs érdekli őket, jöjjenek érte.

Pintér alezredes azt feszegette, hogy a lányt milyen kapcsolat fűzte ehhez a férfihoz. Az elhárítófőnök elmondta, hogy Hód miről is tájékoztatta.

- Tehát csak alkalmi utasa volt - bólintott Pintér.

- Igen ... A kérdéses kulcsot a kocsiban vesztette el. Elképzelhető, hogy ezt a kulcsot kereste az az ismeretlen valaki a lány lakásában.

Zimonyi alezredes szólalt meg:

- A lány kulcscsomóján is volt egy olyan kulcs, amelynek a rendeltetése nem tisztázódott. Ugyanis a lakást két kulcs nyitotta. A harmadik egy idegen kulcs ... Talán a munkahelyén volt rá szüksége a lánynak.

Az elhárítófőnök a fejét rázta. Beleznay emberei megállapították, hogy ezt a kulcsot a lány nem használta a szövetkezetnél.

- Előfordulhat, hogy annak a lakását nyitja ez a kulcs, akinél Pula Ildikó az utóbbi hetekben tartózkodott - mondta.

- És ezt a helyet még nem tudjátok?

- Nem ...

7.

Az elhárítótiszt belépett a lakatosműhely ajtaján, és lement a pincébe vezető lépcsőn. Orrát enyhe rozsdaszag csapta meg. A mester a munkapadnál ült és apró szerszámokkal bíbelődött. Jöttére felpillantott. Az arca nem tükrözött elragadtatást.

- Korán érkezett vissza - fogadta kelletlenül.

- Reggel azt mondta: másfél óra. Vagy nem jól hallottam?

- Jól hallotta ...

- Nos, az már régen elmúlt.

- Könnyelmű voltam.

A fiatalember elhúzta a száját.

- Könnyelmű bizony - folytatta a lakatos. - Csak később vettem észre, hogy a viaszminta kétnútos kulcsszárat rögzített. Ez a munka

tovább tart.

A munkapad satujába befogva ott hevert az újonnan készülő kis biztonsági kulcs. A fiatalember közelebb lépett, és szemügyre vette a munkát.

- Mindjárt készen van - állapította meg.

Amaz egy mozdulattal félretolta a munkapadtól.

- Túlságosan nyers még - közölte. - Finomítani kell ... A kezemből csak olyan munkát adok ki, ami tökéletes. Ezt megértheti. Nem szakad le az ég, ha valamivel későbben lesz kész ... Sőt, az Independiente indulását sem kési le.

- Mi köze ehhez egy hajónak? - kérdezte. - Úgy tudom, ez egy óceánjáró volt.

A középkorú férfi sejtelmesen mosolygott.

- Való igaz, uram - bólintott. - Ez egy óceánjáró volt. Keveseknek ismerős a neve: Independiente. De nekem nagyon. Ha az életben valami lényegeset nem akarok elmulasztani vagy elszalasztani, mindig az Independientére gondolok ... Ez amolyan szólás-mondás részemről ... Apropó! Megvárja, amíg elkészülök a kulccsal, vagy később ismét visszajön?

- Maradok ...

A lakatos apró reszelővel finoman megdolgozta a kulcs tollazatát, aztán többször egymás után végigsimogatta ujjával.

- Az a nevezetes élményem, amely az Independiente hajóhoz fűz, közvetlenül azt követően történt, hogy Hitler megszállta a cseheket - mondta anélkül, hogy felnézett volna munkájából. - Amerikában volt egy nagybátyám - folytatta. - Hívott minket, hajójegyet is küldött az egész családnak ... Gyerek voltam, de a faterom tudta már, mi készül a vén Európában. Nekem az utazás élmény volt, a szüleimnek viszont pucolás ... Maga még fiatal, csak elképzelni tudja, mit jelenthetett akkoriban átutazni Németországon ezzel az ábrázattal. Látszott rajtunk, mifélék vagyunk, a vonaton többször is leköpdöstek, mit törődtek ők azzal, hogy lényegében idegen állampolgárok vagyunk. Zsidó, az zsidó ... Franciaországban lélegeztünk csak fel. Le Havre kikötőjéből indult az Independiente. Akkoriban a világháború szele már érződött, mindenki utazott, a túlzsúfolt vonatok órákat késtek. Mi csak húsz percet, és lemaradtunk az Independientéről. A hajónak csak a farát láttuk, éppen kifelé húzták a kisebbek a nyílt tengerre ... Kész, lemaradtunk. A következő hajó indulására már ... nem volt idő. Kitört a világháború ... Ott azon nyomban internáltak minket, mert külföldiek voltunk. Aztán jött a német offenzíva, az internáló táborból egy másik táborba kerültünk, mivel zsidók voltunk. A család szétesett, csak egyedül keveredtem haza ... Ki tudja, mennyivel jobban alakult volna minden, ha nem késsük le az Independiente indulását. Ez volt életem fordulópontja.

A kulcs tökéletesnek látszott.

- Tessék - nyújtotta át a lakatos. A gyufásdobozt is visszaadta, amelyben a minta volt viaszban rögzítve. - Ezt is vigye el, nincs szükségem rá.

- Mennyivel tartozom?

- Százötven forinttal - mondta amaz szemrebbenés nélkül.

A fiatalember leszámolta a kért összeget.

- Nem sok ez egy kicsit? - jegyezte meg.

A lakatos zsebre gyűrte a pénzt.

- Nézze, uram! - mondta, és mély lélegzetet vett. - A kulcs készítése anyaggal, munkadíjjal együtt egy harmincas. Tegyük hozzá a sürgősséget is, az egy húszas. A kettő tehát egy ötvenes ... A százas viszont azért jár, amiért nem kérdezősködöm ... Egy viaszminta alapján készített kulcs felhasználása, tisztelet a kivételnek, mindig kétes gondolatokat ébreszt. Hogy ezeket a kétes gondolatokat elűzzem, lényegében kérdezősködnöm kellene ... A kérdezősködésről azonban lemondtam. Ezért hát a százas. Érthető?

- Feltételezné rólam, hogy ...

- Uram! - szakította amaaz félbe. - Én nem tételezek fel semmit. Csupán nem kérdezősködöm ... Tisztelet a kivételnek.

A fiatalember nevetett.

- Hol volt itt a kivétel? - kérdezte.

- Ott, hogy egyáltalán elvállaltam a kulcs elkészítését. Mondhattam volna egy sor kifogást. Például: nincs hozzá szerszámom, túlságosan elfoglalt vagyok, vigye máshoz ... Érthető ez?

- Így igen ...

Már a lépcsőnél volt, amikor a lakatos utánaszólt:

- Uram ... Azért megkérném egy apró szívességre. Az emberek igen könnyen felejtenek. Legyen ön is velem szemben ember.

- Megvallom, még egyszer nehezen találnék ide.

- Köszönöm ...

A Keleti pályaudvar csupán pár percre volt. Kocsiját az utcában hagyta, és gyalogszerrel indult tovább. A pályaudvar tőszomszédságában levő postán nagy volt a forgalom. A hivatal a hetvenkettes számot viselte. A bérlők levélszekrényei közvetlenül a bejárat mellett egy falmélyedésben sorakoztak.

Az elhárítótiszt megállt a bejáratnál, cigarettára gyújtott. Látszólag tétlenkedett, de tekintete kutatóan körbesiklott. Az embereket figyelte, akik jöttek és távoztak. A levélszekrényeknél

senki sem állt meg, mindenki továbbsietett. Miután végigszívta cigarettáját, cselekvéshez látott. Belépett az ajtón, és határozott léptekkel a levélszekrényekhez ment. A keresett százhuszonnégyes fiók a második sorban volt. A lakatos valóban jó munkát végzett, a kulcs pontosan illeszkedett a zárba, akadály nélkül; az első mozdulatra nyitott. A bérelt szekrényben egy köteg levél lapult gumiszalaggal átkötve. Habozás nélkül magához vette, visszazárta a szekrényajtót, és indult.

A közelben levő Szabadság Szálloda eszpresszójában kávét rendelt. Kisvártatva felállt az asztaltól, és bement a mosdóba. A szélső vécét választotta. Az ajtót bezárta, lehajtotta a kagyló fedelét és széthajtva elhelyezte rajta az első levelet. Zsebéből parányi fényképezőgépet vett elő, amely igen érzékeny filmmel volt töltve. Villámgyorsan dolgozott. Egymás után kerültek sorra a levelek.

Húsz perc alatt végzett az egésszel. A leveleket gondosan átkötötte a gumiszalaggal, a zsebébe tette, és kijött a mosdóból.

Mielőtt a postahivatalban a leveleket visszahelyezte volna a százhuszonnégyes szekrénybe, ismét alaposan körülnézett. Nem észlelt olyan körülményt, hogy a szekrényeket bárki is figyelné. Helyére tette a levélköteget, a szekrényajtót bezárta. Úgy tett, mintha bíbelődne valamivel. Kivárta azt a pillanatot, amikor senki sem halad el a háta mögött, majd ceruza formájú tárgyat vett elő. Annak egyik végét a kis szekrényajtó csuklópántjához tette. Alig hallható, sziszegő zajjal kísérve szinte láthatatlan lakk tömte el a csuklópánt rését.

Visszasietett kocsijához, és áthajtott Budára. Az Attila utcában állt meg egy modern, emeletes bérháznál. Itt volt a lakása. Szinte égett a kíváncsiságtól, hogy megtudja a levelek tartalmát. A fürdőszobában minden megvolt ahhoz, hogy a miniatűr fényképezőgépből kivett filmet előhívja és felnagyítsa.

Kora délutánra elkészült a nagyításokkal. Letelepedett a szobában, és átrágta magát a levelek tartalmán. Mindegyiket Velinger Tibor írta Brüsszelből. Kivétel nélkül szerelmes levelek voltak.

A sorokból kivehető volt, hogy Pula Ildikó is szerelmes volt a férfiba. Nem egy levélben Velinger konkrétan utalt a házasságra, amellyel a lány is egyetértett. Kiderült az is, hogy Pula Ildikó a házasságot a nyár végére időzítette. Ekkor kellett Velinger Tibornak megérkeznie Budapestre.

A fiatalember gondosan eltette a fotókat, és a telefonhoz lépett. Az ismert számot tárcsázta.

- Hód jelentkezem - szólt a kagylóba.

- Már vártam a hívását - hallatszott az elhárítófőnök jellegzetes hangja. - Most érkezett haza?

- Nem éppen ... Már hajnalban fent voltam.

- Mit csinált idáig, talán aludt? - élcelődött az ezredes.

- Sétáltam az utcán ... Egy lakatost kerestem, és reggelre találtam is.

- Gondolom a kulcs miatt. Igazán várhatott volna Zimonyiékra ... Ők is időben készen lettek volna.

Az elhárítótiszt cigarettát dugott a szájába és rágyújtott.

- Az idő sürgetett és ez volt a jobb megoldás - közölte.

- Mit talált?

- Leveleket ... Szerelmes leveleket.

A vonal végén csalódott sóhaj hallatszott.

- Honnan beszél? - tudakolta az ezredes.

- A lakásomról. Éppen most fejeztem be egy izgalmas olvasmányt.

Pillanatnyi csend támadt.

- Úgy véli, izgalmas? - érkezett a kérdés.

- Nemcsak vélem, hanem határozottan állítom.

- Máris indulok magához ...

Egy óra sem telt el, csengettek. A küszöbön Bana Dénes állt, a homlokát törölgetve.

- Negyedik emelet, gyalog - lépett a lakásba. - Miért nem lakik olyanban, ahol legalább lift van?

- Ezt a lakást ezredes elvtárs utalta ki nekem annak idején, a kapott keretből. Nem volt választásom.

Az elhárítófőnök nem először fordult meg már a lakásban, Ismerősként ment egyenesen a szobába, és lerogyott a legközelebbi fotelba. Elsősorban az érdekelte, hogy az elhárítótiszt miként bukkant rá Bálint Gézára?

A fiatalember hosszan részletezte, hogyan sikerült megismerkednie a szövetkezeti üdülő gondnokával. Az üdülővel szemben levő kisvendéglő teraszán történt meg. Később megvendégelte itallal a férfit, akinek aztán alaposan megeredt a nyelve. Elmondta, mi is történt a közelmúltban egyik vendégükkel. Azt is elkotyogta a többi között, hogy a szomszéd nyaraló tulajdonosa vitte fel a lányt Pestre; sőt még egy kulcsot is a kocsiban felejtett a lány.

- Bálint Gézának mit mondott? - kérdezte az ezredes. - Remélem, nem fedte fel magát.

A fiatalember a fejét rázta.

- Nem - mondta. - Viszont Bálintnak tálalnom kellett valami elfogadhatót. Olyat, ami később sem keresztezheti a munkánkat és

nem jár különösebb veszéllyel a részünkre. - Azt mondtam Bálintnak - folytatta -, hogy a rendőrségtől jöttem, a lány öngyilkossága miatt. Néhány rutinjellegű kérdést tisztáztunk. Elsősorban az öngyilkosság okáról kérdezgettem, amelyre nem derült fény. Azt magyaráztam neki, hogy emiatt tudnunk kell a lány utolsó tevékenységének minden mozzanatáról.

- És Bálint elhitte?

- Állítom, a legteljesebb mértékig hitt nekem ... Nagyon segítőkésznek mutatkozott. Sőt, a nála maradt kulcsot is említette.

- Hogyan sikerült észrevétlenül mintát venni a kulcsról?

- Azt mondtam, van néhány elintézni való dolgom, de visszatérek, hogy beszélgetésünket folytassuk ... Gyertyát vásároltam, és egy üres gyufásdoboz alját megtöltöttem viasszal. Mikor a massza megdermedt, becsuktam a dobozt és zsebre vágtam ... Bálintnál egy alkalmas pillanatban, amikor a kulcs nálam volt, belenyomtam a tollát a viaszba ... Kész. Észre sem vette, mert sörért ment a hűtőszekrényhez.

Az elhárítófőnök elégedetten bólintott. Tájékoztatta beosztottját, hogy megbeszélésüknek megfelelően a felderítők már figyelik Bálint Géza nyaralóját. Azt, hogy ki jelentkezik a kulcsért.

A fiatalembernek az volt a véleménye, hogy ezzel párhuzamosan szemmel tarthatnák a hetvenkettes postahivatalban a lány által bérelt százhuszonnégyes levélszekrényt.

- Pillanatnyilag sokkal fontosabb az, hogy ki megy a kulcsért - vélekedett az ezredes. - Ha annak a nyomában maradunk, előbb-utóbb a postához lyukadunk ki ... A kulcsról felismerhető, hogy az postai levélszekrényt, bérelt fiókot nyit. Aki azért a kulcsért érkezik, valami magyarázatot kell, hogy adjon Bálintnak. És ez az érdekes.

- A lánynak alapos oka lehetett, hogy nem a lakására, hanem postafiókra címeztette brüsszeli leveleit. Biztos el akarta kerülni, hogy a házban valaki erről tudomást szerezzen - jegyezte meg a fiatalember.

Az ezredes merően nézett maga elé.

- Vadvirág utca négy - mormogta.

- Sok minden kapcsolódik ehhez a házhoz. Ott vette észre valaki, hogy szemből Sóskúti leselkedik és olykor fényképeket is készít.

- A kertben játszadozó gyerekek, aztán elmondták a szüleiknek - vette át a szót az ezredes.

- Esetleg másnak is ... Olyannak, aki a házban lakik, és köze lehet mindehhez.

Arra maga az ezredes sem tudott választ adni, hogy Pula Ildikó miért titkolta mind a szövetkezetnél, mind a magánéletében, Velinger Tiborhoz fűződő kapcsolatát. A lány független volt,

senkinek sem tartozott beszámolni. Miért akkor az a nagy titkolódzás?

Az ezredes később elmélyedt a levelekről készült fényképek tanulmányozásában. Lassan olvasta végig őket. Emlékezetében alaposan elraktározta azokat a mondatokat, amelyeknek tartalma felkeltette érdeklődését. Miután végzett, három levélnek rendkívüli fontosságot tulajdonított.

- Itt van a kutya elásva - bökött ujjával a félretett levelekre.

A fiatalember futólag átolvasta a sorokat.

- Igen - mondta. - A lány közli Velingerrel, hogy ő nem megy hozzá feleségül üres kézzel. Olyan hozományt visz, ami nem kis pénz odakint.

- Felszólította a férfit, hogy érdeklődjön olyan cégek után, amelyek számítógépgyártással és -tervezéssel foglalkoznak ... Legalábbis ez derül ki a férfi válaszleveleiből - mondta az ezredes.

Mindketten tudták, hogy milyen következtetést vonhatnak le.

Hosszan hallgattak, majd a csendet az elhárítófőnök törte meg:

- A lány az új komputer tervével kívánta volna megalapozni a szerencséjét odakint.

- Erre módja volt ...

- Módja - bólintott az ezredes. - A terveket munkájánál fogva megszerezhette, és állítom, meg is szerezte.

- Akkor pedig nem volt dilettáns.

- Nem volt az ... Hód, tudja, hogy ez mit jelent számunkra.

A fiatalember szemével intett, hogy tisztában van vele.

Pula Ildikónak rendkívül bonyolult tevékenységet kellett kifejtenie ahhoz, hogy titokban megszerezze az új komputer mechanizmusának tervét. A rajzok, a műszaki leírások kötetekre rúgtak. Ez csak abban az esetben járhatott részére sikerrel, ha birtokában volt olyan eszköz, amellyel rögzíthette a terveket, a leírásokat. Ez pedig nem lehetett adott esetben más, mint ügyesen álcázott mikrofényképezőgép. Ehhez ki juthat hozzá? Csak kémkedéssel megbízott személy ...

Az elhárítófőnök csak nagy sokára szólalt meg:

- Ebben az esetben egy kémhálózattal kell szembenéznünk. Most már talán fellebbent a fátyol arról a titokról, hogy miért kellett a lánynak meghalnia.

- Mert át akarta rázni megbízóit és azok rájöttek erre.

- Így van ... Miután Pula Ildikó megszerezte a terveket, a saját szakállára kezdett tevékenykedni. Tudta, ha Velingerhez feleségül megy, a tervekért kint komoly pénzt kap valamelyik cégtől ... Itt a magyarázata annak is, hogy miért titkolta mindenki előtt, Velingert. Elvégezte kémfeladatát, de magánál tartotta a terveket, húzta-halasztotta átadásukat. Végül már ott tartott, hogy a saját lakását is kerülte. Bujkált, nehogy találkozzon a megbízójával ... És az megsejtette a lány bujkálásának okát. Valahogy megleste, amikor a lány hazament, felelősségre vonta, majd végzett vele.

- Vajon hol lehetnek a lány által megszerzett tervek?

Bana Dénes széttárta kezét.

- Ezt még csak nem is sejtjük - mondta.

A fiatalember azon a véleményen volt, hogy a lány valahol elrejthette a megszerzett terveket, és azok nem jutottak megbízójának kezébe. Ezt arra alapozta, hogy akkor nem került volna sor a lány lakásának átkutatására. Ezenkívül az eseményeknek Pula Ildikó halálával végük szakadt volna. Ellenben a lány meggyilkolása után történt egy s más, és az események folytatódtak.

- Végeredményben ez a kémhálózat most a lány kapcsolatát kutatja, hogy a tervekhez jusson. Azt hiszik, nyomára akadnak a rejtekhelynek. Nem hiszem, hogy sikerült kiszedniük a lányból, hova is dugta a megszerzett terveket - fejezte be gondolatát a fiatalember.

- Ezek szerint versenyben vagyunk velük a rejtekhely felkutatásáért ... Csak nekünk sikerüljön előbb azt megtalálni.

- Remélem; mi megfogjuk a szerencsénket és nem késsük le az Independiente indulását ...

- Mi az az Independiente? - kérdezte csodálkozva az ezredes.

- Nem érdekes ... Egy hajó.

Az elhárító főnök homlokát ráncolta.

- Szép - mondta lehangoltan. - Nekem zsibong az agyam, hogy mit is tegyünk, maga pedig hajókázáson járatja az eszét.

8.

Harangszó hallatszott; valahol delet harangoztak. A nap forrón sütött, a vakítóan kék égboltot egyetlen felhő sem tarkította. Az Általános Mechanikai Szövetkezet üdülőjével szemben levő kisvendéglő árnyas kerthelyiségében minden asztal foglalt volt.

Az egyik asztalnál, amelyet csupán a kockára nyírt élősövény választott el az utcától, két fürdőruhás lány ült; élénk színű strandtáskákkal. Ebéd után voltak, halkan beszélgettek. Tekintetük azonban sűrűn megpihent az üdülő melletti modern kis nyaralón.

Látásból már jól ismerték azt a testes, ötven év körüli, ősz hajú férfit, aki a nyaralót lakta.

Alig ült el a harangszó, odaát mozgás támadt. A testes férfi felöltözve lépett ki a kapun, karján cekkerrel. A lányok félbehagyták csevegésüket. A magasabbik, akin piros bikini volt, a nyakát nyújtva körbenézett. Többen várakoztak szabad asztalra. A másik lány hosszú haját igazgatta, majd kotorászni kezdett a strandtáskájában; ujjával kitapintotta az ott rejtőző doboz nyomógombját.

Készülődésükre egy fiatal pár lépett hozzájuk.

- Szabad lesz az asztal? - kérdezte a férfi.

- Mi már megyünk - mondta a bikinis lány.

- Köszönöm ...

A lányok már indultak is.

A kisvendéglőtől valamivel távolabb, egy emeletes villában szokatlan csend uralkodott, Pedig többen tartózkodtak itt. A nagyobbik szobában, amelynek tágas ablakából pompás kilátás nyílt a napfényben szikrázó tóra, rádiókészülékek üzemeltek.

Beleznay Gábor őrnagy az ablaknál állt és az utcát nézte. A villa közelében több gépkocsi várakozott üresen. Csupán egy Trabantban tétlenkedett két fiatalember.

Az egyik készülék gyors egymásutánban berregő hangot hallatott.

- A köpcös elhagyta a nyaralót - mondta az egyik felderítő.

- A lányok a nyomában maradnak - jegyezte meg az őrnagy. - Induljanak a fiúk is ...

A rádiós jelzett. Beleznay az ablakból látta, hogy a két tétlenkedő fiatalember behúzza a kocsi ajtaját, és a Trabant lassan megindul.

Minden a terv szerint haladt. A "köpcös" Bálint Géza jogtanácsos volt, aki a legmerészebb álmában sem gondolt arra, hogy figyelik minden lépését.

A sovány termetű őrnagy eljött az ablaktól. Csupán rövidnadrág volt rajta, de így is kibírhatatlannak érezte a hőséget. Napjában majd mindegyikük többször is alaposan letusolta magát. Mindez azonban csak pillanatnyi felfrissülést jelentett.

Már napok óta tétlenkedtek a felderítők a bérelt villában, de különösebb dolog nem történt. A figyelést végző emberek csak a "köpcös" mozgásáról adtak jelentést. A nyaraló körül nem volt semmi gyanús mozgás. A kulcsért még senki sem jelentkezett. A legkisebb jelét sem tapasztalták annak, hogy bárki is kapcsolatot akarna felvenni a jogtanácsossal.

A rádiós, fején a fülhallgatóval, a készülékén matatott.

- Mi a helyzet? - kérdezte az őrnagy.

Amaz a Trabantban levőket hívta, majd jelentette:

- A lányok a sarkában vannak ... Őket pedig a kocsi követi.

Beleznay indult tusolni.

Mikorra visszatért a szobába, a Trabant már elfoglalta előbbi helyét az utcán. A villa kapuján három farmernadrágos fiatal lépett ki, és elindultak a kisvendéglő irányába.

A két fürdőruhás lány lépett a szobába.

- Őrnagy elvtárs, bevonultunk - jelentette a magasabbik.

- Tapasztaltak valami gyanúsat?

- Semmit ...

- Pihenjenek le - mondta az őrnagy. - Ki váltotta magukat?

A hosszú hajú lány strandtáskájából kivette a jelzőkészüléket.

- Belai és Szirtes Piroska - mondta.

- A legújabb párunk - vigyorgott a rádiós, de látva főnöke tekintetét, lefagyott arcáról a mosoly.

Később Beleznay maga ült a rádióhoz, fejére tette a fülhallgatót. A központot hívta. Miután kapcsolták az elhárítófőnököt, jelentkezett és leadta a szokásos semmitmondó szöveget. Az ezredes nyugtalan volt. Mindannyian arra számítottak, hogy a Bálint Gézánál levő kulcsért sűrgősen jelentkezik valaki.

- Egyetlen gyanús dolgot sem észleltünk - mondta Beleznay.

- Csak vigyázzatok tovább, Gábor. Semmi lazítás . . . Nehogy elaludjatok, és kicsússzonřkezünkből a hal.

- Éberek vagyunk ...

- Valakinek ott a csapdánkba kell esnie ... Minden jel erre utal.

- Értettem ...

- Ha történne valami, azonnal jelents ... Végeztem.

A nap tűző korongja a badacsonyi hegy peremét érte. Késő délutánba hajlott az idő. A kisvendéglő kerthelyiségéneK egyik asztalánál, ahol délelőtt a két fürdőruhás lány beszéllgetett, három farmernadrágos fiatal férfi sörözött.

Egy Volga fékezett a szövetkezet üdülője előtt. Csinos, harminc év körüli, hosszú lábú nő szállt ki. A karján táska és divatos fonott szatyor csüngött. Elbúcsúzott a gépkocsivezetőtől és bement az

üdülőbe.

Kisvártatva már jött is ki. A szatyor nem volt a karján, csupán a kézitáskája. Egyenesen a szomszédos nyaralóhoz ment és becsengetett. A teraszon fürdőköpenyben megjelent a testes férfi.

- Bálint Géza? - kérdezte a nő.

- Igen ...

- Önt keresem.

- Azonnal nyitom a kaput - mondta a jogtanácsos.

A sörözgető fiatalemberek közül kettő felállt. Kezet ráztak társukkal, aki továbbra is maradt, s indultak. Kint az utcán tanakodni látszottak, mint, akik nem tudják, hogy mit kezdjenek szabad idejükkel.

A közeli villában felberregett az egyik készülék.

- Valószínű, a "köpcös" szokásos kora esti lubickolására indul - kommentálta a jelzést a rádiós.

Beleznay őrnagy órájára nézett. Túl korainak találta még ehhez az időt. A "köpcös" csak jóval később szokott elindulni, hogy a parton levő üdülő strandján megmártózzon.

- Azonnal ellenőrizzék - adta ki az utasítást.

Kint az utcán a villa közelében veszteglő Trabant elindult. Percek múlván a rádiót kezelő felderítő meglepetten felkiáltott:

- Vendég érkezett ... Őrnagy elvtárs, a "köpcöshöz" vendég érkezett. Most jelenti ezt az ellenőrzés.

Beleznay maga foglalt helyet a készüléknél. Tájékozódott a helyzetről, aztán cselekedett. Mozgósította minden emberét. A villa felbolydult. Az őrnagy rádión felvette a kapcsolatot a központtal. Bemondta a Volga rendszámát is. A válasz nem késett: a gépkocsi a szövetkezeté.

Sikerült azt is megtudni, hogy a Volga közvetlenül a szövetkezet elnökének a rendelkezésére áll. Az ismeretlen nő személyleírása alapján arra következtettek, hogy az nem más, mint az elnök titkárnője: Villányi Józsefné.

Már szürkült odakint, amikor újabb rádióhívás érkezett Pestről. A készüléknél maga az elhárítófőnök ült, akit értesítettek a történtekről.

Beleznay részletesen beszámolt mindenről.

- Mit csinál ott az a nő? - kérdezte az ezredes.

- Jelentem, még mindig Bálintnál tartózkodik.

- A kulcsért ment ...

- Feltehetően azért - vélekedett az őrnagy. - Az emberek helyükön vannak, egy pillanatra sem tévesztik a nőt szem elől.

Bana hosszan fejtegette a lehetőségeket. Az volt a véleménye, hogy a Volga majd visszatér a titkárnőért, és indulnak Pestre. A nő valakinek átadja Pesten a kulcsot. Rendkívül fontos, hogy kinek. Ezt csak szoros figyeléssel tudják megállapítani. Fokozott éberségre intette az őrnagyot. Egy pillanatnyi figyelmetlenség vészes következményekkel járhat. A titkárnőnek elég egy megjátszott összeütközés valakivel az utcán vagy szórakozóhelyen, és máris másnál a kulcs.

Megállapodtak, hogy Beleznay folyamatosan jelentkezik és tájékoztatást ad a dolgok állásáról.

A Pestről érkezett titkárnő egy óra hosszat tartózkodott Bálint Géza nyaralójában, Ezt követően visszament a szövetkezet üdülőjébe.

Este megélénkült a forgalom. A zenés szórakozóhelyek megteltek. Az Eső utcában is sűrűn haladtak a gépkocsik; sokan a kertmoziba igyekeztek. A szövetkezet üdülőjében nyaralók közül többen sétára indultak. A csinos titkárnő azonban nem bukkant elő. Valahol bent az üdülőben időzött. A Volgának, amely lehózta, nyoma sem volt.

Beleznay őrnagyot joggal idegesítette ez a körülmény, Nem tudta, mit csinál a nő a szövetkezet üdülőjében, kivel érintkezik ott, kivel találkozhat. Tudta, hogy az üdülőben bárkinek átadhatja a kulcsot, és akkor hiába a figyelés, kudarcot vallanak. Többször is az órájára pillantott, mintha az idő múlásától várna kedvezőbb helyzetet.

A rádiós kitalálhatta gondolatát, mert megszólalt:

- Lefogadom, őrnagy elvtárs, hogy a nő ma már nem megy vissza Pestre.

- Azt még nem lehet tudni.

- Késő van már.

Beleznay vállat vont.

- Kocsival jött, később is visszaindulhatnak - mondta.

- Az igaz, de a kocsi még nem jött vissza érte.

Újabb figyelőcsoport indult a kijelölt helyére, hogy leváltsa a fáradt embereket. Az őrnagy szigorúan figyelmeztette őket, hogy minden gyanúsnak ítélt körülményt jelentsenek. Főként az idegenekre figyeljenek fel, akik a szövetkezet üdülőjét netán felkeresnék.

Nyolc óra tájt piros Fiat fékezett az üdülőnél. A kocsival egy középkorú pár érkezett. A férfi leállította a motort és bement az üdülőbe. Mintegy húsz perc múlva kijött, és indultak tovább.

A kapuval szemben a három farmernadrágos fiatalember egyike felírta a gépkocsi rendszámát, majd eloldalgott. Ötven méterre egy kopott Skoda vesztegelt az út szélén. Vezetője ráérősen cigarettázott a kormánynál. A farmernadrágos elhaladt a kocsinál, és a nyitott ablakon a vezető ölébe ejtette a cédulát. Kisvártatva a kocsi elindult. Percek múlva egy Wartburg fékezett a helyén, két férfival.

Ahogy esteledett, és mindjobban múlt az idő, Beleznay Gábor őrnagy annál nyugtalanabb lett. Sem a Volga nem került elő, amely a nőt hozta, sem a titkárnő. Amaz ki sem mozdult az üdülőből. Most már kezdte hinni, hogy a nő itt tölti az éjszakát. A legjobban az nyugtatta volna meg, ha olyan jelentést kap, mely szerint a nő természetesen viselkedik: fürödni megy vagy felkeresi valamelyik szórakozóhelyet. érthetetlen volt, hogy a nő miért tétlenkedik visszahúzódva az üdülőben. Vajon miért ez a viselkedés? Talán vár valakit?

Az őrnagy tudta, valamit tennie kell, hogy bent az üdülőben is szemmel tarthassák a nőt. Egy ötlete támadt.

- Azonnal kerítsék elő a két legfiatalabb emberünket - adta ki az utasítást.

A kisvendéglő söntésének nyitott ajtaja mellett két ember állt félrehúzódva. Kezükben sörös kancsót szorongattak, beszélgettek. Egyikük fehér, nyitott ingben volt, a másik munkásnadrágot és atlétatrikót viselt. Fiatal, hosszú hajú lány lépett hozzájuk.

- Elnézést a zavarásért - fordult a fehéringeshez. - Azt mondták, a szemben levő üdülőnek ön a gondnoka.

- Az volnék - mondta a sovány férfi.

- Akkor magát keresem.

- Mi kéne, ha volna? - kedélyeskedett amaz.

- Szívességet kérnék ... Persze nem kívánom ingyen. Illetve az érdekeltek nem kívánják ezt ... Látja azokat odakint? - mutatta a lány.

A kerthelyiség előtt két nyúzott arcú fiú állt, hátukon hatalmas csomag volt. Húszegynéhány évesek lehettek.

- Mi van velük? - kérdezte a gondnok.

- Nem kaptak sehol helyet, még a kempingben sem - hadarta a lány. - Lengyelek ... Van egy kis sátruk, abban meghúzódnának éjszakára, csak éppen nincs hol felverjék. Ha az üdülő kertjében helyet kapnának ... Egyetlen éjszakáról volna csak szó.

A gondnok úgy rázta a fejét, mintha dróton rángatnák.

- Erről aztán szó sem lehet - mondta. - Ez egy üdülő. Engem ezért seg ..., illetve megbillentenek, hogy csak úgy repülök ... Igazam van, Józsi bácsi? - fordult az idősebb férfihoz.

- Már hogyne lenne igazad! - helyeselt a munkásnadrágos. - Nem lehet csak úgy sátrat verni egy üdülőben.

- Egyetlen éjszakáról lenne szó. Ezek már hajnalban továbbállnak, Senkinek nem tűnne fel, szinte észre sem vennék, Ott hátul a kert sarkát nem is lehet látni a bokroktól. Tíz üveg sörrel honorálnák a szívességét.

A gondnok félbehagyta a fejrázást, és egy pillantással felmérte sörös kancsójának tartalmát. Abban alig volt már két ujjnyi ital.

- Hát éppenséggel a kert sarkát sötétben nem látni - mondta.

- Ott senkit sem zavarnának éjjel - élénkült fel a lány. - Mennyibe is kerül az a tíz üveg sör?

- Egy hatvanas - vágta rá az idősebb férfi.

A gondnok töprengeni látszott.

- Aztán mifélék ezek? - vetett lapos pillantást a kint várakozókra. - Nem huligánok?

- Már miért lennének huligánok ... Mindketten egyetemi hallgatók.

- Ettől még lehetnek ... Senkibe sem lehet belelátni.

- Rendes fiúk, és nem kívánnak semmit sem ingyen.

A gondnok megnyalta ajkát.

- Mit gondolsz, Józsi bácsi? - kérdezte a másikat.

A munkásruhás férfi korsójának alját méregette, majd megszólalt:

- Hatvan forint ... Pontosan tíz üveg sör, A kert hátulját meg ki a fene látja a sötétben.

A gondnok háromszor is elismételte a lánynak, hogy rendben van; áll az alku, de azoknak ott kint már hajnalban tovább kell állniuk.

A lány németül közölte ezt a két fiúval. Azok serényen bólogattak, majd egyikük leszurkólta a hatvan forintot. A gondnok villámgyorsan eltüntette a pénzt, és intett a fiúknak. Hátravezette őket a kert sarkába, és megmutatta, hol üthetik fel a sátrat. Nem várta meg, míg azok elkészülnek, visszaindult a kisvendéglőbe, ahol várt rá a másik férfi.

A két fiú begyakorlott mozdulatokkal felállította a sátrat, és bebújtak, mintha pihenni térnének, A sátorlapot gondosan összehúzták, csak résnyi nyílást hagytak, hogy láthassák az üdülő világos ablakait. A hátizsákból adó-vevő készülék került elő. Üzembe helyezték és jelentkeztek.

Beleznay elégedetten vette tudomásul, hogy az ötlet bevált, és a tervet sikerült végrehajtani.

A szövetkezeti üdülő nagy, elnyújtott, földszíntes épület volt. Könnyen Szemmel lehetett a kertből tartani majd mindegyik szobaablakot. A sötétben a fiúk egyike felfedező útra indult. Az ablakokon belesve sikerült megállapítania, hogy a titkárnő melyik szobában van.

Beleznayt a részletek is érdekelték.

Kisvártatva megérkezett a válasz. Villányi Józsefné ágyba bújva heverészik, olvas. Ez arra utalt, hogy végleg pihenni tért és nem várt senkit.

Kora reggel a gondnok elsőnek ébredt. A kert sarkában már nyoma sem volt a sátorozó fiúknak. Kint az utcán, az üdülőtől pár lépésre egy rozzant külsejű Warszawa állt, nyitott motorházzal. Többen forgolódtak körülötte, keresgélték a bedöglött motor hibáját.

- Maguknak aztán jó éjszakájuk lehetett - szólt oda a gondnok.

Az egyik férfi, akinek könyékig olajos volt a karja, bosszúsan legyintett.

- Végleg bedöglött - mondta. Be kell majd húzatnom valahova.

- Na, arra várhatnak ...

A sovány férfi kis ideig figyelte szorgoskodásukat, aztán visszament az üdülőbe. Pár percre rá a titkárnő lépett ki a kapun. Karján kézitáskája és a fonott szatyor. Elhaladt az autót javító férfiak mellett, és gyors léptekkel a vasútállomásnak tartott. Azok kíváncsian néztek utána. Egyikük beült a kocsiba, az ülés alól előhúzta a kézi adó-vevő készüléket.

- Sirály jelentkezik ... Sirály jelentkezik - mondta halkan a mikrofonba. - Vétel ...

- Itt a centrum ... Vétel.

- A madár kirepült fészkéből ... A madár kirepült fészkéből. A vasúthoz tart ... Vétel.

- Értettem ... A madár kirepült, a vasúthoz tart ... Vége - érkezett a válasz.

A férfi eltette a készüléket, és kiszállt a kocsiból.

- Még egy órát piszmogjunk itt a rend kedvéért - mondta halkan a többieknek.

A pár utcával távolabbi villában sürgölődés támadt. Két fiatal lány felöltözve indult az állomásra. A többiek a közelben levő gépkocsikba szálltak.

Beleznay őrnagy rádión jelentést adott a központnak, hogy indul vissza Pestre. Megvárta azonban, míg az állomásról megkapta a jelentést, hogy a titkárnő felszállt a Budapestre induló

gyorsvonatra.

A villától elsőnek egy gyors BMW személygépkocsi indult el. Két férfi és egy nő foglalt helyet benne. Rájuk várt az a feladat, hogy a legnagyobb sebességgel Pestre hajtsanak, és még a vonat beérkezése előtt a Déli pályaudvarnál legyenek. Egy másik gyors kocsi a Kelenföldi pályaudvarhoz indult, hátha Villányi Józsefné ott fog leszállni.

Beleznay Gábor őrnagy az utolsó kocsival indult. A bérelt villában csak azok maradtak, akik a különféle technikai eszközök és műszerek leszerelését, elszállítását intézték.

Az őrnagynak is sikerült még a vonat érkezése előtt Budapestre érnie. Egyenesen hivatalához hajtatott. Az elhárítófőnök, aki már értesült az eseményről, várta őt.

- Most ugrik majd a majom a vízbe - jegyezte meg az ezredes. - Eldől, mit tesz majd a kulccsal.

- Lehet, hogy nyomban a jelzett postafiókhoz megy.

- Szép kis meglepetés lenne - vélekedett az ezredes. - Bár ez nincs kizárva. Mindenesetre várjuk ki a végét.

Közben befutott a gyorsvonat a Déli pályaudvarra. A titkárnő nyúlánk alakja azonnal felbukkant a tömegben. Még el sem hagyta a pályaudvart, máris az egyik nyilvános telefonfülkéhez ment. Pár perc beszélgetés után helyére akasztotta a kagylót.

Az érkezési oldalon ott várakozott a BMW. Csupán a vezetője ült benne.

Villányimé autóbuszra szállt, de csak három megállót utazott. Az Alkotás utcában betért egy eszpresszóba, és helyet foglalt a bejárathoz közel eső asztalnál. Reggelit-rendelt, teával.

Alighogy a nő befejezte az étkezést, egy magas termetű, hatvan év körüli férfi lépett a helyiségbe. Ritkuló ősz haját gondosan hátrafésülve viselte. Jól szabott öltönye, a fehér ing a fekete nyakkendővel hűvös eleganciát árasztott. Ismerhették egymást, mert a férfi egyenesen a nő asztalához lépett. Az üdvözlést követően csupán néhány halk szót váltottak, majd a titkárnő kézitáskájából elővette a kulcsot, és átadta a férfinak.

Miután a férfi elfogyasztotta kávéját, fizetett, és mindketten indultak. Még kint az eszpresszó előtt elváltak. A nő autóbuszra szállt; a férfi pedig a villamosmegállóhoz sietett.

A következő megállóban egy fiatal pár szállt fel a villamosra, és megálltak a kocsi hátsó peronján. A lány közömbös tekintetet vetett az utasokra, míg a fiú kibámult hátra az ablakon. Tisztes távolságból egy BMW személygépkocsi volt a nyomukban.

A gépkocsi vezetője a villamos peronján tartózkodó párt figyelte. Azok könnyen felismerhetők voltak. A fekete hajú lánynak fehér kendővel volt összefogva a haja, amely csak egy csíknak látszott.

A Marx téren a fiatal pár egy 49-es villamosra szállt. Ugyancsak az utolsó kocsi hátsó peronján maradtak. A Tanács körútnál szálltak le. Az érkező BMW vezetője lassan továbbhajtott, miközben a járdán haladókat fürkészte. A fiatal pár a Bazilika felé tartott.

A gépkocsivezető az első alkalmas helyen megfordult, és arrafelé vette az irányt.

A fekete hajú lányt az Engels téri távolsági autóbusz-végállomásnál pillantotta újra meg. EgYedül várakozott a járdaszélen. A BMW fékezett, a lány a kocsihoz lépett és behajolt a nyitott ablakon.

A közelben a rendőr-főkapitányság fehér kockatömbje magasodott.

- Mi történt? - kérdezte a gépkocsivezető.

- Benent a rendőrségre ...

- Hová?

- A főkapitányságra ... Oda nem követhetjük.

- Ezt azonnal jelentem - mondta a gépkocsivezető.

9.

A hetvenkettes postán a szokásos hivatali élet zajlott. Senkinek sem tűnt fel az a markáns arcú, magas termetű fiatalember, aki a bérelt levélszekrények közelében lottószelvények kitöltésével bíbelődött.

Az elhárítótiszt csak az alkalmas pillanatra várt, hogy gyérüljön a forgalom. Mikor megcsappant az emberek száma és a szekrénysor előtt senki sem volt, a zsebébe gyűrte a szelvényeket. Egyenesen a százhuszonnégyes számmal ellátott szekrényhez lépett. Azonnal észrevette, hogy az ajtó csuklópántjának illeszkedésénél megszakadt az átlátszó, vékony lakkréteg. Az eltelt két nap során valaki tehát kinyitotta a szekrényt. Elővette a készített kulcsot, belenézett a szekrénybe, és nyomban visszazárta.

A fiók üres volt. Eltűnt a levélköteg.

Kijött a hivatalból, és beült a kocsijába. Kényelmesen áthajtott Budára, fel a Szabadság-hegyre. A Zastavát a Normafa parkolóhelyén leállította és kiszállt, hogy nyújtózzon egyet. Déltájt mindig kevesen voltak itt. A fekete Mercedest nem látta sehol. Már éppen azon volt, hogy bejelentkezik a szokott telefonon, hátha közbejött valami, amikor feltűnt az ismerős gépkocsi.

Bana Dénes arca nem tükrözött rózsás jókedvet. Kedvetlenül üdvözölte beosztottját, majd megszólalt:

- Tudja, hova került a Bálint Gézánál levő kulcs? ... Na, fogózkodjon meg ...

A fiatalember az eltűnt levélkötegre gondolt.

- Nem hiszem, hogy csak nekem kellene megfogódzkodnom - vetette közbe.

- A kulcs a rendőrségen van ...

- Hogyan került hozzájuk?

- Ugye meglepődött? A rendőr-főkapitányságon van. Pontosan kilenc óra huszonöt perckor egy gáláns úr, név szerint Brenner Károly, bevitte.

- Ki az a Brenner Károly? ... S miért éppen oda vitte a kulcsot?

Az ezredes mélyet sóhajtott, mivel mindez érthetetlen volt előtte.

- Ez a Brenner az elhalt lány nagybátyja, ő intézte a temetést, mint a lány legközelebbi rokona - hadarta egy szuszra. - Ő iskoláztatta Pula Ildikót az anyja halála után - folytatta. - Egyszerűen bevitte a kulcsot a főkapitányságra, megkereste az öngyilkósság ügyében eljáró csoportot, és átadta azoknak, azzal a megjegyzéssel, hogy a kulcs ismeretlen előtte és nem az elhalt lány tulajdona ... Elmondta, a szövetkezettől értesítették, hogy a lány valamilyen kulcsa véletlenül a Balatonnál maradt egy Bálint Géza nevű férfinál. A szövetkezet titkárnője vállalta: felhozza a kulcsot, aamúgy is dolga van lent. Nos, felhozta, átadta Brennernek, aki bevitte a rendőrségre, csináljanak vele, amit akarnak ... Szép, mi?

- Akkor a leveleket is bevitte ...

Az elhárító főnök arca megnyúlt.

- Mit mond? - nézett értetlenül.

A fiatalember megismételte szavait.

- Amelyek a postán voltak? - kérdezte az ezredes.

- Igen, mivel nincsenek a helyükön ... A fiók kong az ürességtől.

- Elvitték?

- Az utolsó szálig.

Bana Dénes csak nagy sokára tért magához meglepetéséből.

- Most már értem, mire célzott az előbb, amikor azt mondta, fogódzkodjam meg - ingatta fejét. - De ez a Brenner nem vihette el a leveleket - folytatta izgatottan -, hiszen a nyomában voltunk végig. Amint a nőtől átvette a kulcsot, egyenesen a főkapitányságra ment.

Lezárták a kocsijukat, és sétára indultak az erdőbe.

- Hibát követtünk el, hogy a jogtanácsos figyelésével párhuzamosan nem figyeltük a bérelt levélszekrényt, is - méltatlankodott az elhárítófőnök. - Bár maga ezt javasolta, én bíztam, hogy a róka elvezet minket az odújához. - Hosszan részletezte a felderítők figyelését. Lehetetlennek tartotta, hogy az eredeti kulccsal nyitották volna ki a kérdéses levélszekrényt.

A fiatalember elmosolyodott.

- Azt tették, amit én - mondta. - Ilyen a véletlenek egybeesése.

- Lemásolták a kulcsot?

- Igen ...

A fiatalember kifejtette erről véleményét. Szerinte, miután a szöVetkezet titkárnője átvette Bálint Gézától a kulcsot, titokban mintát vett róla, és ezt átadta valakinek. Az illető még akkor este Pestre utazott, és a minta alapján pontos másolatot készített a kulcsról, Reggel, mikor a posta nyitott, elvitte a leveleket.

- Tehát most reggel? - kérdezte az ezredes.

- Csak így történhetett ... Más verziót nem tudok erről elképzelni.

- Ezek szerint Villányiné csupán csaléteknek maradt éjszakára az üdülőben.

A fiatalember bólintott.

- Úgy van, csaléteknek maradt ott - mondta.

Az ezredes cigarettára gyújtott.

- A jelek ezt mutatják - folytatta a fiatalember. - Akik túljártak az eszünkön, abból indultak ki: ha netán valaki figyeli Bálint Gézát, mert arra kíváncsi ki jelentkezik nála a kulcsért, akkor annak is a nyomába szegődik, aki azt átveszi ... Ha viszont a nő, aki átvette a kulcsot, az üdülőben marad, időt nyernek, Mintát vesznek a kulcsról, és megnézik a szekrény tartalmát. Ugyanis, ha az a nő nyomban felutazik Pestre, átadja a kulcsot ennek a Brennernek, a levelek a helyükön maradnak.

- De mikor és hol vettek mintát a kulcsról? Az üdülőben? Az embereink ott is figyelték a nőt. Feküdt az ágyban és olvasott. EgYetlen vendég sem utazott fel közben az üdülőből Pestre. Akkor hát ki hozta fel a mintát?

- Távol áll tőlem, hogy bárkit is okoljak, de a figyelés valahol hibázott. Mikor a nő az ágyban olvasott, a minta már úton volt Pestre ... Ez az egyetlen magyarázat a történtekre.

Bana a fejét ingatta. Bár kelletlenül, de elismerte, hogy a tényeket logikus láncba szedve ez a legkézenfekvőbb magyarázat. Azt viszont nem hitte, hogy Beleznay őrnagy embereinek figyelmét bármi is elvonta volna a feladatról. Minden idegent, aki megfordult azon az estén az üdülőben, követtek, megállapították kilétüket. Ezek

közül senki sem utazott-akkor éjjel Pestre.

- Nem láttak egy bérelt személygépkocsit? - tudakolta a fiatalember.

Az ezredes végigpergette gondolatában az átolvasott jelentése ket. Határozottan emlékezett volna, ha egyetlenegyszer is utalás tör-ténik valamilyen XX-es rendszámot viselő személygépkocsira.

- Honnan veszi ezt a bérelt kocsi ötletét? - kérdezte.

- Bálint Gézától ... Azon az estén, amikor a lányt felhozta Pestre, egy XX-es rendszámot viselő Volvót látott a szövetkezet üdülője előtt - mondta, majd részletesen is tájékoztatta főnökét a jogtanácsos által tudomására jutott dolgokról.

- Azonnal beszélek Beleznayval ... Még ma délután berendelem a figyelést végző embereket, hátha valóban járt arra egy ilyen rendszámú bérelt kocsi. Este hívjon fel, és akkor közlöm az eredményt. Bár még most sem hiszem, hogy valami lényeges elkerülte volna a figyelmüket.

- Pedig kijátszották őket ... Az eltűnt levelek erre utalnak.

Az ezredes keserű arccal bólintott.

A fiatalember ezt követően kifejtette, miként is akar egy új nyomot megragadni, és azon elindulni. Az volt a véleménye, hogy Pula Ildikó titokban egy víkendházat bérelt, szabad idejét ott töltötte. Azért volt erre szüksége, mert miután megszerezte az új komputer terveit, a saját hasznára akarta felhasználni. Elbújt, nehogy megbízói a nyomára jussanak. Időt akart nyerni, míg férjhez nem megy Velinger Tiborhoz és át nem adja odakint a megszerzett terveket. Ezért is léphetett ki munkahelyéről, hogy eltűnjön szem elől. A lakásban talált papírdarab hátán levő feljegyzés arra utalt, hogy víkendházat bérelt. Lehet, hogy éppen azt, amelyiknek a címét feljegyezte.

- Sashalom, Szerencs utca ... A jelige: Tulipán - mondta határozottan.

- Nehéz lesz ezt a víkendházat megtalálni - vetette közbe az ezredes. - Feltéve, ha egyáltalán létezhet, amit elmondott.

- Megkísérlem ...

- Keveset tudunk erről.

- Annyit igen, hogy közműves, és a jeligét, mely alatt akkor hirdették.

- A jelige akkor érne valamit, ha megtudnánk, melyik újságban adták fel a hirdetést, és mikor.

Az elhárítótisztnek makacs vonás jelent meg ajka szélén.

- Pedig a lány víkendházban lakott, mégpedig Sashalmon. Azon az

estén, mikor Bálint Géza felhozta őt Pestre, nem ment Vadvirág utcai lakására. Mert ha igen, akkor már jóval előbb kiszállt volna a kocsiból. Így csak a Keleti pályaudvarnál váltak el ... A lány a Metróhoz tartott. Állítom, azért hagyta ott olyan váratlanul a balatoni üdülőt, mert észrevette, hogy a nyomára bukkantak - mondta.

Időközben messzire távolodtak a parkolóhelytől. Az elhárítófőnök az órájára nézett. Megfordultak, és indultak vissza a sétányra. Az erdőben alig találkoztak sétálókkal, így akadálytalanul tárgyalhatták az eseményeket.

- Lehet, azzal a bizonyos Volvóval érkezett látogató elől futott vissza Pestre a lány - vélekedett az ezredes.

- Ezért érdeklődtem, hogy most nem láttak valamilyen XX-es kocsit az üdülő környékén. Mert az tény, hogy mintát vettek a kulcsról.

- Annyit viszont elértünk, hogy Villányi Józsefné lelepleződött. Tudjuk, valami köze lehet az eseményekhez ... Ez nem kis eredmény ... A jövőben szemmel fogjuk tartani.

- Nagyon is köze lehet a dologhoz ... Ezt alátámasztja az is, hogy vállalta a kulcs felhozatalát. Biztos vagyok benne, nem azért, hogy megkímélje az utazástól a lány nagybátyját.

Az ezredes egyetértett ezzel.

- Szoros ellenőrzés alatt tartjuk -szögezte le. - Talán így sikerül felderíteni, hogy kikkel áll kapcsolatban, milyen szerepet játszik ebben az ügyben ... A lány nagybátyját pedig kizárjuk az érdeklődési körünkből.

- Ezredes elvtárs helyében ezzel még várnék ... Mindenesetre tudjunk meg mindent róla is. Nem lenne haszontalan a részünkre, ha tisztán látunk Brenner Károly esetében is ... Mindenesetre a magam részéről örömmel veszem, hogy bővül a gyanús személyek köre. Íme, most ez a titkárnő bukkant fel.

Bana Dénes arca nem tükrözött lelkesedést.

- Egyáltalán nem örülök, hogy bonyolódnak a dolgok és újabb személyek kerülnek érdeklődési körünkbe ... A maga öröme úgy fest, Hód, mintha előre várná valakinek a megjelenését.

- Igen, nem tagadom. Várom annak a megjelenését, aki a Vadvirág utca négyben lakik.

Az ezredes meglepetten nézett.

- Honnan veszi, hogy abban a házban, ahol Pula Ildikó lakott, ludas valaki? - kérdezte.

- Nem veszem, hanem tudom ... Valaki van ott, aki Pula Ildikó megbízójának vagy megbízóinak a kezére játszott. Mégpedig abban, hogy felhívta figyelmüket a leselkedő Sóskútira ... Annak távcsövezését már régebben észrevették a gyerekek, mikor a kertben

játszadoztak. Tőlük a házban ezt bárki megtudhatta.

- Ez még nem ok a gyilkosságra ... Csupán a leselkedés tényéből nem foghattak olyan gyanút, hogy Sóskúti a kérdéses délutánon, azon a szerdán megláthatta a lány látogatóját.

A fiatalember azonban makacsul ragaszkodott elképzeléséhez.

- Nemcsak gyanújuk támadt, hanem tény, amely felkeltette bennük a félelmet: netán leleplezhetik mesterkedésüket, és kiderül, hogy az öngyilkosság lényegében gyilkosság - mondta. - Félelmet keltett ez - folytatta - mind a gyilkosban, mind azokban, akiknek közvetlenül vagy közvetve közük volt a lány halálához.

Bana Dénes hitetlenkedve rázta a fejét.

- Mi ez a konkrét tény? - kérdezte. - Honnan tudták az érdekeltek, hogy a leselkedő férfi nagy veszélyt rejt számukra?

- A telefonhívásból ...

- Milyen telefonhívásból?

- Amelyik befutott a rendőrségre és jelezte, hogy valami baj van a második emelet egyik lakásában.

Az elhárítófőnök hosszan töprengett ezen az okfejtésen. Kisvártatva kénytelen volt igazat adni az elhárítótisztnek. Tudta maga is, hogy azok, akik a háttérből mozgatják a szálakat, vérből-húsból való emberek, megfontolják minden lépésüket, számítanak a buktatókra, és a lehető legnagyobb figyelemmel kísérik az események alakulását. Vitathatatlan, hogy ezek arra is gondoltak: vajon mikor fedezik fel a lány "öngyilkosságát". Nos, ez túl hamar megtörtént. Az sem maradt titok a házban, hogy a rendőrséget egy ismeretlen telefonon riasztotta. Feltehető, ez ütött szeget azoknak a fejében, akik közrejátszottak a lány halálában. Keresték ennek okát, és számba vették a lehetőségeket. Sóskúti leselkedése nem volt titok a házban. Ki láthatott vajon be a lány lakásába, ahol a gyilkosság lejátszódott? Sóskúti Arnold, aki megszállottként leselkedett.

- És abban nekünk volt szerencsénk - szólalt meg a fiatalember -, hogy sikerült Sóskútival beszélnem, mielőtt ellenfeleink cselekedtek volna.

- Biztos már napokkal előbb elhatározták - folytatta -, hogy végeznek a férfival, csak nem volt rá alkalmuk. A tanúk elmondták, hogy két este is láttak idegent a házban, pontosan a harmadik emeleten, ahol Sóskúti lakott. Két ok miatt késlekedhettek: a férfi nem volt otthon, vagy pedig a lakásajtó belülről kulcsra volt zárva, tehát a nyomógombos kilincs nyelvét nem tudták álkulccsal kinyitni ... Ellenben azon az estén Sóskúti várt rám. Talán ezért, vagy feledékenységből nem zárta kulcsra az ajtót. Abban bízott, hogy kívülről nem tudják kinyitni.

Az ezredes hajlott arra, hogy ezt a feltevést elfogadja. Megbeszéltek még néhány részletkérdést. Abban állapodtak meg, hogy az elhárítótiszt később jelentkezik telefonon. Banát az izgatta,

hogy mit tudnak megállapítani az ismeretlen XX-es rendszámot viselő gépkocsiról.

Az ezredes, miután visszaérkezett hivatalába, első dolga volt magához kéretni Beleznay őrnagyot. Közölte vele, hogy miközben Villányi Józsefnét figyelték a Balatonon, az átvett kulcsról valaki mintát vett, majd kora reggel Pesten kiürítette a Pula Ildikó által bérelt levélszekrényt.

Az őrnagy letörten tárta szét kezét.

- Ezek szerint valami módon kijátszottak minket - állapította meg keserűen. Abban nem kételkedett, hogy főnökének igaza van, a hibát maguk követték el. - Gondolom, ez csak bent az üdülőben történhetett. A titkárnő észrevétlenül csak ott találkozhatott azzal, akinek mintavételre átadta a kulcsot ... Sajnos, elvesztettük ezt a csatát.

- Ebben az ügyben már nem egy csatát vesztettünk, Gábor - mondta az ezredes. - De a háborúnk sorsa még nem dőlt el. A háborút még megnyerhetjük ... Szerencsénkre Hód már jóval előbb felderítette ennek a levélszekrénynek a létezését, és megszerezte azt, amire szükségünk volt ... Persze fontos szál csúszott ki a kezünkből a hiba miatt. Így nem tudtuk megállapítani, hogy személy szerint kit érdekelt a szekrény tartalma ... Ebben magam is hibás vagyok. Hód azt javasolta: végezzünk figyelést az adott postahivatalban is. Szükségtelennek tartottam. Hittem, sikerül a kulcs átadását nyomon követnünk.

- Sajnálom, amiért ebben éppen a felderítőim okoztak csalódást.

Az elhárítófőnök úgy tett, mintha ez elsiklott volna a füle mellett.

- Legközelebb minden adott lehetőségnél lesben kell állnunk - mondta határozottan. - Állítom előre kifundált dolog volt, ahogyan a titkárnő cselekedett és az üdülőben éjszakázott.

Beleznay bólintott.

- Tehát számítottak ellenfeleink arra, hogy a kulcs forrását, Bálint Gézát szemmel tarthatjuk - mondta.

Az ezredes ebben biztos volt. Utasította az osztályvezetőt, hogy azonnal hívja össze a figyelésen részt vett embereket. Tárja fel előttük a tényleges helyzetet. Abban reménykedett, hogy így utólag valami gyanús körülmény talán a felszínre kerül. Valamelyiküknek talán eszébe jut olyan mozzanat, amelyet akkor nem tartott érdemesnek említeni.

Beleznay Gábor órákkal később jelentkezett. Amint a szobába lépett, az arcára volt írva: immár tudja, hol hibáztak emberei. Mielőtt megszólalt volna, az ezredes azt mondta:

- Bérelt személygépkocsi ...

- Jelentem, igen ... XX-es rendszámmal.

Az elhárítófőnök szitkot morzsolt szét a fogai között.

- Hód jól számított - mondta. Előjött az íróasztal mögül, és a fotelba telepedett. Előbb cigarettára gyújtott, aztán várakozóan nézett az őrnagyra. - Hogyan jöttetek rá?

- Összeültem az emberekkel, és jelentéseik alapján felidéztünk minden mozzanatot, amely az üdülőben és annak közvetlen környékén történt mozgással volt kapcsolatban.

- Mi a története ennek a személygépkocsinak?

Beleznay elővette jegyzetét.

- Kora este, körülbelül hét óra tájt bukkant fel az Eső utcában a bérelt személygépkocsi. Lassan haladt, mintha motorhibával küszködne ... A szövetkezet üdülőjétől harminc méterre megállt. Vezetője kiszállt, felnyitotta a motorháztetőt, a hűtőből gőz csapódott ki. Sokáig tétlenkedett több kíváncsiskodó szeme láttára. Előbb egy magánháznál csengetett kannáért, hogy vizet öntsön a hűtőbe, majd amikor itt nem kapott, a szövetkezet üdülőjébe tért be - emelte fel tekintetét a jegyzettömbjéből.

Az ezredes megszívta néhányszor cigarettáját.

- Akkor találkozott odabent Villányiméval, és mintát vett a kulcsról - jegyezte meg. - Aztán mi történt?

- Pillanatokig tartózkodott csak bent. Kezében egy kanna vízzel jött ki. Betöltötte a vizet a hűtőbe, a kannát visszavitte, és máris továbbállt.

- Ennyi idő éppen elég volt arra, amit akart.

- Az emberek Látták ...

- Csakhogy nem tettek semmit - vetette közbe az ezredes. - Így van?

- Véletlennek tulajdonították, azt hitték, nincs jelentősége. Arra nem gondoltak, hogy lényegében egy ügyes cselvetésnek voltak tanúi. Talán az zavarta őket, hogy az egész dolog elhihetően játszódott le. A kicsapódó gőzfelhő a hűtőből, a vezető futkosása a kannáért ...

Az ezredest a gépkocsi rendszáma érdekelte. Az őrnagy zavartan nézett, a torkát köszörülte. Az elhárítófőnök sanda pillantást vetett, és idegesen megszívta cigarettáját ...

- Nos?

Beleznay olyan arcót vágott, mint akinek a csontját tördelik.

- Jelentem, nincs tovább ... Ennyi az egész - nyögte.

- Tehát nincs meg a rendszám?

- Nem jegyezték fel ... Csak azt tudják; XX-es volt.

Bana Dénes ritkán ragadtatta el magát, de most cifrát káromkodott. Ingerült mozdulattal elnyomta cigarettáját, és járkálni kezdett. Elkeserítette, hogy a figyelés hibát hibára halmozott. Dühe csak sokára lohadt le.

Beleznay szótlanul ült, mintha a fotelhoz szegezték volna.

- Legalább a márkáját tudjátok ennek a kocsinak? - kérdezte az ezredes. - Talán Volvo volt?

- Nem, az nem ... Zsiguli volt, méghozzá sötétkék.

- Tehát nem Volvo ...

- Nem ... Zsiguli!

Az ezredes félbehagyta a járkálást, és kényszeredetten bólogatott.

- Azt már meg sem merem kérdezni, hogyan nézett ki a vezető - mondta.

Beleznay felütötte jegyzetét.

- Zömök termetű, erős férfi - mondta tömören.

- És még?

- Barna hullámos hajú ... Jól öltözött.

- Befejezted?

- Jelentem, igen.

- Tudod, Gábor, hány ilyen ember szaladgál az országban, akire ez a személyleírás ráillik? - kérdezte az ezredes mély sóhaj kíséretében. - Legalább százezrekre ... Ha nem többre - emelte ujját a magasba.

Beleznay rezignáltan szólalt meg:

- Elhiszem, hogy ez semmi.

Kisvártatva az elhárítófőnök lecsillapodott, és hideg fejjel számbavette a lehetőségeket hibájuk helyrehozatalára. Azt az utasítást adta az őrnagynak, hogy titokban járjanak el az illetékeseknél, és próbálják megállapítani: a kérdéses napon vajon ki vagy kik béreltek személygépkocsit.

- Ezek közül elsősorban azok érdekesek, akik zsigulit béreltek - hangsúlyozta. - Állapítsátok meg a bérlők kilétét, személyi adataikat, valamint próbáljátok megtudni, hogy merre is kocsikáztak ... Támpont a sötétkék szín.

- Aztán itt van megint egy érdekes dolog - folytatta. - Tudod, arról a napról van szó, amikor Pula Ildikó eljött az üdülőből ...

Vajon azon a napon ki bérelt Volvo gyártmányú személygépkocsit? Nos, egyeztessétek azok neveit és adatait, akik ezen a két napon személygépkocsit béreltek. Akkor Volvót, most pedig zsigulit ... Érted? Villányínét pedig figyeljétek, egy pillanatra se szálljatok le róla.

Beleznay gondosan feljegyezte az utasításokat.

- Értettem - mondta később.

- Itt megfoghatjátok a szerencséteket ... Ha ez sikerül, eltekintek a kudarcotoktól.

- Reméljük, sikerülni fog.

- Reméljük, reméljük - mosolyodott el az ezredes. - Mindig csak reméljük ... Egyszer hallanám már tőled: ez biztos. Biztos! Érted?

Az őrnagynak valamennyire kisimultak arcán a vonások.

- Ezredes elvtárs én lennék a legnyugodtabb, ha már azt mondhatnám: biztos - válaszolta.

Beleznay távozását követően Hód jelentkezett telefonon. Bana elmondta, hogy a bérelt kocsi kérdésében igaza volt. Arról is tájékoztatta, hogy ezzel egy tapodtat sem jutottak előbbre. Az elhárítótiszt azzal búcsúzott, hogy megkísérli felkutatni a Pula Ildikó által bérelt víkendházat.

Bana Dénes arra gondolt, hogy ezen a napon nincs már több tennivalója. A hivatalos időnek már vége volt. Elpakolta íróasztaláról az iratokat, bezárta a páncélszekrényt. Váratlanul betoppant Pintér Béla: idegesnek látszott.

- Na, tessék - tárta szét kezét az ezredes. - Már csak a krizanténok hiányzanak a szobából, és teljes a temetői hangulat ... Az előbb Beleznay volt itt szenvedő ábrázatával, most meg te ... Ki vele. Mi történt?

- A főkapitányságról jelentették, hogy Bálint Géza budapesti lakásába betörtek ... Semmi sem hiányzik, de mindent felforgattak.

Az elhárító főnök egy pillanatra meghökkent. Kisvártatva széles mosoly jelent meg az arcán. Látva osztályvezetőjének meglepetését, elnevette magát.

- Nem baj, oda se neki - Legyintett. - Csak törjenek be. Dúljanak fel mindent. Kutassanak.

Pintérnek kerekre tágult a szeme.

- Azt hiszed, elvesztettem az egyik kerekem? - bökött a fejére az ezredes. - Nyugodj meg, normálisnak érzem magam. Csak azon csodálkozom, mindezt te nem érted.

- Hát őszintén megvallva - keresgélte a szavakat az alezredes, de Bana félbeszakította.

- Megmagyarázom ... Ezek keresnek valamit. Lázasan keresik. Átkutatják a meggyilkolt lány lakását ... Amikor értesülnek, hogy a lány Bálint Gézánál hagyott egy kulcsot, elküldik a szövetkezet titkárnőjét. Ez átjátssza nekik a kulcsot, amelyről mintát vesznek. Rohannak fel Pestre, kinyitják a bérelt levélszekrényt. Elemelik a levélköteget, mivel mást nem találnak ... Ezt követően betörnek Bálint pesti lakásába. Kutatnak, keresnek ... Vajon mi után kutatnak? Mit keresnek ily nagy szorgalommal, miközben elkövetnek még egy gyilkosságot ... Egyet találhatsz.

- Az új komputer terveit, amelyet a lány megszerzett - mondta Pintér.

Az ezredes bólintott.

- Így van - mondta. - Szorgoskodásuk arra mutat, hogy ezt még nem találták meg. Kutatják, vajon kik álltak a lánnyal kapcsolatban. Akár csak alkalmilag, mint Bálint Géza. Mindenkinél keresnek ... És ez jó a részünkre, mert továbbra is cselekedni fognak. Jó, mert lehetőségűnk van arra, hogy az ellopott terveket előbb találjuk meg, mint ők.

10.

A Szerencs utca közel esett a város széléhez. Csendes helyen volt, távol a forgalmas főútvonalaktól. Simára egyengetett földútját akácfasor szegélyezte, csupán a járdát borította aszfalt. Elszórtan épült családi házak, gyümölcsösök, víkendházak követték egymást.

Az elhárítótiszt jó előre tájékozódott; térképen követte a Sashalomra vezető autóbuszjárat vonalát. A Szerencs utcához közel eső megállónál leállította kocsiját. Feltételezése alapján Pula Ildikó ugyanerre járhatott. Mintegy tízperces kényelmes séta után elérte a Szerencs utcát. A számozás innen kezdődött.

Csupán a véletlen szerencsében bízott, hogy sikerül megtalálnia a lány által bérelt víkendházat. Kevés nyom állt rendelkezésére. Annyit tudott, hogy a víkendház közművesített. Mivel az utcában csatornahálózat nem volt, csak derítőmedencés építésre gondolhatott. Elsősorban ezeket kutatta a kertek mélyén, és az oszlopokhoz csatlakozó vezetékeket, amelyek elárulták, hogy melyik víkendházban van villany.

A legjobb segítségnek azonban a jeligét tartotta. Bízott a "Tulipán" megjelölésben. Abból indult ki, hogy az emberek a jelige kiválasztásánál sokszor jellemző dologhoz ragaszkodnak. A keresett víkendház jellemzője ezek szerint nem lehetett más, mint a tulipán, éber szemmel kutatta a kertek virágágyásait.

Sietnie kellett: esteledett.

A távolban már látszott az utca vége, amikor egy zöldre festett kerítésnél megtorpant. A két gyümölcsös között újonnan épült kis víkendház terpeszkedett. Lapos tető, piciny terasz. Az ablakokat

behúzott zsalugáter takarta. A ház bejáratához vezető út mindkét oldalán elnyílt tulipánok hervadoztak. Hátul a kertben látni lehetett a derítő szellőzőjét, amely kiállt a földből. Az utcai villanyoszlopról vezeték húzódott a házhoz.

A bezárt zsaluk arról tanúskodtak, hogy odabent senki sem tartózkodik.

Érezte minden porcikájában az izgalom vibrálását. Elsétált a víkendháztól, hogy rendezze gondolatait. Egyetlen tárgy kínálkozott arra, hogy meggyőződjön a szerencséjéről: az az ismeretlen kulcs, amely Pula Ildikó kulcskarikáján lógott. Zimonyi alezredesék nemcsak a két lakáskulcsról készítettek pontos másolatot, hanem erről az ismeretlen kulcsról is.

Tudta, ha ez illik a kertkapu zárjába és nyitja, nyert ügye van. Megtalálta a meggyilkolt lány búvóhelyét. Sejtette, hogy ebben az esetben ugyanennek a kulcsnak kell nyitnia a víkendházat is.

Egy darabig tétlenkedett. Elszívott egy cigarettát a járdaszélen, közben szétnézett a környéken. Egy távolabb eső kertben kapáltak, szemben, két telekkel odább a kertet locsolta egy középkorú nő. Egyikük sem figyelte az utcát, ahol jóformán senki sem tartózkodott.

Cselekvésre szánta el magát. Fürgén a kertkapunál termett. Egy pillanat alatt belepróbálta a kulcsot a zárba. Tökéletesen illeszkedett, sőt nyitotta is. Visszacsukta a zárnyelvet, és megkönnyebbülten sétált el a kaputól. Most már tudta, hogy nyert.

Lassan végigballagott az aszfaltozott járdán az utca végéig. Nem fordult vissza, egy másik utcát választott, hogy a főútvonalon-levő autóbuszmegállóhoz érjen, ahol kocsiját hagyta. Már kigyúltak az utcai lámpák. A legszívesebben azonnal bement volna a víkendházba, hogy ott alaposan körülnézzen. Tudta viszont, hogy az időpont erre most nem alkalmas. Éjszaka hiába van odabent, semmit sem tehet; villanyt ugyanis nem gyújthat, lámpát sem használhat. Csak nappal láthat munkához. Annak semmi értelmét sem találta, hogy az egész éjszakát tétlenül töltse a házban.

Hazament és megvacsorázott. Egy pillanatig tétovázott, felhívja-e főnökét, hogy a jó hírt közölje. Aztán úgy döntött, majd később értesíti. Akkor talán újabb eredményt is közölhet vele.

Hajnal előtt indult vissza Sashalomra. Azt tervezte, hogy még a sötétben megy be a házba. UgYanott állította le Zasztaváját, ahol előző délután. Mikorra a víkendházhoz ért, már pirkadt.

Bezárta maga mögött a kertkaput, aztán a víkendház ajtaját nyitotta ki. A kulcs itt is meghozta a kívánt eredményt. Kicsiny előszobába jutott. A ház ajtaját belülről bezárta. A sötétben egy kertiszék került a keze ügyébe. Maga alá húzta és belerogyott. Szívének dobbanását a torkában érezte. Zsebkendőjével megtörölte nyirkos homlokát, és cigarettára gyújtott, hogy feloldódjon szorongó feszültsége.

Fülledt, dohos szag érződött, mintha már nagyon régen nem

szellőztettek volna.

Sokára nyugodott csak meg. Csendben ült, várta a reggelt.

Kint már világos volt, amikor cselekvésre szánta el magát. Előbb alaposan körülnézett a házban. Elég tágasnak találta. Megvolt benne minden, ami kellett, sőt túlontúl is, ami egy víkendházra jellemző lehet. A közepes nagyságú szobához kis hálófülke csatlakozott. berendezés szerény volt. Két sarokfekvőhely, dohányzóasztal három könnyű fotellal, egy könyvespolc, valamint a modern szekrény. Az egyik sarokban hordozható televízió, a másikban henger alakú ernyővel ellátott hangulatlámpa. A víkendháznak külön mosdója konyhája és tágas fürdőszobája volt.

Kinyitotta a szobaablakot; és kissé feljebb emelte a zsalut. Azonnal fény öntötte el az addig homályos szobát.

Módszeresen kutatott. Előbb a szobát nézte át. A szekrényekben néhány ruhát talált, és két divatos magas sarkú cipőt. Aztán a fiókok következtek, amelyek tele voltak női fehérneművel. Látszott, hogy a lány állandó tartózkodási helynek szemelte ki a víkendházat, és kényelmesen berendezkedett. Két női táskára is rábukkant. A tartalmukat kiborította a dohányzóasztalra, azzal, hogy később vesződik majd e tárgyak tüzetesebb átvizsgálásával.

Semmi sem kerülte el a figyelmét. A talált könyveket is átlapozta, majd a heverők következtek. Rejtekhely után szimatolt. Végigkopogtatta a bútorokat, elhúzta helyükről a heverőket, a szekrényt. Még a kétkaros csillár üvegburájába is belenézett.

Déltájt járhatott az idő, amikor végzett a szobával. Egyetlen gyanus dolgot sem talált. Előbb a mosdót nézte át, majd a fürdőszoba következett. A falon levő pipereszekrény zsúfolva volt különféle szépítőszerekkel, kenőcsökkel. Szétválogatta, és egyenként sorban megvizsgálta őket. Lecsavarta a tégelyek fedelét, és meggyőződött tartalmukról. Néhány kölnisüveg hevert ott, alig hiányzott belőlük. Végigszaglászta azokat is. Az utolsónál nem érzett illatot. Az üvegben másfél deci világossárga folyadék volt. A folyadékkal megnedvesítette ujját, és nyelvéhez érintette. Azonnal tudta, mi van az üvegben: filmelőhívó folyadék.

Most már meg volt győződve arról, hogy a víkendházban még sok más dolog is található. Az előhívó csak egy része lehet ennek, Serényen folytatta tovább a kutatást. Ahol végzett, gondosan visszarakott mindent a helyére. A fürdőszobában viszont más lényeges dolgot nem talált. Egy hirtelen jött ötlettől vezérelve megnézte a szellőzőablak tokját. A fakeret két szélén apró lyukak sötétlettek; rajzszegek helye. Mindez tanúsította, hogy a lány időnként elsötétítette az ablakot. És ezt nem a nyugodt fürdés céljából tette, hanem azért, hogy filmet hívjon elő.

A konyhában levő kis szekrényből éppen az egyik liszteszacskót emelte ki, mikor gyanús keménységet érzett a papíron át. Benyúlt a zacskóba, és a liztből egy kicsiny, kerek dobozt húzott ki. Filmelőhívó kazetta volt. Nagysága alapján mikrofilmek előhívására szolgált.

A legtöbb rejtekhely a konyhában volt. Itt bukkant rá a gyufásdoboz nagyságú fényképezőgépre, amely gondosan be volt csomagolva és a cukroszacskó alján hevert. Néhányat csavart a kis masina felhúzóján, s meggyőződött, hogy üres.

Megszállottként kutatott tovább. Érezte, hogy az előhívott filmnek is valahol itt kell lennie. A lány nem vállalhatta azt a kockázatot, még ha olyan parányi is a film, hogy azt magánál hordja. Ismételten átkutatott minden lehetséges rejtekhelyet, de hiába; a film nem került elő.

Odakint már késő délutánba hajlott az idő.

Sietnie kellett, mert erősen csökkent a helyiségben a természetes fény ereje. Homályban már semmit sem tehet. A lány ruhaneműit nézte át, még a ráncokat, a bevarrásokat is megtapogatta. Áramtalanította a televíziót, lecsavarta hátlapján a fedőlemezt, és átvizsgálta a belsejét. A konyhában újólag végignézett mindent, majd a fürdőszobában is. Itt sikerült újabb tárgyat találnia. Egy fogpasztás tubusban rejtőzött a mikrofényképezőgép egy piciny kazettája. Üres volt.

Már alig látott valamit, de fogcsikorgatva keresett tovább. A negatívra szeretett volna rátalálni, amely az új -komputer összes tervét tartalmazta.

Később kénytelen volt feladnia küzdelmet. Visszatért a szobába, és lerogyott a fotelba. Fáradt volt mind idegileg, mind fizikailag. A kézitáskákból kiborított tárgyak ott hevertek az orra előtt az asztalon. Aprólékosan megnézte a szépítőszereket és a többi tárgyat. Egy kis noteszt, amelyben telefonszámok és címek voltak, zsebre vágott. Mindent a táskákba rakott, majd azokat eredeti helyükre, a szekrénybe tette.

Cigarettára gyújtott, és hátradőlt a fotelban. Gondolatban végigpergette a lehetőségeket, hogy hol találhatna rá a negatívra. Felidézte magában az egész kutatást, minden tárgy átvizsgálását. Elhatározta, hogy csak késő-este hagyja el a víkendházat. Ekkor legkevesebb annak a valószínűsége, hogy valaki észreveszi. Letörten hevert a fotelban. A szerencse elpártolt tőle. Igaz, ez a szerencse fokozatosan hagyta el, hiszen egy sor dolgot megtalált, amely kellően alátámasztotta Pula Ildikó korábbi kémtevékenységét és választ adott több tisztázatlan kérdésre. Hitte, hogy a negatív is itt van valahol elrejtve a víkendházban. Ezért a negatívért folyik a versenyfutás az elhárítás és az ismeretlen ellenség között.

De hol keresse a negatívot? Minden elképzelhetőnek vélt helyet átkutatott. Igaz, azt a piciny tekercset nagyon sok helyen el lehetett rejteni, hiszen nem lehetett nagyobb a cigaretta filternél. Erre a megtalált fényképezőgép nagyságából meg az üres kazettából következtetett. Pula Ildikó ezt a filmtekercset akarta kivinni vagy kijuttatni Velinger Tibor segítségével az országból. A vőlegény által írt levelek tartalma arról tanúskodott, hogy az nem tud a lány szándékáról, sem arról: vajon az mire céloz akkor, amikor komoly anyagiakat remél odakint.

Tudta, hogy a kis filmtekercs egy olyan semmitmondó tárgyba lehet

elrejtve, amelyet minden különösebb gyanú nélkül magával cipelhet az ember. Még talán külföldre is.

Odakint váratlanul zaj támadt ...

Felpattant a fotelból, és nesztelenül az előszobába lopakodott. Lélegzetét visszafojtva hallgatódzott. A víkendházhoz vezető kerti úton léptek csikorogtak.

Ez vajon ki lehet? - vágott belé a kérdés. Mit kereshet itt hívatlan látogató? Talán mások is rábukkantak Pula Ildikó búvóhelyére?

Egyre-másra tolakodtak az agyába az újabb kérdések. Azt tudta, hogy az érkező titokban jött, ugyanaz a cél vezette, ami őt: átkutatni a víkendházat. Egy pillanatra felmerült benne a menekülés gondolata, de nyomban rádöbbent: itt nincs kiút. Titokban nem távozhat, el nem menekülhet az újonnan érkező elől. Találkoznia kell vele. Talán jobb a sötét előszobában. Ekkor meglepheti, mert itt bent a másik lesz hátrányos helyzetben.

Az ajtó mögé húzódott, meggörnyedve, minden eshetőségre felkészülve.

Odakintről vízcsobogást hallott. Kilesett az előszoba ablakát borító zsaluk résén. Már majdnem teljesen sötét volt. Egy alak mozgott a kerti csapnál; kannába vizet eresztve a virágágyást locsolta.

Megkönnyebbülten lélegzett fel. A teste nyirkos volt, érezte a hátán lefutó verejtékcseppeket. Tehát nem idegen látogató érkezett. Valószínűleg valamelyik szomszéd vagy maga a víkendház tulajdonosa locsol, aki itt a közelben lakhat. Annyit ugyanis kivett a sötétben, hogy a locsoló férfi rövidnadrágot visel. Messziről nem jöhetett egy kannával a kezében. Most már csak azért szorított, hogy amaz csupán a kerttel bíbelődjön. Nehogy véletlenül eszébe jusson, már puszta kíváncsiságból is, kinyitni az ajtót és benézni a házba.

A locsolás percei hosszú örökkévalóságnak tűntek. Végre a férfi befejezte az öntözést. Elzárta a kerti csapot, és kezében a kannával távozott. A kertkaput gondosan bezárta maga után.

Öreg este volt már, amikor elhagyta a víkendházat. A gyéren világított utcán egy lélek sem volt. Gyors léptekkel indult vissza kocsijához.

11.

Beleznay Gábor őrnagy többször végigolvasta felderítőinek jelentéseit. Csalódottan vette tudomásul, hogy egy lépést sem tettek előre. Magának sem sikerült egyetlenegy,érdemleges tényt vagy jelzést kibányásznia az adatok halmazából.

Kellő titoktartással eljártak az illetékeseknél, hogy

megállapítsák, vajon kik béreltek személygépkocsit azon a napon, amikor a Balatonnál figyelést folytattak, és a szövetkezet titkárnője megjelent a kulcsért Bálint Gézánál. Egy csomó adat érkezett. Különféle márkájú gépkocsikat adtak bérbe, de még véletlenül sem találtak olyan kék Zsigulira, amely érdekelte őket. Azon a napon csupán két Zsigulit kölcsönöztek. Egyik kocsi sem volt kék színű.

Gondoltak arra, hátha a bérbe vevő másnak adta át a kocsit. A feltételezést ellenőrizték, de itt sem jutottak előbbre. A két Zsiguli aznapi útját teljes mértékig sikerült rekonstruálniuk. Szóba sem jöhetett, hogy bármelyik is közrejátszott volna, annak ellenére, hogy színük más volt.

Az őrnagynak mindez érthetetlennek tűnt. Mert tény, hogy világoskék Zsiguli tévesztette meg embereit, és ez XX-es rendszámot viselt. Viszont az illetékesek által vezetett, pontosan elkönyvelt adminisztráció ellentétes állítását nem tudták megdönteni. A kérdéses napon tehát nem béreltek világoskék színű Zsigulit.

A Volvo kérdésében ugyancsak kudarcra jutottak. Azon a napon, amikor Bálint Géza felhozta gépkocsijával Pula Ildikót a Balatonról, egyetlenegy Volvót sem kölcsönöztek. A vállalatnak csupán két ilyen kocsija volt, az ellenőrzés alapján mindkettőř a garázsban vesztegelt.

Pintér alezredes lépett az őrnagy szobájába.

- Tudod, hogy tizenegykor kezdődik a megbeszélés - célzott az elhárítófőnöknél tartandó tanácskozásra.

Beleznay bólintott. Az arca olyan volt, mint akinek a fogát húzzák. Keserű szavakkal tájékoztatta az alezredest a jelentések tartalmáról.

- Az öreg prüszkölni fog - jegyezte meg -, de varázsló nem vagyok ... Ez van, ezt állapítottuk meg.

- Valahol tévedés lehet - vélekedett Pintér.

Beleznay legyintett.

- Nemhogy tévedés, hanem tévedések sorozata ... Vagy hamis volt az XX-es rendszám mindkét esetben, vagy a vállalati adminisztráció vacak.

- Lehet ...

Beleznay hosszan fejtegette véleményét erről. A tűzbe tette volna a kezét, hogy emberei jól láttak és a felforrt vizű gépkocsi Zsiguli volt, mégpedig világoskék, és XX-es forgalmi rendszámot viselt.

- Akkor miként lehetséges ez? - tette fel a kérdést.

- Adminisztrációs hiba ... Hamis rendszám - sorolta Pintér.

- Úgy van ...

- És a másik vonalon mi a helyzet?

Beleznay tudta, mire céloz Pintér. Már napok óta figyelték a szövetkezet titkárnőjének, Villányi Józsefnénak minden lépését. A csinos asszony munkahelyén kívül senkivel sem érintkezett. A figyelést végző felderítők a nő lakása és munkahelye között ingáztak. Sehova sem ment, szinte ki sem mozdult a lakásából. Látogató sem kereste fel.

- Teljes pangás ... Még csak a házfelügyelővel sem vált szót - mondta az őrnagy.

- Egyáltalán ki ez a nő? Van családja?

- Család nincs ... Jóformán férje sem.

- Hogyhogy? ... Elvált?

Beleznay a fejét ingatta.

- A férje tüdőbeteg, nemegyszer állt már hosszú kezelés alatt. Jelenleg hónapok óta szanatóriumban van a Mátrában. Tudomásunk szerint vagy fél évig még ott marad - mondta.

- A nőnek nincs senkije?

- Hát meg lehet ezt állapítani? - csattant fel az őrnagy, - Egyszerűen begubózott. Nem megy sehova.

Pintérnek ez a mozdulatlanság nem tetszett. A nő hirtelen megváltozott viselkedése arra utalt, hogy vagy számít a nyomon követésére, vagy pedig óvatosságból viselkedik ily visszahúzódóan. Az őrnagy inkább hajlott az utóbbira. A figyelők nem jelentették, hogy a nő az utcán menet közben valamiféle önellenőrzést végezne: meggyőződjön, követik-e vagy nem. Márpedig a tapasztalat azt mutatta, hogy gyanú eseténél éppen ennek az ellenkezője történne. Ebben az esetben Villányiné kutatná a nyomában haladókat.

- Várni kell - vélekedett Pintér. - Türelem kérdése ... Egyszer majd csak kimozdul.

- Mikor?

- Majd ha megpiszkáljuk ezt a társaságot, lesz szaladgálás.

Beleznay legyintett.

- Bárcsak ott tartanánk már!

Az alezredes órájára nézett. Pár perc hiányzott a megbeszélt időponthoz. Beleznay elrakta az iratait, és hóna alá kapta vaskos dossziéját, jelezve, kész az indulásra.

Bana Dénes minden mozdulata élénk volt. Semmi jel nem utalt arra, hogy rossz hangulatban lenne. Sőt, miközben a mindig utolsónak érkező Zimonyi alezredest várták, közömbös dolgokról csevegett.

Később figyelmesen hallgatta Beleznay beszámolóját a bérelt személygépkocsi felkutatására és a vezető kilétének a megállapítására tett intézkedésekről. Csendben volt akkor is, amikor az őrnagy részletesen taglalta az eredménytelen nyomozást. Pedig, szokásához híven, ilyen esetekben mindig közbeszúrt néhány csípős megjegyzést, de most nem.

Beleznayt Zimonyi követte. A technikai osztály vezetője az elmaradhatatlan mappából újabb fényképfelvételeket vett elő. Röviden ismertette, hogy a Bálint Géza pesti lakásában történt betörés során a bűnügyi technikusok a tettes által megfogott tárgyakon nyomokat rögzítettek. Ezek a nyomok arról tanúskodtak, hogy az ismeretlen betörő kesztyűben tevékenykedett. A talált kesztyűnyomokat lefényképezték, összehasonlították a Pula Ildikó és Sóskúti Arnoldlakásában talált nyomokkal.

Az ezredes most első ízben szólt közbe.

- Mindhárom mikronyom azonos - mondta.

- Igen, kétséget kizáróan azonos - lobogtatta meg a kinagyított fényképeket Zimonyi. - Ugyanaz az ember, aki átkutatta Pula Ildikó lakását, megölte Sóskútit, most betört a jogtanácsos lakásába.

- Hiányzik valamije? - kérdezte az ezredes.

Pintér Béla vette át a szót Zimonyitól. Ő volt a legjobban tájékoztatva a rendőri bizottság munkájáról.

- Bálint azonnal felutazott Pestre ... Átnézte a lakását, de semmi sem hiányzik.

- Gondolom, volt abban a lakásban épp elég értékes tárgy is.

- Több jeligés betétkönyv, amelyekben komoly összegek voltak elhelyezve. A tettes egyetlen könyvet sem vitt el. Nem beszélve az értékes ruhákról, különféle tárgyakról. Nemcsak a rendőrök, de még maga Bálint is csodálkozott ezen. Nem tudták elképzelni, milyen betörő lehetett ... Azt hiszi, hogy valami megzavarta és gyorsan kereket oldott.

- Ez feltehető - vélekedett az ezredes.

- Egyáltalán nem, mert mindent átkutatott, tehát mindenre bőven volt ideje.

- Talán nem bukkant rá a betétkönyvekre ...

Pintér a fejét rázta.

- Azt a fiókot, ahol a betétkönyvek hevertek, feldúlta. Látnia kellett a könyveket. Ezenkívül az egyik kesztyűnyomot éppen az ékszeres kazettán találtuk meg. Abban legalább hetvenezer forint értékű tárgyak hevertek. Egyetlen darab sem hiányzik.

- Ezek szerint minden jel arra utal, hogy Bálint lakásába nem

közvetlenül anyagi haszonszerzés miatt hatolt be ez a betörő - jegyezte meg az ezredes.

- Semmiképpen sem.

Bana cigarettára gyújtott, és a többieket is megkínálta.

- Így hát csak a mi ellenfeleinkre kell gondolnunk - szögezte le. - Arra számítottak, hogy mivel ez a Bálint, még ha alkalmilag is, de kapcsolatba került Pula Ildikóval, valamit talán átvehetett megőrzésre a lánytól ... Nos, ezt kereshették.

Később az elhárító főnök összefoglalta a tényeket.

Ezek arra utaltak, hogy Pula Ildikó, az Általános Mechanikai Szövetkezet angol-német nyelvű levelezője, kémtevékenységet folytatott. Ennek során megszerezte az új komputer terveit, műszaki leírását. Ekkor azonban elhatározta, hogy mindezt nem továbbítja megbízóinak, hanem a saját hasznára fordítja. Tudta, hogy az új komputer komoly érdeklődésre tart számot a világpiacon tevékenykedő cégeknél. Sejtette azt is, hogy bármelyik cég a kész tervekért, jelentős anyagiakra képes.

Minderre Pula Ildikót az indíthatta, hogy az elmúlt nyáron ismeretséget kötött egy Velinger Tibor nevezetű magyar származású fiatalemberrel, aki Belgiumból látogatott Budapestre. A férfival feltehetően megtárgyalta, hogy egy ilyen új komputer terveiért vajon mennyit lehetne odakint bezsebelni. A lány érzelmileg is közeli kapcsolatba került Velingerrel, és a házasságkötés gondolata is felmerült. Pula Ildikó arra számított, hogy házasságát odakint a megszerzett tervekért kapott anyagiakkal alapozza meg. Ehhez azonban el kellett titkolnia megbízói elől azt, hogy a terveket az utasítás- nak megfelelően megszerezte.

Feltehetően a lány húzta-halasztotta az időt, ezzel a tervek átadását is. Ez később már nem sikerült, mert a szövetkezet nyilvánosságra hozta, hogy befejezte a prototípus gyártását. Ezután Pula Ildikó úgy akarta megakadályozni a tervek átadását, hogy formálisan illegalitásba vonult, bujkálni kezdett megbízói elől. Bérelt egy víkendházat, és ott lakott. A szövetkezetnél felbontotta munkaviszonyát. Hogy titokban maradjon férjhezmenési szándéka, Velinger Tibor leveleit az általa bérelt postafiókba irányíttatta, ahol levélszekrényt bérelt.

A megbízók azonban sejtették, hogy a lány valamilyen okból kifolyólag félrevezette őket. A nyomát kutatták. Így jutottak el a Balatonhoz, a szövetkezet üdülőjébe.

- Itt kezdődött a drámai eseménysorozat - emelte fel hangját az ezredes.

- Pula Ildikó észrevette az érkezőt, és tudta, hogy a nyomára akadtak - folytatta. - Megszökött, és Bálint Pestre hozta. Másnap fondorlatos módon meggyilkolták. Aztán követte Sóskúti Arnold esete. A férfit azért tették el láb alól, mert attól tartottak: szemtanúja volt a gyilkosságnak, hiszen másnap értesítette a rendőrséget ... Hogy állunk jelenleg az ügyben? Tudjuk azt, hogy

egy jól szervezett kémhálózattal állunk szemben, amely már korábban azt a célt tűzte maga elé: megszerzi az új komputer terveit. Ügynökük, Pula Ildikó azonban megkísérelte kijátszani őket, erre likvidálták, de a lány által megszerzett tervek nincsenek meg. Ezt keresik most lázasan. Mi úgyszintén arra törekszünk, azzal a különbséggel, hogy felderítsük és leleplezzük a kémhálózatot is ...

- Mit tudunk a résztvevőkről? Elsősorban azt, hogy Villányi Józsefnénak köze van az ügyhöz. Bizonyítja ezt a kulcs átvétele, átjátszása a másolatkészítéshez. Aztán itt van az a valaki, aki Pula Ildikó lakhelyéről tájékoztatást vagy jelentést ad ennek a kémhálózatnak. Erre utal Sóskúti meggyilkolása, leselkedése miatt. Ez már két személy. Aztán itt van a harmadik: maga a gyilkos. Annyit tudunk róla, hogy erős testalkatú, balkezes; és bűntényeinek elkövetésénél kopott bőrkesztyűt visel. Mindig ugyanazt a bőrkesztyűt ... Ez ideig lépéshátrányban voltunk ellenfeleinkkel szemben, azonban most sikerült végre megelőznünk őket. Hód megtalálta a lány búvóhelyét. Egy víkendházat bérelt Sashalmon. Szerencsére ott érintetlen volt minden. Rábukkant az elrejtett mikrofényképezőgépre, amelyet a lány használt a tervek megszerzéséhez, és több más tárgyra is. Annak a filmnek a negatívja azonban nem került elő, amely a terveket tartalmazza. Feltételezhető, hogy azt a lány máshol rejtette el. A legsürgősebben arra kell törekednünk, hogy megtaláljuk ezt a rejtekhelyet, ezzel együtt a terveket. Ha ez nem sikerül, a kémhálózat megkaparinthatja. Ennek súlyos következményeit gazdasági érdekeinkre nem kell részleteznem ... Másrészt, ha megelőznek minket, akkor a kémhálózat beszünteti minden tevékenységét, és nem lesz több lehetőségünk a felderítésre.

Az elhárítófőnök beszámolóját követően Beleznay és Pintér kifejtették véleményüket a további intézkedésekről. Egyetértettek azzal, hogy Villányiné szoros figyelése, ellenőrzése kulcsfontosságú az elhárítás számára. Elsősorban itt várható annak a valószínűsége, hogy sikerül valamilyen kapcsolatára rátalálni és a megtalált szálat továbbgombolyítani. A nő mozdulatlanságát, hogy nem megy sehová, annak tulajdonították, csupán biztonsági okokból korlátózza mozgását. Ez arra utalt, hogy a nő gyanút fogott. Tehát türelmesen várni kell, míg amaz újból felbátorodik.

A beszélgetést a telefon csengése szakította meg. Bana felvette a kagylót, majd tekintete Pintérre esett.

- Sürgős jelentést kaptál - közölte. - Vedd át, és gyere vissza.

Az alezredes kisietett a szobából. Kisvártatva már jött is vissza.

- Mi a helyzet? - kíváncsiskodott az ezredes. - Valami új esemény történt?

- Jelentem, Púla Ildikó számára levél érkezett Brüsszelből. Velinger Tibor ebben közli, hogy Budapestre érkezik házasságkötés céljából. Kéri a lányt, hogy szerezze be az ehhez szükséges iratokat.

A hír felvillanyozta az elhárító főnököt.

- Mikor érkezik? - kérdezte.

- Két hét múlva.

- Tizennégy nap.

Pintér bólintott. Maga is tudta, akár a többiek, hogy ez felbolygatja majd munkájukat. Velinger szerepét nem látták tisztán, csak homályos tapogatódzásokra voltak utalva. A következtetések arra utaltak, hogy a férfi nem tud Pula Ildikó kémtevékenységéről, sőt azt sem sejti, hogy a lány mit akart "nászajándékként" kicsempészni magával. De mi van akkor, ha mindez nem áll fenn és Velinger igenis tud arról, hogy a lány mit akar magával vinni. Lehet az is, hogy felajánlotta ehhez a segítségét, és a terveket maga fogja eladni. Bizonyosságot ebben a kérdésben nem tudtak. Azt viszont tudták, hogy Velinger Tibor Budapesten történő megjelenése az események zuhatagát indíthatja el, és ezzel megnehezíti az elhárítás munkáját. Könnyen előfordulhat az is, hogy az eddig megtett intézkedések mind felborulnak.

Bana Dénes hosszan fejtegette a várható következményeket.

- Nem szabad figyelmen kívül hagyni azt, hogy a kémhálózat előtt immár nem titok a lány kapcsolata Velinger Tiborral - mondta később. - Sőt az sem, hogy Pula Ildikó férjhez akart menni. Ugyanis megszerezték a leveleket. Ezekből ugyanarra a következtetésre jutottak, mint mi ... Most már azt is tudják, hogy a lány miért nem akarta átadni az utasításukra megszerzett terveket ... Érthető?

Beleznay Gábornak az volt a véleménye, hogy ennek ellenére helyzeti előnyben vannak, mert az ellenfél nem tudja Velinger Tibor szándékát. A postán szoros figyelés alatt tartják a százhuszonnégyes szekrényt.

Az ezredes legyintett.

- Majd akkor megtudják, amikor Velinger Budapestre érkezik és kutatni kezd a lány után - mondta. - Hiszen a férfi még nem tudja, hogy meghalt ...

- Akkor valóban bonyodalmaknak nézünk elébe.

- Ezeket a bonyodalmakat jó lenne a magunk javára fordítani. Talán lehetséges irányítanunk is ezeket a bonyodalmakat ... Kihasználni a meglepetés erejét, amikor ez a Velinger betoppan- - mondta az ezredes, és hosszan nézett maga elé. Kisvártatva folytatta: - A legnagyobb valószínűség amellett szól, hogy a kémhálózat Velinger nyomába akaszkodik ... Mert abból a következtetésből kell kiindulniuk: hátha a vőlegény tisztában van mindennel, egyben ismeri a negatív rejtekhelyét. Jogosan gondolhatják, hogy a vőlegény elvezeti őket a rejtekhelyhez, és aztán megkaparinthatják maguknak a terveket.

- Mi meg Velingert figyeljük, és két legyet üthetünk egy csapásra - vetette közbe Pintér.

Beleznay nem volt ilyen magabiztos. Tudta, milyen gondot jelent és

milyen kockázattal jár a kétoldalú figyelés. Az érdeklődésüket nemcsak Velinger Tibor előtt kell titkolni, hanem olyan ismeretlenek előtt is, akik úgyszintén figyelemmel kísérik a férfi tevékenységét. Ráadásúl: azt felderíteni, hogy rajtuk kívül ki figyelheti Velingert, igen nehéz feladatnak tűnt.

- Egyetértek Gábor aggodalmával - jelentette ki az ezredes, miután az őrnagy befejezte. - Egyszerűbb utat kell találnunk, hogy jelen legyünk, amikor a róka kiugrik a bokorból.

Pintér felkapta fejét.

- Lemondunk arról, hogy Velingert szemmel tartsuk? - kérdezte.

Bana Dénesnek egy váratlan gondolat tolakodott az agyába. Annyira bizarrnak tűnt ez az ötlet, hogy többször is megforgatta magában. Csak nagy sokára szólalt meg:

- Van egy lehetőségünk ... A tét nagy. Sokat veszthetünk, de egyben mindent megnyerhetünk.

12.

A Gellérthegy a késő délutáni nap fényében fürdött. A hegyoldal derekán húzódó Vadvirág utcában egy sötétzöld színű kis sportkocsi haladt, nyitott tetővel. Vezetője fiatal férfi volt, a nyakát nyújtogatva nézte a házszámokat. Rövid ujjú, mintás inget viselt, a vastag keretes napszemüveg a fél arcát takarta. Egyedül ült a kocsiban, amelynek rendszáma elárulta, hogy külföldi.

A sportkocsi a négyes számú ház előtt állt meg. A férfi kiszállt a kocsiból, ismételten megnézte a házszámot, mintha kételkedne abban hogy jó helyen jár, majd tétován belépett a kertbe. A lépcsőház ajtajánál egy kifelé igyekvő középkorú nővel találkozott. A nő szúrós pillantást vetett rá és folytatta volna útját, de a férfi udvarias szava megállította.

- Bocsánat, asszonyom, egy felvilágosítást szeretnék kérni - mondta tagoltan, kissé idegen hangsúllyal.

- Talán keres valakit?

- Igen, egy hölgyet ... Pula Ildikónak hívják.

A nő arcából kifutott a vér, úgy látszott, mintha megtántorodott volna. A férfi figyelmét mindez nem kerülte el.

- Rosszul van, asszonyom? - kérdezte.

- Pula Ildikót mondott? - dadogta a nő.

- Igen ...

- Jaj, nem is tudom, mit mondjak -túrt bele idegesen a hajába és gyorsan körbenézett, mint aki segítséget vár valakitől. - A rokona

talán?

- Annak is lehetne nevezni ... A vőlegénye vagyok.

A nő megnyúlt arccal bámult.

- Most jöttem külföldről, kint élek - magyarázta a férfi. - Úgy tudom, itt lakik. - zsebéből cédulát vett elő. - Igen.-.. A négyes számú házban.

A nő hirtelen magához tért. Türelmet kérve becsengetett az egyik földszinti lakásba. Egy kerek fejű, tEStes férfi nyitott ajtót. A nő idegesen közölte vele, hogy kit is keres az érkező, aztán gyorsan továbbállt.

A testes férfi kijött a lakásból, és hosszan köszörülte a torkát.

- Maga tehát még nem tud semmit? - kérdezte csendesen.

- Mit kellene tudnom? Elköltözött innen Ildikó?

- Nem költözött el ... Meghalt!

A fiatal férfinak kikerekedett a szeme. A fejét megrázta, mint, aki nem hisz a fülének.

- Mit mond? - kérdezte.

- Sajnos, Pula Ildikó meghalt.

- Meghalt?

- Öngyilkos lett ...

Két maszatos gyerek dübörgött le a lépcsőn. A két ember láttán visszafogták lépteiket. Egyikük piros labdát szorongatott.

- Képzeld, Dzsó bácsi, ott szemben annak az öregnek a lakása megint tele van rendőrökkel ... Tudod, aki azelőtt leselkedett.

A testes férfi elhessegette őket, majd látva a férfi színtelen arcát; erőtlen tartását, a lakásába invitálta. Egy pohár vizet hozott a konyhából.

- Foglaljon helyet itt a hallban - mutatott a fotelokra. - Elhiszem, hogy ez milyen megrázkódtatás. Nekünk sem volt közömbös Ildikó ... Most érkezett külföldről?

A fiatalember levette napszemüvegét, egy hajtásra kiitta a pohár tartalmát. Roskadtan ült a széken.

- Érthetetlen, egyszerűen megáll az ész - rázta a fejét. - Miért tette ezt? Hiszen szerettük egymást, küszöbön állt az esküvőnk.

- Engedje meg - nyújtotta kezét a testes férfi. - Részvétem ... Különben Gerlay Albert vagyok.

A fiatal férfinak erőtlen volt a kézszorítása.

- Velinger Tibor - mondta.

- Sokat jár külföldre, biztosan ezért nem tudott a sajnálatos tragédiáról.

- Kint élek Brüsszelben.

Kisvártatva Gerlay részletesen elmondta, hogyan is fedezték fel a tragikus esetet, és mindent, ami erről a házban szóbeszéd tárgya volt. Időközben a fiatal férfi valamennyire magához tért. Cigarettával kínálta a testes férfit, de az nem dohányzott.

- Szeretnék a rokonokkal találkozni - mondta. - Ők is itt laknak?

Gerlay a fejét rázta.

- Ildikó egyedül lakott, a lakást pedig lezárták - mondta. - Tudomásom szerint egy nagybátyja él Pesten, Brennernek hívják. De hogy hol lakik, hol található, azt nem tudom. Azelőtt is csak elvétve láttam. Igen ritkán látogatta meg Ildikót. Sokat mondok, ha egy évben háromszor megfordult itt. Mostanában viszont sűrűn jön. Nála a lakáskulcs, gondolom ő lett az örökös. Az az érzésem, hogy a bútorokat kínálja eladásra, sőt még a lakást is.

- Mikor és hol tudnék vele beszélni?

- Hát azt nem tudom ... Feltehető, hogy a napokban ismét eljön.

A fiatal férfi hosszan gondolkozott.

- Mindenképpen beszélnem kell vele - mondta.

- Ez érthető ... Gondolom, ezt ő is szívesen venné.

- Mikor jön legközelebb ide?

Gerlay olyan arcot vágott, mintha egy bonyolult matematikai egyenletre kellene választ adnia.

- Meddig lesz Pesten? - kérdezte.

- Még nem tudom ... Teljesen megzavarodtam.

A testes férfi azt javasolta: adja meg szálláshelyének címét, ha Pula Ildikó nagybátyja megjelenik a házban, átadja neki.

- Abban biztos lehet, hogy késedelem nélkül értesíti magát - mondta. Papírt, ceruzát vett elő. - Melyik szállóban lakik?

- Fizetővendég-szobát béreltem a Pasaréten ... A hotelok tömve voltak, nem volt hely egyikben sem.

Gerlay feljegyezte a megadott pasaréti címet, és a papírt a telefonasztalra helyezte, hogy szem előtt legyen. Ezután beszámolt a napokban lezajlott temetésről, Farkasréten.

Velingert az érdekelte: hol találhatja majd meg a sírhelyet.

- Ott voltam a temetésen, de aligha hiszem, hogy a magyarázatom alapján megtalálná. Csak annyit tudok, tizennyolcas parcella - közölte a testes férfi.

- Majd ott megmondják pontosan.

- Igen ... Az irodában érdeklődjön.

Gerlay Albert kikísérte a fiatal férfit az utcára. Elismerő pillantást vetett az angol gyártmányú Triumph sportkocsira. Közben megismételte ígéretét, hogy figyelni fogja, mikor érkezik a házba Pula Ildikó nagybátyja, és közli vele az üzenetet. Megadta lakásának a telefonszámát, kérte, a napokban érdeklődjön, sikerült-e az üzenetet továbbítania.

Velingerről lerítt, hogy a tragikus esemény a meglepetés erejével hatott rá, és nagyon megviselte. Az arca vértelen volt, tétova mozdulatai elárulták: azt sem tudja, mit kezdjen magával. Kisvártatva elköszönt és elhajtott kocsijával.

Gerlay hosszan nézett utána.

A fiatal férfi egyenesen a farkasréti temetőhöz hajtott. Az irodában megtudta, hol találja a jelzett sírt. A bejáratnál levő virágüzletben koszorúnak is beillő hatalmas rózsacsokrot állíttatott össze. Két temetői munkással cipeltette a sírhoz, és majd egy órát időzött ott lehajtott fejjel, mozdulatlanul. Később ismét felkereste az irodát, és az után érdeklődött, hogy külföldről milyen úton lehetne rendszeresen átutaltatni folyamatosan a sírgondozás költségét.

A pasaréti szállás, úgy tűnt, minden igényét kielégíti. Az emeletes villa, amelyben vendégszobája volt, magas fák árnyékában húzódott meg. A kis utcában alig volt forgalom. Szobájának erkélyéről látni lehetett a bejárat előtt a járda szélénél leállított sportkocsit.

A lakástulajdonos egy idős nő volt. Hófehér haját gondosan kontyba csavarva hordta. Készségesen megmutatta az egész lakást, a mellékhelyiséget, a fürdőszobát. Kulcsot adott a bejárati ajtóhoz és a szobához. Tapintatos viselkedése nyugodtságot árult el. Nem volt bőbeszédű és kíváncsiskodó. Mindössze arra hívta fel vendégének a figyelmét, ha netán későn térne haza, lehetőleg óvatosan bánjon az ajtókkal, mert a legkisebb csapkodás is felébreszti, és akkor már nehezen alszik el újra. Közölte, hogy a telefont, amely a hallban volt elhelyezve, közvetlenül a vendégszoba mellett, nyugodtan használhatja. A készüléknek hosszú zsinórja volt, ezáltal akár a szobába is be lehetett vinni.

Velinger azonnal felhívta a kapott telefonszámot, és megadta Gerlaynak a magáét, amelyen elérhető. Ezután berendezkedett szobájában. A kocsiból felhozta csomagjait, a vászontetőt pedig éjszakára lecsukta. Nem volt szándékában este a kocsit használni. Megfürdött, öltönyt váltott és rövid sétára indult a környéken. Egy közeli vendéglőben megvacsorázott, elszívott egy cigarettát, és

indult vissza.

A következő nap jóformán ki sem mozdult a lakásból. Csak a vendéglőt kereste fel ebédidőben. Késő délután is a fotelban gubbasztott, aztán sétára indult. Egy óra múlva érkezett haza. A tulajdonosnő már várta.

- Velinger úr! Az előbb keresték telefonon - mondta.

- Hagyott az az úr üzenetet?

Az idős nő felrántotta a szemöldökét.

- Nem férfi kereste - mondta.

Most Velingeren volt a meglepődés sora.

- Nem? - mondta csodálkozva.

- Egy nő kereste - közölte az idős asszony. - Kénytelen voltam a hölggyel tudatni, hogy maga e pillanatban nincs itthon ... Azt a választ kaptam, hogy pontban hat órakor ismételten felhívja.

- Köszönöm - nyögte Velinger.

A hófehér konty átvonult a hallon, és eltűnt a konyhában.

Welinger a szobájába ment, levette zakóját, és ingben az ágyra ült. Nem tudta, ki lehet az a nő, aki kereste. Abban viszont biztos volt, hogy csak Gerlay Albert adhatta meg annak a nőnek a telefonszámát. De miért nem Pula Ildikó nagybátyjával közölte a számát? Ebben egyeztek meg, és nem másban. Motoszkált benne a gondolat, hogy visszahívja Gerlay Albertet, de aztán letett szándékáról. Nem sok hiányzott már a hat órához.

A jelzett időben csengett a telefon. Hagyta, hogy az idős nő vegye fel a kagylót. Csak akkor ment ki a szobából, amikor amaz udvariasan megkopogtatta az ajtót.

A vonal végén egy lágy csengésű női hang szólalt meg:

- Elnézést a zavarásért, amiért így ismeretlenül felhívtam, de úgy értesültem: ön Ildikó vőlegénye volt.

- Kivel beszélek?

- Marikának hívnak ... Ildikó barátnője vagyok, illetve, sajnos csak voltam. Annak idején említette önt nekem, de azt nem, hogy a vőlegénye ... Megkaptam a telefonszámát, gondoltam, felhívom, mert lenne magával beszélnivalóm.

Velinger tétovázott.

- Nem is tudom, mit mondjak - vallotta be az igazat. - Igen sok dolgom van még, azt sem tudom, meddig maradok. Lehet, csak pár napig, és hivatalos ügyeket is intéznem kell.

A telefonban pillanatnyi csend támadt.

- Kedves uram, én nem akarok alkalmatlankodni - szólalt meg a nő. - Csak gondoltam, érdekli magát néhány olyan dolog, amely összefüggésben lehetett Ildikóval. Persze, ez csak abban az esetben lenne érdekes önnek, ha érzelmileg valóban közel állt hozzá ... Ne haragudjon, amiért ebből kifolyólag megragadtam az alkalmat, hogy beszéljek magával.

- Ön tudja, miért következett be ez a tragédia?

- Nem tudom, csupán sejtéseim vannak, de ez nem telefontéma. Azt hiszem, ezt belátja ...

A fiatal férfi felmérte esélyeit. Igen kevés volt annak a valószínűsége, hogy Brenner Károly még ma este felhívja. Ahhoz az kellene, hogy Brenner felkeresse a Vadvirág utcát, ahol Gerlay átadja neki az üzenetét.

- Talán ma este találkozhatnánk - mondta bizonytalanul.

- Nekem megfelel ... Hol? És mikor? ... Még azt is árulja el, hogy miről ismerem fel magát.

Velingernek eszébe jutott a körszálló, csak a nevét nem tudta, de közölte a nővel szándékát.

- Az a Budapest Szálló - érkezett a válasz.

- Annak a teraszán találkozhatnánk. Mondjuk, nyolc órakor, ha megfelel az időpont.

- Az időpont megfelel, de más helyet javasolnék. A szálló terasza zajos, nagy a forgalom. Egy csendesebb hely jobban megfelelne ... Maga hol szállt meg? Már megbocsásson, de a közelben javasolnám találkozásunk helyét.

- Pasaréten vagyok ...

- Az nagyon jó - vágta rá a nő, és hangja örömet árult el. - Találkozhatnánk a Pasarét Eszpresszóban. Az ott van a közelében. Hamar megtalálja.

- Majd érdeklődöm.

- Tehát nyolckor ... Árulja el, hogy miről ismerem fel magát.

Velinger elmondta öltözetét: sötétszürke öltöny, bordó ing, nyakkendő nélkül. Miután letette a kagylót, akkor jutott eszébe, hogy ugyanezt elfelejtette visszakérdezni. Miről ismeri fel a nőt? Különösebben nem töprengett ezen. Elegendőnek tartotta, ha Ildikó barátnője felismeri őt.

Időben ott akart lenni a megbeszélt helyen, ezért az idős nőtől érdeklődött az eszpresszó felől.

- Nem messze van innen - közölte a nő. - A főútvonalon van, ahol az

autóbuszok járnak.

Átöltözött szürke öltönyébe, és egy csomag cigarettát dugott a zsebébe. Hét óra után indult el. A hallban a szállásadónőbe ütközött, aki karján törülközővel a fürdőszobába tartott:

- Ezt is odakészítem, hátha szükség lesz rá - sandított a törülközőre. - Megjegyezni kívánom, hogy a kertkapu éjszaka nincs bezárva.

Értett a szóból.

- De kedves asszonyom ...

- Velinger úr, a vendéget illő mindenről felvilágosítani.

Már nem sütött a nap, de teljesen világos volt. Körbejárta kocsiját. Ellenőrizte a zárt ajtókat és a lehajtott vászontető belső zárócsuklóját.

A Pasarét Eszpresszót minden különösebb keresgélés nélkül megtalálta. Egy autóbusz-végállomás közelében volt. Két kisebb helyiségből állt. A belsőben kis asztalok húzódtak a fal mellett, apró, háromlábú székekkel. A helyiség tárt ablakai kertre nyíltak. Odabent kevés vendég volt. A bejárat előtt, az utcai kerítésnél, néhány asztalt helyeztek el.

Korán érkezett, jó tíz perc hiányzott még a kitűzött időhöz. Cigarettára gyújtott, és elsétált az autóbusz-végállomáshoz. Percek múlva visszaballagott az eszpresszóhoz. Éppen a bejárathoz ért, amikor szembe találta magát egy csinos, elegánsan öltözött nővel. A nő közömbös tekintetében hirtelen érdeklődés villant.

- Velinger úr? - kérdezte halkan, minden feltűnés nélkül.

- Igen.

- Szegedi Marika vagyok, Ildikó barátnője.

A maga részéről szívesebben ült volna kint a friss levegőn, de a nő a belső helyiség mellett döntött. Gint rendelt hideg szódával. a nő viszont csak egy kávét fogadott el.

- Képzelem, mit érezhetett, amikor megtudta a valóságot - mondta a nő. Keresztbe vetett lábbal ült, látni lehetett hosszú, telt combját. - Gondolom, váratlanul érte, mint a villámcsapás ... Engem is megrázott, szinte még most is érthetetlen előttem, hogy Ildikó ezt tette.

- Most lett volna az esküvőnk ...

A nő elmondta, hogy Pula Ildikóval annak idején egy házban laktak, ott nevelkedtek fel. Akkor még élt a lány anyja. Kettőjük barátsága akkor szövődött. Később ritkábban találkoztak, mert Ildikó, anyjának halála után, elköltözött. Aztán egy egyszobás öröklakást vett Budán. Ebben nagybátyja is segítette.

- Tudtam magáról, a létezéséről, de keveset beszélgettünk a kapcsolatukról. Ildikó különben sem volt soha bőbeszédű. Úgy tűnt, mintha titkolta volna magát. Megértettem, hogy ezzel kímélni akarta a kíváncsi ismerősöktől. Elvégre ő itt volt, maga meg kint. Még azt sem árulta el, hogy feleségül akar menni magához. Igaz, erről sem faggattam soha. Mindig is tiszteletben tartottuk egymás magánéletét, érzéseinket. Tudom azt is, hogy nem említett engem sem. Ezért megértettem a csodálkozását, amikor felhívtam.

Velinger belekóstolt italába.

- Nem említette, hogy barátnője van - mondta.

- Tudom ...

A fiatal férfit érdekelte, hogy a nő honnan tudta meg telefonszámát. Gerlaytól vagy esetleg Ildikó nagybátyjától, Brenner Károlytól?

Szegedi Marika hosszan részletezte, miként jutott a nyomára. Délután járt a Vadvirág utcában, azzal a szándékkal ment, hogy a lány lakásán találja Brennert. Ugyanis az idős férfi majd minden második nap ott van és számba veszi az ingóságokat. A lakást zárva találta. A lépcsőházban Gerlay Alberttel futott össze. Látásból ismerte a testes férfit, tudta, az a gondnok. Gerlay is ráismert, mert rend- szeresen látta korábban együtt őt Ildikóval. Gerlay elújságolta a történteket Velinger érkezéséről és kérte, ha netán előbb találkozna Brennerrel, tudassa vele a dolgokat.

- Megragadtam az alkalmat és elkértem a telefonszámát - mondta a nő. Hosszas kotorászás után táskájából egy csomag cigarettát vett elő. - Valahogy a szükségét éreztem annak, hogy beszéljek magával.

Velinger a saját cigarettáját kínálta. Amaz hálás pillantást vetett rá, és elfogadta. Rágyújtottak.

- Több apró dolgom, könyvek maradtak Ildikónál - folytatta a nő. - Ezeket akarom majd elvinni. Azért mentem most is oda ... Maga mit gondol, miért lett öngyilkos Ildikó?

A férfi meghökkent. A kérdés váratlanul érte. A hangsúlyból óhatatlanul arra következtetett, mintha miatta következett volna be a tragédia.

- Ne értsen félre, nem a maguk kapcsolatára célzok. Ha viszont belegondol, akkor maga is kénytelen kutatni az öngyilkosság indítóokát ... Igaz? Hiszen ez teljesen érthetetlen, megmagyarázhatatlan ... Ildikó szerette magát, tervei voltak. Komoly célt tűzött maga elé. Egyszóval készült a boldogságra ... Akkor miért vetette el magától az életét?

Velinger maga elé bámult. Csak nagy sokára szólalt meg:

- Nem tudom, miért tette ... Túl friss még bennem az egész. De talán magában már kialakult valami elképzelés erről. Az ok, amely közrejátszott ... Ha a barátnője volt Ildikónak, akkor több dolgot megfigyelhetett nála vagy környezetében, amelyből következtethet.

Szegedi Marika csinos arca elárulta, hogy töpreng valamin. Velinger unszolni kezdte. Kisvártatva a nő beszélni kezdett. Előbb akadozva keresgélte a szavakat, aztán belelendült. Sokáig beszélt, és a férfi hallgatta ...

Az elmondottakból arra lehetett következtetni, hogy Pula Ildikónak egy korábbi kapcsolata is volt. A lány érzései azonban megváltoztak, amikor megismerte Velinger Tibort. Megszakította korábbi kapcsolatát, de annak hatása alól nem tudta teljes mértékig kivonni magát. Talán az idő segített volna mindebben. Pula Ildikó joggal tartott attól, hogy jelenlegi vőlegénye tudomást szerez erről, és kútba esik a házasság. A volt szeretője nem nyugodott bele a lány elvesztésébe. Fenyegetődzött, hogy korábbi viszonyukat a vőlegény tudomására hozza. Ez a kettősség, a félelem teljesen felőrölte a lány idegeit, olyannyira, hogy az öngyilkosságba menekült.

Szegedi Marika mindezt olyan tapintatosan fejtegette, hogy Velinger nem mutatott neheztelést emiatt.

- Értem, mire céloz - mondta.

- Nézze, maga szinte belerobbant Ildikó életébe, nem tehet utólag sem szemrehányást azért, hogy volt valakije. Hiszen ez természetes. Nem ismerte azelőtt magát. De nem tudott megszabadulni a régi barátjától csendben, anélkül hogy maga ne szerzett volna tudomást erről ... És talán ettől félt. Nem gondolja?

Csend telepedett közéjük. Velinger csak nagy sokára szólalt meg:

- Lehetséges, hogy így volt ...

- Több más is utal erre, de tegyük ezeket félre. Még azt hiszi rólam, hogy Ildikó emlékét akarom elhomályosítani.

- Mi az a több más?

A nő kelletlenül mocorgott a széken. Lerítt róla, hogy szívesen témát változtatna.

- Most már nyugodtan elmondhatja a többit is, ha egyszer elkezdte.

Szegedi Marika ismét cigarettára gyújtott, hosszan maga elé fújta a füstöt.

- Ildikó már két hónapja nem lakott otthon - mondta csendesen.

- Hol lakott?

Amaz vállat vont.

- Valahol csak laknia kellett - jegyezte meg Velinger.

- Tény, hogy otthon nem lakott, csak igen ritkán fordult meg a házban ... A lakásban néhány percet töltött, máris ment.

- Hová ment?

A nő a mennyezetre emelte tekintetét.

- Istenem - sóhajtott -, milyen nehezen érti meg ... Hát hol lehet egy csinos nő, ha hetekig nincs a lakásán?

- Értem ...

- Mit gondol, Ildikó vajon miért nem a lakására címeztette a maga leveleit? Miért bérelt fiókot a postán? Miért érkeztette oda a küldeményeit? Miért? Nos, ezt vesse össze azzal, hogy otthon nem lakott, és gondolkozzon egy keveset.

Velinger felhajtotta italát, aztán újabbat rendelt. A nő limonádét ivott.

- Maga honnan tudta, hogy postafiókra írtam a leveleimet? - kérdezte.

- Ildikótól - vont vállat a nő.

- Mit mondott magának, miért tette ezt?

- Nem kérdeztem ... Említettem már, hogy soha nem kutattuk egymás érzéseit. Azt magának kell tudnia, mi volt erre az indok.

- Nekem azt írta, hogy így biztosan nem kallódik el a levél, és neki a posta naponta útba esik. Említette egy alkalommal, hogy nem kapta meg a levelemet. Eltűnt a házban levő postaszekrényből. Talán a gyerekek húzták ki onnan.

A nő megszívta cigarettáját, majd komótosan elnyomta.

- A posta nem esett az útjába ... A város másik végén volt. Csak akkor mehetett arra, ha nem a lakására ment. A barátja valahol a posta környékén lakhatott - mondta közömbös hangon.

Velinger beleivott italába.

- Maga tudja, ki ez a férfi? - szegezte a nőnek a kérdést.

Amaz a fejét rázta.

Velinger hallgatott, gondolatai messze jártak. Időközben az eszpresszó belső helyisége félig megtelt vendégekkel. Valahol bekapcsolták a magnetofont, mert a falon elhelyezett hangfalakból beatzene áradt.

Később beszélgetésük közömbös dolgokra terelődött. Szegedi Marikának volt egy ismerőse Belgiumban, akivel levelezett.

- Brüsszeli? - kérdezte a férfi.

- Nem ... Valami Mons-ban lakik ... Mindig fel kell tüntetnem a levélen azt a szót: province. Tudja, hol van?

Velinper bólintott.

- De a province előtt mást is fel kell tüntetni, ha pontosan akarja címezni a levelet ... province magyarul annyit jelent: tartomány - mondta.

- Igen, van egy fura szó még, de nem tudom.

- Hainaut ...

- Úgy van - helyeselt élénken a nő.

- Hainaut a tartomány, illetve a province neve, ahogy ott kint nevezik ... Mons város az igazgatási központ ... Ott vannak a hivatalok.

- Akkor az egy nagyváros - mondta a nő.

- Mons nagyváros?

- Hát nem az?

Velinger arcán halvány mosoly futott át.

- Alig negyvenezren lakják - mondta. - Jobbára flamandok ... Hainaut tartományban Charleroi a legnagyobb város. Ott a legtöbb gyár az egész tartományban.

- Maga sokat utazhat odakint.

- A cégemtől sokszor kiküldenek néhány helyre, ahol állandó munkánk van.

A nő fura tekintetet vetett rá.

- Egy nagyvállalat - mondta váratlanul.

A férfi alig bírt megszólalni a meglepetéstől.

- Honnan tudja ezt? - kérdezte.

- Ildikótól.

- Érdekes.

Szegedi Marika vállat vont.

- Mi ebben az érdekes? - kérdezte. - Már említettem, hogy olykor beszélgettünk Ildikóval magáról.

Velinger a fejét rázta.

- Nem az az érdekes, hogy ezt Ildikó elmondta - jegyezte meg. - Miért ne mondhatta vólna? Nem volt titok, kiknél dolgozom, egyáltalán mivel keresem a kenyerem ... Csupán azt tartom érdekesnek, hogy ezt maga megjegyezte.

- Hogy megjegyeztem volna? - nevetett a nő. - Mindössze annyi történt: ő említette, nekem pedig jó a memóriám ... Könnyen megragad bennem minden.

A férfi semmit sem szólt.

Később Szegedi Marika ismét felvetette Pula Ildikó öngyilkosságának lehetséges okát. Említette a lány korábbi kapcsolatát. Mindennek olyan látszata volt, mintha arra lenne kíváncsi: vajon számot tarthat-e Velinger érdeklődésére ennek az ismeretlennek a kiléte?

Velinger a fejét ingatta.

- Nem érdekel - mondta halkan. - Ildikót szerettem. Most már olyan mindegy, mi volt a titka.

Amaz a táskájával bíbelődött.

- Megértem magát.

Tíz óra volt, amikor kijöttek az eszpresszóból. A férfi udvariasan elkísérte Szegedi Marikát a közeli autóbuszmegállóhoz.

- Viszontlátásra, Velinger úr - nyújtott kezet a nő.

- Köszönök mindent ...

A férfi megvárta az autóbuszt. Miután a nő távozott, indult haza. Közben azon gondolkozott, hogy lényegében nem is volt mit megköszönnie Szegedi Marikának. Elvégre a nő akart mindenáron találkozni és beszélni vele.

13.

Másnap délután befutott a várt hívás. Gerlay Albert telefonált. Közölte, beszélt Pula Ildikó nagybátyjával, átadta az üzenetet és a kívánságot. Brenner is kíváncsian várja.

Velinger Tibor izgatott lett.

- Hol találkozhatnék vele? - kérdezte.

- Itt van a lakásban ... Azt üzeni, ha tud, jöjjön ide.

Karórája fél kettőt mutatott.

- Fél órán belül ott leszek - mondta.

- Nem haragszik, amiért Ildikó barátnőjének is megadtam a telefonszámát? Vele ugyanis előbb találkoztam, mint az öregúrral.

- Semmi probléma, Gerlay úr ... Sietek magukhoz.

- Csak csengessen be Ildikó lakásába. Brenner úr várja magát.

Gyorsan felöltözött, és máris lent volt az utcán. Sportkocsijával a Vadvirág utcába hajtott. A lépcsőházban megállt a kifüggesztett lakójegyzéknél, de máris nyílt a földszinten Gerlay lakásának ajtaja, és megjelent a testes férfi.

- Ilyen hamar megérkezett? - csodálkozott. - Persze, maga nem tudja, melyik is Ildikó lakása ... Második emelet nyolc.

- Köszönöm, hogy átadta az üzenetemet - szólt vissza Velinger a lépcsőről.

- Nincs mit ...

A csengetésre egy beesett arcú, egyenes tartású, idős férfi nyitott ajtót.

- Velinger úr? - szaladt fel a szemöldöke. Hatvan év körüli lehetett, ritkuló haja teljesen ősz volt. Elegáns, sötét öltönyt viselt.

- Igen, Velinger Tibor.

- Brenner Károly vagyok - mutatkozott be. Mély, recsegő hangja volt. - Ildikó nagybátyja, de hiszen ezt ön is tudja már ... Fáradjon beljebb.

Egyenesen a szobába mentek. Az idős férfi hellyel kínálta.

- Gondolom, már járt itt - folytatta. - Sajnos, most én fogadom itt magát és nem Ildikó.

Velinger kíváncsian körbenézett a szobában.

- Még nem jártam itt soha - jegyezte meg. - Első ízben most léptem át ennek a lakásnak a küszöbét.

- Nem járt itt?

- Nem, kérem ... Nem jártam itt.

Brenmer meglepett arcot vágott.

- Lényegében Velinger úr mióta volt Ildikó vőlegénye, ha szabad kérdeznem?

- Még tavaly nyáron határoztuk el, hogy házasságot kötünk, amikor visszautaztam Belgiumba. Három felejthetetlen hetet töltöttünk együtt. Szerelmes lettem Ildikóba, és ő úgyszintén viszonozta érzelmeimet ... A házasságunk gondolatát magam vetettem fel. Akkor még nem adott határozott választ. Leveleztünk. Később Ildikó is egyetértett azzal, hogy hozzá-m jöjjön feleségül ... Megállapodtunk, hogy most a nyáron ideutazom, és megtartjuk az esküvőnket.

- Teljesen érthetetlen.

Velinger kikerekedett szemmel nézett.

- Miért érthetetlen ez? - kérdezte. - Hiszen szerettük egymást ...

Brenner egy kézmozdulattal félbeszakította.

- Nem az elhatározásuk érthetetlen, hanem Ildikó öngyilkossága. Előtte volt az élet. Abban sem kételkedem, hogy valóban szerette magát. Akkor miért volt mindez? ... Ildikó tudta, hogy maga a napokban megérkezik?

- Úgy volt, hogy később jövök, de aztán határoztam: feldobtam egy levelet és indultam. Nem tudom, megkapta-e ... Postafiókra címeztem. Ez is Ildikó kívánságára történt. Titkolta kapcsolatunkat ... Félt, netán kitudódhat idő előtt a munkahelyén és kellemetlenségei lennének, pletykálnának ... Az utolsó pillanatban akarta csak házasságunkat nyilvánosságra hozni.

- Nem tudom, olvasta-e Ildikó ezt az utolsó levelét - tárta szét a kezét Brenner. - Azt sem tudtam, hogy feleségül akar menni magához. Ildikó mindig zárkózott volt, még kislány korában is. Véletlenül szereztem tudomást az általa bérelt levélszekrényről is.

Brenner hosszan részletezte, miként értesült erről.

- Ez a szekrénykulcs önnél van? - kérdezte Velinger.

- Előbb a rendőrségre vittem, de később visszaadták, hogy magam adjam le a postán.

- Akkor ott van az utolsó levelem.

Brenner vállat vont.

- Nem tudom, de lehetségesnek tartom - mondta.

- Szeretném ezt a levelet visszakapni ... És a többit is. Ildikótól tudom, hogy minden levelemet megőrizte. Azt hiszem, ez a kíván Ságom érthető. Sajnos, csak az emlékét hagyta hátra ... Vagy talán írt valami búcsúlevelet?

Az idős férfi elmondta, hogy ilyen levelet nem találtak. Így az öngyilkosság oka teljesen homályos.

- Megértem, hogy vissza akarja kapni a leveleit, de sajnos ebben nem tudok segíteni - mondta.

- És miért nem?

- Mert nem tudom, hol vannak ezek a levelek.

A fiatal férfi kíváncsian nézett körül a lakásban. A tekintete megpihent a mennyezetig érő könyvespolcon. Brenner ezt észrevette, és recsegő hangján megszólalt:

- A lakásban már mindent átnéztem, de semmiféle leveleket nem találtam. Őszintén megvallom: arra számítottam, hogy Ildikó valamivel megpróbálja magyarázni tettének okát. De hiába kutattam

... Így a maga leveleiről sem tudok semmit. Megjegyzem, Ildikó az utóbbi időben meglehetősen furcsán viselkedett.

- Erről a furcsa viselkedésről már tudok - vetette közbe Velinger.

Brenner Károly szemében érdeklődés villant.

- Talán tájékoztatta magát levélben valamiről? - kérdezte.

- Nem tájékoztatott ... Mástól hallottam, de előrebocsátom: nem értettem egyet a feltételezhető magyarázattal ... Azzal, hogy rajtam kívül Ildikónak volt valakije. Egy korábbi kapcsolat, amelyet nem tudott megszakítani.

Brenner szemében kihunyt az érdeklődés szikrája, és ennek helyét fáradt közöny foglalta el.

- Nem tudom, kitől mit hallott - mondta.

Velinger részletezte Szegedi Marikával, Ildikó barátnőjével történt beszélgetését.

- Hát persze - ingatta ősz fejét az idős férfi. - Marikával valóban jó barátnők voltak, de azt nem hiszem, hogy Ildikó bármiféle titkába beavatta volna. Lám, magáról sem tudott sem ő, sem én ... Különben Marikát ide várom. Már többször keresett, mert van itt néhány aprósága, amit szeretne elvinni ... Hogy mi lehet abban az igazság, amit Marika állít Ildikóval kapcsolatban, nem tudom. Fogalmam sincs. Értse meg, Velinger úr, hogy Ildikót ismertem, egyedüli rokona voltam, de a magánéletéről semmit sem tudok. Az utóbbi időben igen ritkán láttam, nagyon kevésszer találkoztunk. Ilyenkor én nem kérdeztem, ő nem beszélt.

Csengettek. Brenner sietett ajtót nyitni. Az előszobából Gerlay jellegzetes, mély hangja hallatszott. Néhány szót váltottak, aztán az idős férfi visszatért.

- Van ideje, Velinger úr? - kérdezte.

- Természetesen .

Brennernek halaszthatatlan ügye támadt a gondnoknál. Különféle papírokat kellett aláírnia mint egyedüli örökösnek a lakás eladásáról. Kérte a fiatal férfit, legyen türelemmel, míg visszajön. Néhány percről van szó.

- Majd sietek - ígérte.

Velinger Tibor cigarettára gyújtott, majd felállt a fotelból és az ablakhoz ment. Kint a kertben gyerekek játszadoztak. A szemben levő ház homlokzata vakítóan verte vissza a délutáni nap sugarait.

Éppen az egyik fiókban matatott, amikor váratlanul csengő hang szólalt meg mögötte.

- Nicsak, Velinger úr!

Ügyetlen mozdulattal belökte a fiókot, és zavartan fordult meg. A szobaajtóban Szegedi Marika állt, rejtélyes mosollyal az ajkán. Élénkmintás blúzt viselt, kezében táskája lógott.

A férfi homlokát kiverte a verejték. A hosszú lábú nő olyan zajtalanul lépett a lakásba, mintha nem is a lépcsőházból jött volna. Gyorsan zsebre vágta a kezében levő cédulát, és akadozott hangon üdvözölte a nőt.

- Brenner úr említette, hogy magát is ide várja - nyögte, és cigarettát dugott a szájába.

- És ő hol van?

- A földszintre ment valamit elintézni.

A nő lerogyott az egyik fotelba.

- Hű, de meleg van kint! - panaszkodott. - Megkínálna egy cigarettával?

Velinger elnézést kért figyelmetlenségéért, és felkattintotta öngyújtóját. A nő megfogta a kezét, és a lángot cigarettájához emelte. A férfi mély barna szembe tekintett bele, amelyben kíváncsiság égett.

- Szeretném visszakapni a leveleimet, amelyeket Ildikónak írtam - mondta.

A tekintet változatlan volt.

- Hát persze - mondta a nő.

- Brenner úr közölte, hogy nem találta meg a leveleimet.

- Ildikó eldugta valahová.

Velinger szétnézett a szobában.

- Itt biztos nincs - mondta. - Brenner úr még búcsúlevelet sem talált.

Kint az előszobában alig hallhatóan megnyikordult a lakásajtó.

A nő, mintegy adott jelre, hirtelen megszólalt:

- Nem hittem, hogy itt találom magát. A tegnapi beszélgetésünk után azt hittem, nem találkozom már magával többé ... Nini, Brenner bácsi! Csókolom!

Az idős ember belépett a szobába, fehér zsebkendővel homlokát törülgette.

- Szükségtelen, hogy bemutassam magukat - recsegte mély hangján. - Üdvözöllek, Marika ... Tessék, válaszd ki a könyveidet és keresd meg, ami a tiéd.

Miközben a hosszú lábú nő a könyveket válogatta, majd a fiókból vett elő néhány apró tárgyat, Brenner keseregve panaszkodott, hogy mennyi gondja van a lakással. A bútorokat már többen is megnézték, de senki sem kínált értük elfogadható árat.

Velingert azonban a levelei érdekelték.

- Szeretném a postán megnézni a levélszekrényt - közölte óhaját. - Talán eljöhetne velem, hiszen önnél a kulcs.

Brenner kétségbeesett arcot vágott.

- Velinger úr megkímélhetne most - mondta. - Ilyen nagy melegben nem szívesen mászkálok ... Talán egy másik nap jobb lenne. Vagy annyira sürgős ez magának?

- Igen, mert nem tudom, mikor utazom haza, és szeretném, ha nálam lennének már a leveleim.

- Gondolja hogy ott találja?

- A legutóbb írt levelemet biztos ott találom ... Talán a többit is.

- Brenner bácsi! - szólt közbe a nő - Adja át a kulcsot Velinger úrnak, hadd nézze meg azt a szekrényt ... Így magának sem kell fáradnia.

Welinger hálás pillantást vetett Szegedi Marikára.

- Mi baj történhet ebből? - folytatta a nő. - Egy pillanat az egész ... Kocsival jött? - fordult a férfihoz.

Welinger feleslegesnek tartotta a kérdést, hiszen sportkocsija ott állt a ház előtt. Elképzelhetetlen volt, hogy a nő nem látta, mikor megérkezett.

- Igen, kocsival vagyok - mondta.

- Akkor kényelmesen megjárja az utat, és hamar visszaér.

Brenner Károly úgy pislogott, mintha sűrű füst csípné a szemét.

- Nem is tudom, odaadhatom-e a kulcsot - mondta. - Esetleg a postán szóvá tehetik. Maga mégiscsak külföldi.

- Ugyan, Brenner bácsi, mit tehetnek szóvá? Ildikó is annak adhatta volna a kulcsot, akinek éppen akarja. Ehhez semmi köze a postának ... De ha magának nagyobb megnyugvás az, ha elkísérem Welinger urat, ám legyen ... Percek alatt megjárjuk, hozzuk vissza a kulcsot. Maga amúgy is itt marad még jó ideig.

Az idős férfi nem tétovázott. Kulcskarikát vett elő, és egy kis biztonsági kulcsot akasztott le róla.

- Ezt a kulcsot - mutatott egy másikra, amely úgyszintén a karikán volt - például nem ismerem ... Azt sem tudom, milyen ajtót

nyithatott ezzel Ildikó. Merthogy ajtókulcs, ahhoz kétség nem fér.

A kulcs tollazata teljesen különbözött a karikán levő másik kettőtől. amelyek a lány lakását nyitották.

- Valamilyen célja pedig lehetett ennek a kulcsnak - vetette közbe a nő, és alaposan megnézte. - Máskülönben miért lett volna Ildikó kulcskarikáján?

Velinger Tibor tekintete összevillant a nő szemével. Annak pillantása elárulta, hogy Pula Ildikó volt barátjára gondol, akivel a lány nem tudta megszakítani kapcsolatát.

- Felesleges ezen töprengeni - vélekedett Brenner. - Itt a levélszekrény kulcsa ... Mikorra jönnek vissza?

Velinger nyúlt volna a kulcsért, de a nő, aki közelebb volt az idős emberhez, természetes mozdulattal magához vette.

- Egy óra alatt megjárjuk - mondta Szegedi Marika. A kulcsot a táskájába tette, és várakozóan nézett Velingerre.

- Lehet előbb is megjövünk Brenner úr - mondta a fiatal férfi; és felemelkedett a fotelból. - Mindenesetre köszönöm a segítségét.

- Kívánom, járjon szerencsével ...

Mindketten szótlanul mentek ki a házból. Beültek a sportkocsiba. Velinger indított, és ekkor érte az első bosszúság aznap. Hiába fordította el az indítókulcsot, a motor nem akart beindulni. Pedig az önindító járt. Többször is próbálkozott, de hiába.

Szegedi Marika gúnyosan mosolygott.

- Azt hittem végre-valahára egy komoly kocsiba kerültem. tessék . . . Kiderül, hogy ez is olyan vacak, mint a többi - mondta.

- Nem tudom, mi lehet vele ...

- Mi lehet vele? ... Haldoklik. A dögrovás szélén van.

Ismételten próbálkozótt. Az önindító küszködve forgatta a motort; de az végleg megmakacsolta magát. Szitkot morzsolt szét fogai között.

- Teljesen új kocsi, nem értem, mi baja lehet - magyarázta. - Ez még nem fordult elő.

- Menjünk taxival, mert soha nem érünk vissza. Az öregúr meg kiugrik a bőréből, ha későn érkezünk.

Velinger figyelmét nem kerülte el, hogy ez ideig csupán Gerlaytól hallotta ezt a jelzőt Brennerre. A javaslattal viszont egyetértett. Lezárta a kocsit, és gyalog indultak le a hegyről. A második bosszúság akkor érte, amikor hiába várakoztak a legközelebbi taxiállomásnál. Egy kocsi sem tűnt fel. A Gellértnél sikerült végre egy taxit leinteni.

A postahivatalban a nő átadta a kulcsot.

- Tessék ... Nyissa ki - mutatott a százhuszonnégyes számot viselő levélszekrényre.

Abban csupán egyetlen levél hevert.

- Az utolsó levelem - jegyezte meg Velinger keserűen, és kivette a borítékot.

- Sajnos, Ildikó ezt már nem olvashatta.

- Ebben értesítettem az érkezésemről - mondta, aztán zsebre vágta levelét.

-Tehát kudarc ...

Az első pillanatban nem értette meg a célzást. Nagyon bamba arcot vághatott, mert a nő elnevette magát.

- A leveleire számított - helyesbített.

Bólintott.

- Biztos abban, hogy Ildikó megőrizte őket? - kérdezte a nő.

- Biztos vagyok benne.

- Itt nincsenek a levelek, a lakásán sem. Máskülönben Brenner bácsi átadta volna, ha megtalálja ... Maga pedig mindezt nem hitte el.

Csodálkozva nézett a csinos nőre.

- Miért ne hittem volna el? - kérdezte.

Amaz felrántotta vállát.

- Máskülönben nem kutatott volna a lakásban, amikor az öregúr magára hagyta - vetette oda.

Zavartan magyarázkodott, de látta, hogy a nő egy szavát sem hiszi.

- Nemcsak a feltűnő érdeklődését láttam - jegyezte meg a nő -, hanem azt az érdekes cédulácskát is, amit oly gyorsan a zsebébe varázsolt.

- Miből gondolja, hogy érdekes az a papírfecni?

- Mert én még nem láttam, mit tartalmaz. Nekem minden olyan dolog érdekes, ami felkelti a kíváncsiságomat ... És ez felkeltette.

Megkísérelte elütni a témát. Azután érdeklődött, hol tudná megjavíttatni elromlott gépkocsiját. A nő készségesen a segítségére volt ebben. Felhívta a postáról az egyik javítóvállalatot és intézkedett. Azt a választ kapta, hogy este hét órára a megadott címre küldik az autómentőt.

Kimentek az utcára. A taxi a közelben várakozott.

- Most itt állok szinte bénán - mondta Velinger. - Kocsi nélkül olyannak érzem magam, mint süllyedő ólomdarab a tengerben.

A nő a várakozó kocsi felé intett.

- Kap taxit az egész városban - mondta.

- Vettem észre az előbb, hogy milyen könnyen ... Csakhogy engem idegesít, megszoktam a vezetést.

- Akkor béreljen egyet, míg megjavítják a tragacsát. Beletelhet egypár napba.

- Lehet bérelni?

- Igen ... Tudom is, hogy hol.

Brenner Károly viszont várta őket. A férfi azt javasolta: előbb menjenek vissza a Vadvirág utcába, nehogy az szemrehányást tegyen, amiért sokáig várt rájuk. Szegedi Marika viszont egyáltalán nem izgatta magát. Indítványozta, hogy most nyomban induljanak, megmutatja, hol kaphat bérelt személygépkocsit. Vállalta, hogy közben telefonon értesíti Brennert a késésükről. Nyomban visszament a postára.

Velinger cigarettára gyújtott. Még félig sem szívta el, a nő már jött is ki.

- Beszéltem vele, elmondtam, hogy bedöglött a tragacsa. Nem vár meg minket. A levélszekrény kulcsát rám bízta. Majd holnap visszaadom neki - mondta.

- Miattam fárad ...

- Ugyan ... A könyveimet ott hagytam, így mindenképpen kell mennem a Vadvirág utcába.

HOSSZan restelkedett, amiért igénybe vette a segítséget. Szegedi Marika leintette azzal, hogy egyáltalán nem kényszerű szívességről van szó a részéről.

- Nem is tudom, mivel viszonozzam - mondta hálásan, amikor megindultak a várakozó taxihoz.

- Dicsérje nyugtával a napot - figyelmeztette tréfás hangon a nő. - Talán majd a viszonzásra is sor kerül.

A személygépkocsit kölcsönző vállalat Budán volt. Egy sor formaságot kellett előbb elintézni. Az irodában elkérték Velinger Tibor iratait, jogosítványát. Több nyomtatványt töltött ki. Szegedi Marika segített neki. Három napra bérelt gépkocsit. Remélte, ez idő alatt megjavítják az övét. Kifizette az esedékes összeget valutában, majd különféle papírokat kapott. A garázsba mentek, hogy kívánságának megfelelően kiválassza a neki tetsző gépkocsit.

A tágas garázsban különféle márkájú személygépkocsik sorakoztak.

- Maradjon ennél - mutatott a nő az egyikre. - Ez legalább jól néz ki.

Egy csontszínű Rover volt, kétajtós, sportvónalú kivitelben. Szinte újdonatúj. Csillogott rajta minden.

- Szép - járatta rajta a szemét.

- És kényelmes.

- Csak nagy. Nehéz vele parkolni. Túl hosszú ... Mindegy, erre a pár napra megfelel.

Miközben a nő lehajolva a kocsi belsejét nézegette; megérkezett a garázsmester.

- A legszebb kocsink - dicsérte a Rovert. - Igaz, egy kicsit feltűnő, de nem csalódik benne, uram.

Szegedi Marika hirtelen felegyenesedett.

- Egyáltalán nem feltűnő, inkább elegáns - jegyezte meg.

A kék köpenyes férfinak torkára fagyott a szó. Egy villanásnyi ideig mereven nézett, aztán vállat vont.

- Önnek lesz, hölgyem, vagy az úrnak? - kérdezte készségesen.

- Az úrnak - mondta a csinos nő hűvösen.

A zömök termetű garázsmester átvette az iratokat, és intézkedett, hogy a Rovert kivigyék a garázsból. Közben ismertette a gépkocsi műszaki adatait, jellemző tulajdonságait, majd egy aláírást kért igazolásképpen, hogy minderről tájékoztatást adott.

Velinger nem állta meg, hogy ne tegyen megjegyzést a sok adminisztrációra, amely a kölcsönzéssel jár.

A kékköpenyes elhúzta a száját.

- Ez van, uram - jegyezte meg kesernyésen.

Cigarettával kínálta a zömök termetű férfit. Amaz készségesen elfogadta és tüzet adott. Még az utcára is udvariasan kijött velük.

- Nem hiszem, hogy bármi problémája is lenne a kocsival - mondta. - Ha netán valami mégis adódna vele, hívjon fel minket ... Éjjel-nappal ügyeletet tartunk garázsunkban, és azonnal a helyszínre megyünk.

A Rover simán, engedelmesen működött. Egyenesen a Gellért-hegyre hajtottak. Éppen időben érkeztek. A Vadvirág utca négy előtt egy sárga színű, nyitott rakfelületű autómentő vesztegelt. A lezárt sportkocsi mellett többen tétlenkedtek.

Gerlay Albert a kertkapuban toporgott.

- Itt a házban keresték Velinger urat - fogadta őket -, illetve a sportkocsi tulajdonosát ... Mondtam, várjanak egy keveset.

- Brenner bácsi már elment? - kérdezte a nő.

- Már régen.

Az autómentő vezetője csörlővel a rakfelületre vontatta fel a sportkocsit. Közölte, melyik javítóműhelybe szállítja. Azt még hozzávetőlegesen sem tudta megmondani, hogy mikorra végzik el a szükséges javítást. Gondosan feljegyezte, hol adhatnak erről értesítést a tulajdonosnak.

Velinger Tibor ugyancsak felírta a javítóműhely címét és telefonját. Közben Szegedi Marika a testes gondnokkal beszélgetett.

Miután az autómentő eltávozott, a nőhöz fordult.

- Azt hiszem, most illő hazavinnem magát - mondta.

- Ne fáradjon, csak egy darabig leszek a terhére.

Elbúcsúztak Gerlaytól.

- Nos, merre? - nézett a csinos nő szemébe.

- Siet valahová?

Már teljesen besötétedett, világítottak az utcai lámpák. Maga sem tudta, mit kezdjen az estével. Mindenesetre megjegyezte, hogy szándékában volt kilátogatni ismét a temetőbe, de ahhoz már késő.

- Meghívom egy kávéra - mondta a nő -, persze, ha elfogadja.

- Azt már nem ... Az én vendégem lesz.

- És én ezt elfogadhatom?

- Miért ne fogadhatná el? - kérdezte meglepetten.

- Mert nem a maga ötlete volt az egész.

Budán, egy kisvendéglőben kötöttek ki. Vacsorát rendeltek egy üveg könnyű bor kíséretével. Közömbös dolgokról beszélgettek. Később, amikor már kávéjukat fogyasztották, Szegedi Marika ismét megemlítette a matatást, amelynek szemtanúja volt Pula Ildikó lakásában.

- Maga nem is hiszi, Velinger úr, hogy milyen kíváncsi természetű vagyok - mondta hányavetien.

Zavartan vette elő cigarettáját. A nőt is kínálta. Mikor tüzet adott, vigyázott, nehogy kezének remegése elárulja fokozott izgalmát.

- Szerfölött izgat az a gondolat, hogy mire is bukkant rá - jegyezte meg a nő, és hosszan kifújta a füstöt.

Kutatóan tekintett a csinos arcra, de amaz állta a pillantását.

- Miért érdekli ez magát? - kérdezte csendesen.

- Szeretnék segíteni.

- Segíteni? ... Miben?

- Hogy megtalálja azt, amit annyira keres.

Mélyet bólintott.

- A leveleimet keresem - mondta.

- Akkor a leveleinek a keresésében akarok segíteni.

- Ezek után már feltételezem, a levelek ott lehetnek, ahol Ildikó tartózkodott - mondta rezignáltan.

Szegedi Marika elégedetten mosolygott.

- Örömmel állapítom meg, hogy már kezdi elfogadni a gyanúmat. Ildikó az utóbbi hónapokban nem tartózkodott a lakásán. A levelei nincsenek sem ott, sem a postán bérelt levélszekrényben ... Maga pedig esküszik arra, hogy Ildikó megőrizte őket. Tehát hol lehetnek a levelek? Csak ott, ahol Ildikó tartózkodott ... És hol tartózkodott? - mondta kérdően.

- A menyasszonyom volt - hangsúlyozta Velinger.

A nő csinos arcán villanásnyi bosszúság suhant át, aztán ismét mosolygott.

- Rendben van - biccentett. - Azt hiszi, ha netán rábukkan erre a helyre, boldogul egyedül is? Elhozhatja akadály nélkül a leveleit?

- Miért ne ... Jogom van hozzájuk. Igazolom, hogy Velinger Tibor vagyok, saját kezűleg írtam a leveleket. Erről különben egy iskolás gyerek is meggyőződhet.

- Feltéve - emelte magasba mutatóujját a nő -, ha talál ott iskolást ... Nem vette számításba azt a harmadik kulcsot, amely Ildikó kulcskarikáján lóg? Ha nem talál senkit azon a helyen, miként gondolja leveleinek a megkaparintását?

Töprengő arccal, hosszan nézett maga elé.

- Azt a kulcsot, amely jelenleg Brenner bácsinál van és a zsebében csörög, csak én tudom megszerezni - folytatta. - Más senki, csak én ... És erre a kulcsra, azt hiszem, szüksége lesz. Főleg akkor kell majd a segítségem, ha az a valaki, akinél ugyanaz a másik kulcs van, egy férfi. Az, akiről már beszéltem. Attól én magyarázat nélkül elkérhetem Ildikó ingóságait, személyi használatú tárgyait

... Tehát mindenképpen szüksége lesz a segítségemre. Gondolom, lassan tisztába jön ezzel.

A férfi bort töltött és megemelte a poharát.

- Majd elválik - dörmögte. Egy mozdulattal lehajtotta italát.

A nő épp csak megkóstolta a bort.

- Akkor válik el, ha nekem is megmutatja azt a papírdarabot, amelyet Ildikó lakásában olyan gyorsan zsebre vágott. Csak akkor hiszem, hogy fenntartás nélkül igényli segítségemet - mondta.

- Látni akarja?

Amaz intet t.

- Ez lenne a bizalom mércéje? - kérdezte Velinger.

- Ha annak nevezi ...

Elővette az összehajtott papírt, kisimította az asztalon és a nő elé tolta.

- Tulipán jelige. Sashalom, Szerencs utca negyvennégy - olvasta amaz hangosan, aztán kíváncsian tekintett fel.

Vállat vont.

- Ennyi az egész ... Ezt a papírt valaha egy noteszból tépték ki. A formája erről árulkodik. A ceruzával írt sorok Ildikó írására hasonlítanak ... Érdekesnek találja? - kérdezte.

Szegedi Marika hangja tompán csengett, amikor megszólalt:

- Kínáljon meg egy cigarettával.

Eleget tett a kérésnek, maga is rágyújtott.

- Nos? - ráncolta homlokát.

A nő az asztalon heverő papírt visszatolta eléje.

- Tegye el ... Maga is tudja nagyon jól, hogy ez a cím mit jelent - mondta.

- Ildikó tartózkodási helyét az utóbbi hónapokban.

- És ahol a hőn óhajtott levelei lehetnek.

Csendben ültek, mindketten gondolataikkal voltak elfoglalva. Elsőnek a nő szólalt meg:

- Most mit akar tenni? - kérdezte.

- Elmegyek erre a címre; és ha találok ott valakit, elmondom, ki vagyok, mi járatban.

- Ha zárt ajtót talál?

Tehetetlenül tárta szét kezeit.

- Számíthat erre az eshetőségre is - folytatta a nő. - Várjon holnap délutánig ... Bízzon abban, hogy megszerzem azt a harmadik kulcsot az öregúrtól. Majd mondok neki valamit. Aztán kettesben kilátogatunk oda ... Ha nincs ott senki, bemegyünk. Majd kitalálunk valami elfogadható magyarázatot, felkészülve mindenre. Majd, ha megyünk, megbeszéljük, hol találkozunk.

Velinger Tibor felemelt karral jelezte a pincérnek, hogy a számlát kéri.

14.

Néhány perccel éjfél előtt lépett ki a pasaréti villa lépcsőházának mellékajtaján. A hátsó kertben találta magát. Sötét éjszaka volt, a felhős égen csak nagy ritkán tört át a csillagok fénye. Az alacsony kerítést, amely a villa mögött húzódott, sűrű orgonabokrok szegélyezték. Óvatosan széthúzta útjából az ágakat, és átvetette magát a kerítésen. Vigyázva minden lépésére, a kerítés mentén végiglopakodott a szomszéd kerten, ismét egy kerítés következett, aztán egy másik épület mellett haladt el, míg végül kiért az előre kitervelt mellékutcába. Az utcai lámpa fényénél rendbe hozta ruházatát, és sietős léptekkel megindult a közeli főútvonal irányába. Kisvártatva elérte a Hűvösvölgybe vezető Vörös Hadsereg útját. Egy betorkolló útnál megállt a járdaszélen és cigarettára gyújtott.

Pár perc várakozás után a város felől közeledő személygépkocsi reflektorfénye tűnt fel. Egy fekete Mercedes érkezett, és a járdához kanyarodva megállt.

A kocsihoz lépett és beült a vezető mellé.

- Jelentkezem, ezredes elvtárs - mondta.

- Üdvözlöm, Hód! - nyújtott kezet az elhárítófőnök. - Nos, hogy érzi magát Velinger Tiborként?

- Elég jól megvagyok magammal.

- Tehát tetszik a vőlegényszerep.

- Menyasszony nélkül ...

Bana Dénes jóízűen nevetett, aztán indított. Már nyoma sem volt rajta annak a kedvetlenségnek, amely napokkal előbb még jellemezte. Mindez annak volt köszönhető, hogy kedvezően alakultak a dolgok, amelyek az elhárítást foglalkoztatták.

Az ezredes egy félreeső helyen leállította a Mercedest és kikapcsolta a világítást. Cigarettát kínált. Rágyújtottak.

A fiatalember beszámolt az elmúlt nap eseményeiről. Elmondta Velinger Tiborként történő bemutatkozásának minden mozzanatát. Részletesen felidézte a beszélgetések tartalmát. Főként Szegedi Marikával foglalkozott, Pula Ildikó barátnőjével, aki egyenesen a nyakára akaszkodott szinte az első pillanattól kezdve. Az volt a véleménye, hogy váratlan megjelenése Pula Ildikó vőlegényeként nem okozott senkinek túlzott meglepetést. Talán egyedül Brenner Károlyt érte hideg zuhanyként az a tény, hogy a lánynak vőlegénye volt. Szegedi Marika is túltette magát e tényen.

- Persze hogy nem lepődtek meg - vélekedett az ezredes. - Legfeljebb az érkezésének az időpontjára. Tudták, mi is a helyzet, hiszen megkaparintották a leveleket. Annak nagyon örülök, hogy minden megbeszélésünk és tervünk szerint történt. Legalábbis ez ideig. Sikerült alaposan felcsigázni az érdeklődésüket.

- Állítom, a nő ott volt elbújva a lakás konyhájában. Ugyanis, amikor Brenner lement a házbizalmihoz, illetve a gondnokhoz, észrevehetően megnyikordult a lakásajtó. A nő viszont zaj nélkül toppant be ... Persze, kétséges, hogy erről tudott-e Brenner.

Az ezredes megszívta a cigarettáját.

- Biztos azért hagyták magára, mert kíváncsiak voltak, mihez kezd egyedül a lakásban, hogyan viselkedik - mondta. - Gerlay elcsalta Brennert, miközben belopta a nőt a konyhába. Tehette, mert csak annyi kellett, hogy a bejárati ajtót ujjnyira nyitva hagyja.

- Az is biztos - folytatta az ezredes -, hogy ez a dagadt gondnok értesítette a nőt a maga megérkezéséről ... Az nem igaz, hogy a nő véletlenül a házban járt. Nem akarták, hogy elsőnek magával Brennerrel találkozzon ... A nővel történő beszélgetése abban az eszpresszóban tulajdonképpen egy ellenőrzés volt a részükről ... No meg kíváncsiak voltak, mit is akarhat. Nem volt tehát véletlen, miért érdekelte a nőt annak a belga városkának a sajátossága. Így győződtek meg, hogy maga valóban Belgiumból érkezett.

Az elhárítótiszt elnyomta cigarettáját.

- Ki ez a nő? Valóban Szegedi Marikának hívják? És igaz, hogy Pula Ildikó barátnője volt? - kérdezte.

Az ezredes legyintett.

- A leánykori neve valóban az, máskülönben Villányi Józsefnénak hívják.

A fiatalember nem titkolta meglepetését.

- A titkárnő a szövetkezettől. Ott, ahol Pula Ildikó is dolgozott - mondta.

- Az a Villányiné, aki felhozta a Balatonról Bálint Gézától a levélszekrény kulcsát.

Bana Dénes elmondta még, hogy a kérdéses napon, amikor Hód Welinger

Tiborként megjelent a Vadvirág utcában, a nő figyeltetése kimozdult a korábbi holtpontról. Villányiné, amint kijött munkahelyéről, nem hazament, mint szokott, hanem egyenesen felkereste a Vadvirág utcában Gerlay Albertet.

- Beleznay emberei követték őt. Sőt, ott voltak abban az eszpresszóban is, ahol maguk találkoztak. Miután elváltak, Villányiné nyomában maradtak, de az egyenesen hazament. Mindenesetre magát nem figyeljük ... Alig tudtam erről Beleznayt meggyőzni. Világos, ő azt hiszi, maga az igazi Velinger Tibor - mondta.

- Akkor most délután is láttak minket a postán.

Az elhárítófőnök bólintott.

- A kisvendéglőből történő távozásuk után megint csak a nőt figyelték tovább. Mondanom sem kell, hogy a dagadt Gerlayval találkozott. Mindketten úgy tettek, mintha csak véletlenül futottak volna össze a metrón.

- Ez a Gerlay a legbiztosabb vonal ... Ő volt az, aki jelezte Sóskúti leselkedését a szemközti házból.

- Ezt mire alapozza?

- Szemtanúja voltam hasonlónak - mondta a fiatalember. Ismertette az elhárítófőnökkel azt a közjátékot, amely megérkezésekor zajlott le. Mikor a kertben játszadozó gyerekek felhívták Gerlay figyelmét, hogy ismét rendőrök vannak Sóskúti lakásában.

- Annak idején is a gyerekek értesítették ezt a Dzsó bácsit a leselkedés tényéről - tette hozzá.

- Dzsó bácsi? - hümmögött az ezredes. - Megtudtunk róla egyet s mást ... Többek között azt, hogy hosszú ideig angol nyelvtanár volt. Egy időben a lakásán is fogadott tanítványokat ... Kiterjedt rokonsága van Dél-Amerikában. Öröklakásának vásárlásához jelentős összegeket utaltak át neki ... Visszatérve Villányinéra, soha nem volt Pula Ildikó barátnője. Ismerték egymást a szövetkezetnél és kész. Korábban sem laktak egy házban ... Ez csak mese.

- De azért szépen tálalta a dolgokat.

- Gondolja, hogy teljes mértékben sikerült vele elhitetni a szándékát?

- Igen. Hiszi, hogy egy húron pendültem Pula Ildikóval, tehát tudtam a fontos tervekről. Sőt, arról is, hogy azokat a lány megszerezte. Nincs és nem lehet kétsége afelől, hogy az eldugott tervek rejtekhelyét kutatom ... Csak azt nem tudja, hogy miért hajszolom annyira a leveleimet. Állítom, Villányiné és mások nemegyszer átolvasták a birtokukban levő leveleket, gondolva arra, hogy a virágnyelven írt sorok között valamire rátalálnak. De hiába erőlködtek, azokban semmi sincs. Most más választásuk nem maradt, mint a kezemre játszani a leveleket, és árgus szemmel figyelni, vajon mit is teszek azután.

Bana Dénes szeme élénken csillogott.

- Megmutatta a nőnek azt a címet, amit olyan ügyetlenül rejtett el? - kérdezte.

- Nagyon rákapott erre a mézesmadzagra, még a szeme is kikerekedett, amikor az orra elé dugtam.

- Egyfolytában figyeljük a víkendházat - jegyezte meg az ezredes.

Mindketten egyetértettek abban, hogy a kémhálózat kapva kap a kínálkozó alkalom után, hiszen Pula Ildikó korábbi rejtekhelyéről van szó. Ugyanaz a feltevés foglalkoztatja majd őket, ami az elhárítást, amikor fény derült a lány tartózkodási helyére. Remélik, hogy itt bukkannak rá majd annak a mikrofilmnek a rejtekhelyére, amely a terveket tartalmazza. Az elhárítás viszont már tudta azt, hogy a tervek nincsenek ott. Hód közvetítésével azonban kijátszották ezt a lehetőséget.

- Kíváncsian várom, ki bukkan majd fel a víkendháznál. Ez egy újabb fontos nyom lesz a részünkre - mondta később az ezredes.

- Lehet, hogy senki ... Talán Villányinéra bízták, hogy holnap délután velem együtt jöjjön oda és lehető legjobban kinyissa a szemét, mint én ... Különben, nem egy buta nő.

Az elhárítófőnök aggodalmaskodott.

- Csak nehogy észrevegyen valami gyanúsat - mondta. - Még csak sejteniük sem szabad, hogy az eseményeket nem ők irányítják.

- Igaz, nagyon óvatosak ...

- Ezt igazolja Villányiné korábbi viselkedése: semmi feltűnő mozgás.

- De velem szemben gyanútlanok, mert a nő maga javasolta, hogy béreljek személygépkocsit ... És nekik ott is van emberük.

Az ezredes homlokát ráncolta.

- Ezek szerint a sportkocsija nem véletlenül döglött be - kérdezte.

A fiatalember mosolygott, és a fejét rázta. Bana nem volt elragadtatva az ötlettől. Ez nem szerepelt gondosan kidolgozott tervünkben.

- Tehát ezért kellett több valuta? - kérdezte.

- Jelentem, hogyan néz ki egy belga kevés frankkal? ... Sehogy.

Az ezredes nem mosolygott a megjegyzésen.

- Miért volt erre szükség? - kérdezte.

- Kíváncsi voltam, hogy a nő vajon milyen javaslattal áll elő. Igen

... Reméltem, kijátssza ismeretségét a kölcsönzéssel foglalkozó vállalatnál.

- De nem játszotta ki - csattant fel az ezredes.

- Nem ... De mégsem volt haszontalan dolog, mert sejtésem támadt.

Bana mélyet sóhajtott, mint akinek már elege volt a sejtésekből.

- Rábukkantam egy balkezes emberre annál a vállalatnál - folytatta a fiatalember. - Középtermetű, amolyan mokány fickó. Garázsmester, és bal kezével nyúlt a cigaretta után, mikor megkínáltam. Ugyancsak bal kézzel adott tüzet öngyújtójával ... Sőt, a papírokat is bal kézzel írta alá ... Kell még több sejtés? ... Jelentem, van még valami a tarsolyomban ... Észrevettem azt is, hogy a visszavitt kocsikat átvétel után kipróbálják. Ezt maga a garázsmester végzi. Kimegy a kocsival egyedül és fordul néhányat.

Az ezredes izgatott lett.

- Ezek szerint elvileg bármelyik kocsival elhagyhatja a garázst anélkül, hogy ennek nyoma lenne papíron? - kérdezte.

- Gondolom ... Főként akkor, ha éjszakás, órákra is eltűnhet. Senki sem veszi észre, mikor jött vissza a gépkocsival.

Bana töprengeni látszott, csak nagy sokára szólalt meg:

- Lehet, hogy betalált ezzel az emberrel. Talán ő az az ismeretlen, aki a Volvóval lent járt a Balatonon, majd Villányiné kulcsátvételénél is közrejátszott.

- Sóskúti gyilkosa balkezes volt ...

Az elhárítófőnök tudta, ha a gyanú beigazolódik, lényegesen nagyot léptek előre. A gyilkos kilétének a felderítése számukra egyik legfontosabb kérdés volt. Ebben az esetben viszont máris három személyre bővül a kémhálózatban aktívan tevékenykedők köre.

- Való igaz, hogy Villányinénak személyesen ismernie kellett azt, akinek a levélszekrény kulcsát a minta átvételére átjátszotta - mondta.

- A garázsmester arcán meglepetést láttam, amikor észrevette Szegedi Marikát.

- Elárulta magát?

- Nem mondhatnám ... Egy villanás volt az egész megdöbbenése. De nekem ez gyanús lett.

Az ezredes bólintott.

- Ellenőrizni fogjuk ezt az embert - mondta. - Ha valóban a mi emberünk, akkor utunkba kerül és találkozni fogunk még vele.

Később megbeszélték, hogy Hód az elkövetkezendőkben Velinger

Tiborként milyen magatartást tanúsítson. Több lehetőséget számba vettek, figyelemmel a várható körülményekre. Azt maga az elhárítófőnök is tudta, hogy nem lehet mereven meghatározni Hód minden tevékenységét. Az adott pillanat, a helyzet befolyásolja és dönti el a legkézenfekvőbb és helyes magatartást.

- Azt kell szem előtt tartanunk, hogy a kémhálózat egyidejű felderítésével bűnös tevékenységük bizonyítékait is beszerezzük - magyarázta. - Rendkívül veszélyes a feladat, Hód - folytatta az ezredes. - Nekünk kell elsősorban megtalálni a terveket tartalmazó mikrofilmet. Ezzel megakadályozzuk, hogy gazdasági érdekeinket ne érje súlyos csapás ... De ez nem minden. A dolgok neheze: bizonyítani a résztvevők bűnösségét. Pula Ildikó esetében bizonyított a kémtevékenység, de ott vannak a többiek, a kémhálózat. Két gyilkosságtól sem riadtak vissza, csakhogy megkaparintsák a terveket. A maga személye Velinger Tiborként az a csillogó aranyhal, amelynek csapdába kell csalnia a ragadozókat. És itt rejtőzik a veszély. Úgy kell viselkednie, hogy azok megsejtsék: a mikrofilmet maga megtalálta. Hagyni kell, hogy súlyos kockáztatás nélkül megszerezzék magától. Ekkor kell lecsapnunk rájuk ... Persze, a legnehezebbnek jelenleg az ígérkezik, hogy a Pula Ildikó által elrejtett mikrofilmet megtaláljuk. Sajnos, még csak elképzelésünk sincs, hogy az hol lehet rejtve.

A fiatalember hosszan töprengett.

- Erről támadt egy elképzelésem - jegyezte meg később.

- Éspedig?

- Ismételten átolvastam a levelekről készített fotókat. Velinger az egyik levelében arról ír, hogy kíváncsian várja a lány által említett ajándékot, és lázasan találgatja, hogy mi lehet az, aminek külön tokot kell csináltatni.

- És mi lehet?

Az elhárítótiszt vállat vont.

- Erről is csak sejtésem van - mondta.

- Mi inspirálja erre?

- Jól emlékszem egy számlára, amelyet a víkendházban láttam. Egy töltőtoll vásárlásáról szólt. Drága toll lehetett, mert majd hatszáz forintba került.

- Látta a töltőtollat?

- Nem találtam sehol ... Sem a lakásban, sem a víkendházban. Ellenben elhoztam a lány noteszát, és abban egy címre bukkantam. A bőrdíszműves kisiparos neve többször alá van húzva. Feltételezem, a Velingernek szánt ajándék miatt. Pula Ildikó ezt a kisiparost bízhatta meg a töltőtoll tokjának elkészítésével. Könnyen lehet, a tollat is rábízta.

- Hatszáz forintos tollat már eleve nem adnak el tok nélkül - vélekedett az ezredes.

- Lehet, hogy a lány más tokot szánt a drága tollhoz.

- Előfordulhat, hogy az ajándék még most is ott hever a kisiparosnál?

- Talán ...

- Velingerhez nem juthatott el?

A fiatalember a fejét rázta.

- Hozzá nem, hiszen nem jött azóta Pestre - mondta.

Anélkül, hogy egy szóval is említették volna, nagyon is tudták, hogy ez milyen lehetőséget jelenthet. Egy ilyen tárgy kiválóan alkalmas arra, hogy belsejében piciny mikrofilmet rejtsenek el. És legbiztonságosabb helyen hol lehet egy ilyen tárgy? Kívülálló, érdektelen személynél, akire senki sem gyanakodhat.

- Ezt a kérdést sürgősen tisztáznunk kell - szögezte le az ezredes.

- Holnap délelőtt sor kerülhet rá ...

- Vigyázzon, nehogy gyanút keltsen. Azt még nem tudjuk, hogy ezt a kisiparost milyen kapcsolat fűzte Pula Ildikóhoz. Lehet, hogy semmi, de előfordulhat az ellenkezője is.

- Ettől tartok a legkevésbé ...

Bana Dénes kitalálta Hód gondolatát, mert megszólalt:

- Feltételezi, hogy Villányiné és társasága ugyanerre a következtetésre juthat?

A fiatalember azzal érvelt, hogy a leveleket olvasva és a töltőtollvásárlást tanúsító számla alapján mások is könnyen erre a gondolatra juthatnak. Csak az szükséges ehhez, hogy a két tényt összevessék.

- Csakhogy - emelte magasba ujját az ezredes - nincs birtokukban az a notesz, amelybe a lány feljegyezte annak idején a bőrdíszműves címét ... Mert ez a víkendházban volt.

- Ez így igaz . . . De én viszont nem találtam meg a kisiparos átvételi elismervényét. Elképzelhetetlen, hogy bárki is átvegyen egy ilyen drága tollat elismervény nélkül. Fordítva ugyanez áll Pula Ildikóra. Enélkül a lány sem adta volna ki a kezéből ... És ez az elismervény a birtokukban lehet, rajta a bőrdíszműves neve, címe.

- Akkor miért írta fel mindezt a noteszába a lány?

- Lehet, csupán emlékeztetőnek.

A tények alapján most már Bana Dénes is egyetértett az aggodalommal. Az érdeklődés Villányiné részéről azonban azt

tanúsította, hogy ez a lehetőség még nem került a részükről előtérbe. Máskülönben nem érdekelte volna Pula Ildikó korábbi tartózkodási helyének holléte.

Éjjel két óra volt, mikor véget szakítottak megbeszélésüknek. Az elhárítófőnök megindult kocsijával. Kisvártatva ott fékezett, ahol a fiatalembert felvette.

- Vigyázzon, nehogy észrevegye valaki - intette. - Még betörőnek vélnék.

- Ugyanazon az úton megyek. Nem lesz problémám.

Minden különösebb izgalom nélkül érte el a villát, és csendesen bement a lakásba. Reggel későn ébredt. A fürdőszobába igyekezve vendéglátójába botlott. Az idős nő szemrehányó tekintettel nézett. arca nyúzott volt.

- Éjnek idején kétszer is csengett a telefon - jegyezte meg szárazon. - Kénytelen voltam felvenni a kagylót.

- Engem kerestek? - csodálkozott.

- Gondolom, mert senki sem szólt bele a kagylóba.

- Nem számítottam hívásra.

Amaz lemondóan legyintett.

- Úgysem tudtam volna magát adni, mert nem volt a szobájában.

15.

Beleznay Gábor őrnagy, a felderítők osztályvezetője izgatottan olvasta az előtte fekvő szakértői jelentést. A Belügyminisztérium laboratóriumában vegyelemzést végeztek több olyan tárgyon talált nyomokról, amelyeket a két gyilkosság helyszínén a bőrkesztyűt viselő tettes megfogott. A kesztyűről visszamaradt mikronyomokban kimutatható volt az olajos szennyeződés.

Az őrnagy felemelte a telefont és a technikai osztályt hívta.

- Parancsolj, Gábor - szólalt meg Zimonyi alezredes.

- Előttem a véleményetek ...

- Dénes is alaposan tűzbe jött - célzott az elhárító főnökre Zimonyi.

Beleznay most már sejtette, milyen összefüggésben lehet mindez a sürgős feladattal. Bana Dénes még hajnalban felhívta a lakásán. Utasította: azonnal állapítsák meg a személygépkocsi-kölcsönzéssel foglalkozó vállalatnál a garázsmester kilétét, és figyeljék. Kora reggel intézkedett, és egy újabb csoport már kint is volt, hogy szemmel tartsa a harmincöt éves Mikó Ferencet.

- Az olajos szennyeződés alapján feltételezhető, hogy a tettes valamelyik garázsban dolgozik gépkocsikkal? - kérdezte.

- Alaposan feltételezhető, de ne felejtsd, hogy nemcsak garázsokban dolgoznak olajjal.

- Tudom ...

- Egy dolog biztos - állította Zimonyi. - A kesztyűt korábban olyan ember viselte, aki olajos tárgyakkal dolgozott. Az viszont már nem biztos, hogy ez a tettes volt. Lehetett azelőtt a kesztyű másé ... Dénes közölte velem, akadt olyan nyom, amelybe ez a tény beleillik.

A legnagyobb gondok egyike Beleznay osztályára nehezedett. A felderítők teljes erejükkel dolgoztak. Két nappal előbb még csak Villányi Józsefnét és a Vadvirág utcában lakó testes gondnokot, Gerlay Albertet tartották szemmel. Tegnap az elhárítófőnök utasítására Sashalmon egy víkendházat vettek figyelés alá. És most a negyedik csoport is megkezdte munkáját, Mikó Ferenc nyomába akaszkodtak. Ezenkívül még készenlétben állt egy csoport sürgős akciók elvégzésére.

Pintér Béla érkezett. Különféle adatokat egyeztettek. Az őrnagy tájékoztatta őt a figyelőcsoportok munkájáról. A bajuszos alezredes tisztában volt a feladatokkal, az ügyek állásával, mert reggel hosszan tanácskozott Banával.

- Dénesnek az a véleménye, hogy a kémhálózat felépítését tekintve, jelenleg egy háromszög. A csúcs minden valószínűség szerint a dagadt Gerlay, a másik két pont pedig Villányiné és a most felderített Mikó. Ezzel magam is egyetértek - szögezte le.

- Pula Ildikóval négyen lettek volna - vetette közbe az őrnagy.

- Így van ... Tudjuk azt is, hogy Gerlay már régebben ismerte Pula Ildikót. A lány annak idején nyelvórákat vett nála. Gerlay volt az, aki a társasház építésébe a lányt bevonta, és így az egyszobás lakást kapott ... Hogy Gerlay mozgatja a szálakat, alátámasztja a lány viselkedése. Itt a magyarázat, amiért víkendházat bérelt és kerülte a lakását. Nem akart Gerlayval találkozni. És miért? Mert az követelte volna a megszerzett terveket.

- Azt hitte talán, hogy Gerlay nem akad a nyomára, ha nem megy haza és kilép a szövetkezettől.

- Igen ... Logikusan láncba szedve tevékenységüket, mind külön vizsgálva, mind azokat összevetve, csak erre a háromszög alakú szervezettségre gondolhatunk. És nyilvánvaló, ez a helyes irány részünkre.

Beleznay azt fejtegette, ha így áll a helyzet, akkor maga Gerlay adhatott utasítást Mikónak a lány likvidálására, miután meggyőződött, hogy a terveket a maga számára kívánja hasznosítani. Ugyancsak Gerlay volt az, aki biztonsági okokból intézkedett Sóskúti Arnold elnémításáról. Főként, miután tudomást szerzett arról is, hogy a leselkedő olykor fényképeken rögzíti a látottakat.

- És a piszkos munkát ebben az esetben is Mikó végezhette el - vetette közbe Pintér.

- Más adat is alátámasztja azt, hogy Mikó a gyilkos?

- Igen ... Hód tájékoztatta erről az öreget.

Beleznay Gábornak nem fért a fejébe, hogy miért ölték meg Pula Ildikót, ha nem tudták meg az eldugott tervek rejtekhelyét. Szerinte ezzel komoly lehetőségtől esett el a kémhálózat.

- Biztos előbb megpróbálták ezt a lányból kiszedni - vélekedett Pintér.

- Ez nem sikerült, erre megölték.

- Azt hitték talán, hogy majd megtalálják a terveket a lány nélkül is.

- Szerencsénkre tévedtek.

A bajuszos alezredes Villányi Józsefné szerepét boncolgatta. Az volt a véleménye, hogy a csinos titkárnő a kémhálózat tagjaként arra volt hivatott: titokban ellenőrizze a szövetkezetnél Pula Ildikó magatartását, tevékenységét. Ő maga nem szerezhette meg a terveket, mert munkaköre nem terjedt ki ily lehetőségre.

A két tapasztalt elhárító tiszt mindebből arra a megállapításra jutott, hogy a kémhálózatot rendkívüli alapossággal szervezték. A kulcsfontosságú szerepben tevékenykedő Pula Ildikó minden lépését ellenőrizték. A munkahelyén Villányíné, a lakhelyén pedig maga Gerlay Albert.

Beszélgetésük váratlanul megszakadt, az őrnagyot sürgősen a rádiószobába hívták. Jelentés érkezett attól a figyelőcsoporttól, amelyik Mikó Ferenc garázsmestert kísérte szemmel. Ebben a csoportban olyan emberek is tevékenykedtek, akik jelen voltak napokkal előbb annál a balatoni akciónál, amikor Villányi Józsefné a kulcsot átvette Bálint Gézától.

Beleznay alig hitt a fülének, többször megismételtette a jelentést, aztán sietett vissza szobájába.

- Egyik emberem felismerni vélte Mikóban azt a férfit, aki a felforrt hűtővízzel átejtett minket a Balatonon - közölte izgatottan.

- Az XX-es Zsigulival érkező?

- Igen ...

- Tehát azonos lenne ez a férfi Mikóval?

- Valószínű ... Mindenesetre tájékoztasd erről az öreget. Kimegyek a helyszínre és beszélek az emberekkel. Ezt most melegében tisztázni kell. Ha ez fennáll, ki kell cserélnem a fél csoportot.

Nem szabad kockáztatnunk, hogy a Balatonon téblábolók közül esetleg valakit felismerjen ez a Mikó, mert akkor lőttek az egésznek.

Az őrnagy pillanatok múlva úton volt Budára. A jelzett utcától kellő távolságra állította meg kocsiját, és gyalog érkezett a garázs közelébe. Cigarettázva, ráérősen ballagott. Időnként megállt, várakozott keveset és indult tovább.

A garázs bejáratával szemben két utcaseprő beszélgetett, kétkerekű targoncájuk félig volt rakva szeméttel.

Beleznay átvágott az úttesten, és megállt a járdaszélen a beszélgetők közelében. Amazok kisvártatva dolgozni kezdtek. Egyikük az őrnagyhoz érkezett.

Beleznay körbelesett. Senki sem figyelt rájuk.

- Ki ismerte fel? - kérdezte halkan.

Jött a másik utcaseprő is, cigarettát tartva ujjai között, tüzet kért.

- Jelentem, ez a férfi volt ott a Balatonnál - suttogta.

Beleznay elővette öngyújtóját és tüzet adott.

- Biztos ebben? - kérdezte.

Amaz bólintott.

- Ahogy megláttam, nyomban ráismertem.

A másik utcaseprő fütyörészve kotorta lapátjára az összesepert szemetet, majd a targoncába borította. Vigyázott, nehogy a szemét alatt elrejtett adókészüléket megsértse. Ezzel továbbították a megbeszélt jelet, ha netán Mikó Ferenc kilép a garázsból. A környező utcákban parkoló gépkocsikban várakozó felderítők abban a pillanatban átveszik tőlük a figyelést.

- A többiek is felismerték? - kérdezte Beleznay.

- Pál és Kisjó ugyanezt állítja.

A szomszédos utcában egy gépkocsiban két ember várakozott. Beleznay beült a kocsiba.

- Biztosak vagyunk benne, őrnagy elvtárs, hogy ez a pasas volt ott - állították.

Beleznay döntött.

- Küldöm a váltást, maguk hárman bevonulnak - mondta, és kiszállt a kocsiból.

Az őrnagy sietett vissza a hivatalába. Ott azonnal intézkedett, hogy a váltás megtörténjen. A rádiószobában Pintért találta. A bajuszos alezredes időközben több jelentést átvett, és

utasításokkal látta el a bejelentkezett figyelőcsoportot.

- Villányiné elhagyta munkahelyét. Előbb a körzeti orvost kereste fel. Valószínűleg kiíratta magát betegnek, hogy több ideje legyen. Aztán a Vörösmarty Cukrászdába ment. Jelenleg is ott ül és Gerlayval sustorog - közölte.

- Megindult a mozgás ... Akkor ott két figyelőcsoport is összefutott - mondta Beleznay. Átfutotta a jelentéseket.

- Egyetlen csendes helyed van - jegyezte meg Pintér.

- Tudom, a víkendház ...

- Úgy van ... Ott semmi mozgolódás. Igaz, minden este megjelenik a kertben a szomszéd és locsolja a virágokat.

Az őrnagy bólintott.

- Pedig a víkendházhoz fűztük a legtöbb reményünket - mondta.

Amint kiléptek a rádiószobából az őrnagy titkárnőjébe botlottak, aki éppen a keresésükre indult. Közölte, hogy az elhárítófőnök Beleznay szobájában várja őket.

- Az előbb kerestem, hogy jelentsek, de házon kívül volt - mondta Pintér az őrnagynak.

Bana Dénes az ablaknál állt és cigarettáját szívta. Egy mozdulattal leintette jelentkezésüket.

- Títeket soha nem lehet a helyeteken találni - élcelődött.

- Jelentem, kimentem a négyes csoport figyelési pontjára - közölte Beleznay, és tájékoztatta főnökét a történtekről.

- Tehát Mikót felismertétek?

- Három emberem esküszik rá.

Bana eljött az ablaktól és a fotelba ült. Különösebben nem lepődött meg. A két osztályvezetőnek úgy tűnt, mintha főnökük számított volna már valami hasonlóra Mikó Ferenccel kapcsolatban.

- Megnyugtató, hogy minden valószínűség szerint rátapintottunk a gyilkos kilétére, de ebben a pillanatban egy másik döntő mozzanat előtt állunk - mondta kisvártatva az ezredes.

- Az, amit reggel említettél? - kérdezte Pintér.

Bana elnyomta cigarettáját.

- Kérdés, Hód megtalálja-e a mikrofilm rejtekhelyét. Ha nem, és ez a valószínűbb, teljesen meg kell változtatni intézkedéseinket. Egy hosszan tartó munka irányát kell meghatároznunk. Még szerencse, hogy ismerjük a kémhálózat aktív tagjait. Lehet, újabb személyeket derítünk fel, de előfordulhat, hogy bezárult a kör. Azonban sem a

tervek, sem a bizonyíték bűnös tevékenységükre nincs a kezünkben. Talán erre a Mikóra rábizonyíthatjuk a gyilkosságot. A kettő közül az egyiket, Sóskúti Arnoldot. Ez viszont csak részmegoldás lenne, és nem biztos, hogy sikerülne közvetett bizonyítékokkal operálni.

- Abban az esetben, ha Hód megtalálja a mikrofilmet - folytatta az ezredes -, váratlan és veszélyes eseményeknek lehetünk a részesei. A tények arra mutatnak, nem babra megy a játék. Ezek elszántak, nem riadnak vissza újabb gyilkosságtól sem, hogy a tervet megkaparintsák. A legnagyobb veszélynek Hód van kitéve. Ezért döntöttem úgy, hogy állandóan készenlétben álljon egy akciócsoport. Ma délután látogatók érkeznek a víkendházba. Villányíné és Gerlay azért találkoztak, hogy kifőzzék terveiket.

Később az elhárítófőnök az iránt érdeklődött, hogy sikerült-e a szükséges technikai eszközöket elhelyezni. Ugyanis elhatározták, hogy lehallgatják a víkendházban sorra kerülő beszélgetést.

- Két E. 24-es pálcával operálunk - jelentette Beleznay.

A "pálca" másfél méter hosszú, két centi átmérőjű gömbrúd volt, amely érzékeny lehallgatóműszert rejtett. Mintegy száz méter távolságból tökéletes vételt biztosított. A rúd végét a kérdéses helyre irányították, legyen az ház vagy bármiféle zárt helyiség. A rúd által kibocsátott sugarak áthatoltak a vastag falon is, kiszűrve a zajokat visszaverődtek, és így még a suttogás is hallhatóvá vált.

- Két helyről kaptuk közre a víkendházat - magyarázta az őrnagy. - A távolság megfelelő. Semmi zavaró körülmény sincs, amely gátolná a vételt.

- Nagyon fontos tudnunk, mi történik majd a víkendházban.

- Számíthatunk akcióra is?

Az ezredes vállat vont.

- Ezt előre nem tudjuk. Mindenesetre felkészülünk a beavatkozásra is. Kint leszek a helyszín közelében a rádiós kocsiban. Ha arraa kerülne sor, átveszem az irányítást - mondta.

Újabb jelentés futott be a figyelőcsoportoktól. Közölték, hogy Gerlay Albert és Villányíné kijött a Vörösmarty Cukrászdából, de már az ajtó előtt elváltak. A nő az 5-ös autóbuszra szállt fel, és Pasarétre tart.

- Lehet, Velingerhez készül látogatóba - jegyezte meg Pintér alezredes.

Bana meglepettnek látszott.

- Tudomásom szerint délutánra beszéltek meg találkozót - mondta.

- Pedig hozzá készülhet.

- Velinger Tibor nincs otthon. Ezt a nő is tudja, de akkor vajon

mit akarhat ott?

16.

A bőrdíszműves üzlete a Belváros egyik mellékutcájában volt. Kerülő utat választott, hogy eljusson oda. A Duna-parton állította le a bérelt Rovert. úgy tett, mintha céltalan sétára indult volna. Később átjáróházakon haladt át, és többször ellenőrizte, vajon követik-e. Megnyugodva vette tudomásul, hogy senki sem haladt a nyomában.

A kisiparos élénk mozgású, alacsony termetű, negyven év körüli férfi volt.

- Mivel szolgálhatok, uram? - fogadta.

- A menyasszonyom küldött önhöz. Már régebben megrendelt egy díszes kivitelű bőrtokot a töltőtollamhoz. A tollat is itthagyta. Ezért jöttem - mondta egy szuszra.

Amaz homlokát ráncolva kutatott emlékezetében.

- Valami rémlik, mintha hónapokkal ezelőtt lett volna. Szabadna talán a megrendelőcédulát?

- Nos, itt van a probléma. Ugyanis nincs meg a megrendelőcédula.

- Elvesztették volna?

- Motorcsónakáztunk ... A menyasszonyom véletlen beleejtette táskáját a Dunába.

Az alacsony férfi savanyú arcot vágott.

- Hát ez baj - vakarta a fejét.

- Az igazolványai is odavesztek ... Pénz, kulcs, miegyéb. Minden, amit egy nő általában magánál tart.

- Már sok esetben volt kellemetlenségem hasonló ügyek miatt.

- Ebből nem lesz semmi kellemetlensége.

Amaa sajnálkozva ingatta a fejét.

- Ne értsen félre, de akadt már olyan vevőm, aki azzal jött, elveszett a cédulája. Kiadtam ennek ellenére a tárgyat. Egy idő után megtalálta az elveszettnek hitt cédulát, és tévedésből vagy szándékosan, ezt már nem tudom, de beállított és újólag követelte rajtam a már egyszer elvitt holmit.

- Ismétlem, a megrendelőcédula a táskában volt. A táska pedig elmerült a vízben.

- Értem, uram - tárta szét kezét a kisiparos -, csakhogy ön is

értse meg aggodalmamat.

- Gondolom, azért megtalálja a töltőtollamat. Kifizetem a tokkészítés költségét és rendben vagyunk.

- Természetes, hogy megtalálom. Most már halványan emlékszem is a kisasszonyra, illetve a menyasszonyára. Csinos, fiatal hölgy, amolyan fiús frizurával.

- Úgy van ...

- Nagyon régen járt bent nálam. Nem is tudom, miért nem jött már előbb a munkáért.

- Külföldön volt.

- Értem - bólintott a kisiparos. Egy nagy könyvet szedett elő a pult alól és belelapozott. Kisvártatva ujjával rábökött egy rubrikára. - Itt van a bejegyzés - mondta.

- A menyasszonyomat Pula Ildikónak hívják.

- Igen. Tizenhatodik kerület ...

- Sashalom - vette át a szót -, Szerencs utca ...

- Negyvennégy - vágta rá a kisiparos.

Jól sejtette, hogy a lány annak idején a víkendház címét adta meg. Itt biztonságban érezhette magát. Nem akarta, hogy bárki is megtudja, milyen rendeléssel bízta meg a kisiparost.

- Most látom - hajolt a könyvbe az alacsony férfi -, hogy a feleségem a napokban feldobott egy lapot a maga menyasszonyának.

Érezte, hogy homlokát kiveri a verejték.

- Ó, persze - mondta.

- Így figyelmeztetjük megrendelőinket. Előfordult már, hogy egy évig felénk se néztek, nem jöttek a munkáért. Egy illetővel így jártunk legutóbb. Behozott egy márkás fényképezőgépet, hogy készítsünk hozzá sürgősen tokot. A tok elkészült, majd a géppel együtt egy évig itt volt. Az illető csak többszöri felszólításra jelent meg.

Kisvártatva a kisiparos eltűnt az üzlet végében levő függöny mögött, aztán már hozta is a lány által megrendelt tokot. Szép munkát végzett. A bőrből készült tok mintás bőrszálakkal volt szegélyezve. Benne az ajándéknak szánt keskeny, aranyhegyű toll.

- A legújabb Montblanc ... Igen szép toll. Valóban megérdemel egy ilyen tokot - simította végig ujjával a mintás, puha bőrt.

- Mennyit fizetek?

- Százötven forintot.

Miközben a pénzt leszámolta a pultra, a kisiparos ismét felütötte a könyvet, amelyben a megrendeléseket tartotta nyilván.

- Elnézést kérek - mentegetődzött -, de bejegyezném a nevét ... Ugyebár megérti? Tudnom kell, ki is vette át az elkészített munkát, ha már az elismervényem megsemmisült.

Elővette útlevelét.

- Velinger Tibor vagyok - mutatta a fényképét.

- Ó, ön külföldi?

- Magyar vagyok, csak Belgiumban élek.

Az alacsony férfi gondosan bejegyezte a nevet könyvébe.

- Köszönöm ... És legyen máskor is szerencsém - mondta.

Már alig várta, hogy kint legyen az üzletből. Az utcán megkönnyebbülten sóhajtott fel, és letörölte homlokáról a verejtéket. A kíváncsiság szinte bizsergette minden porcikáját. Legszívesebben ott az utcán szemügyre vette volna a megszerzett töltőtollat. Útban kocsijához betért egy eszpresszóba. Anélkül, hogy helyet foglalt volna, kávét rendelt. Miközben a kávé készült, megkereste a mosdót. Magára zárta az ajtót és elővette zsebéből a tollat. Lehúzta a védőkupakját, majd szétcsavarta a szárat. A piciny ,mikrofilmtekercs ott rejtőzött feltekeredve a toll betétjén.

Az öröm majd szétvetette. A kezében volt a Pula Ildikó által megszerzett tervek fényképfelvételeinek negatívja. Az új komputer memóriaagyának minden részlete. Az a titok, amelyért ez ideig két ember az életével fizetett.

Nem nyúlt a filmhez. összecsavarta a töltőtollat, és tokkal együtt eltette.

Mikor visszaérkezett kocsijához, jóval elmúlt már dél. Néhány perc hiányzott az egy órához. Ez volt a megbeszélt időpont. Elszívott egy cigarettát, majd felnyitotta a Rover motorházának fedelét. Megnézte a motort, mintha valami hibát keresne, aztán lecsukta a tetőt. Tudta, hogy valahonnan figyelik minden mozdulatát, és ezt a ténykedését máris továbbítják megfelelő helyre. Bana Dénes így értesül majd arról, hogy számításuk bevált, a kémanyag a töltőtollban rejtőzött.

Kisvártatva indult is. Elhatározta, valahol megebédel, de menet közben meggondolta magát. Úgy döntött, előbb szállására megy, átöltözik.

Érkezésére a lakástulajdonosnő-megjelent a hallban.

- Velinger úr, vendége érkezett - mondta hűvösen.

A meglepetéstől földbe gyökerezett a lába.

- Nekem? - dadogta.

- Igen ... Egy hölgy.

Most már tudta, ki lehet az.

- És miért jött? - kérdezte zavartan.

Az idős nő vállat vont.

- Vagy másfél órája érkezett. Közöltem vele, hogy ön nincs itthon. Ennek ellenére úgy döntött, megvárja. Azt mondta, ön hamarosan megérkezik, mert délután amúgy is találkoznának.

Szegedi Marika a szobájában várt rá. A heverőn ült keresztbe vetett lábakkal, és cigarettáját szívta. A felsliccelt szoknya megmutatta formás combját.

- Na, végre! - sóhajtott, mintha nehezére esett volna az egyedüllét -, már azt hittem elfelejtkezett mindenről.

Gyors pillantást vetett körbe. A szekrényajtó csukva volt, bőröndjei a helyükön hevertek. Látszólag minden úgy volt, ahogy hagyta. Mindez azonban nem tévesztette meg. Sejtette, hogy holmiját átnézték. Ennek ellenére igyekezett közömbös arcot vágni és természetesen viselkedni.

- Miről felejtkeztem volna el? - csodálkozott. - Azt beszéltük meg, hogy kora délután felhív és találkozunk, hogy kimenjünk arra a címre ... Sashalomra.

A csinos nő mélyen megszívta cigarettáját és hosszan kifújta a füstöt. A széles mosoly változatlanul ott ült arcán.

- Csakhogy már most kora délután van - jegyezte meg. - A másik, hogy erre jártam. Gondoltam, minek telefonálni, amikor felugorhatok magához.

- Láthatta, hogy nincs a ház előtt a kocsim.

- Talán az utcán vártam volna magára? Arra, hogy állandóan leszólítsanak a ráérős férfiak?

Vállat vont.

- Most már ez mindegy. A lényeg, hogy itt van. Sikerült megszereznie Brennertől azt a kulcsot? - kérdezte.

- Ha nem is közvetlen az öregúrtól, de nálam a kulcs.

Levette zakóját és beakasztotta a szekrénybe. Érdekelte, hogyan, kinek a segítségével sikerült a nőnek megszerezni a kulcsot.

Szegedi Marika elnyomta cigarettáját, és karjára támaszkodva kissé hanyatt dölt a heverőn.

- Érdekes ez? - kérdezte lágy hangon.

- Igen.

- És miért?

- Mert engem érdekel - bökött a mellére.

- Nem a lényeg a fontos, hogy itt a kulcs?

Állta a nő pillantását, majd megszólalt:

- Nézze, nem szeretném, ha valami baj származna ebből. Bármilyen kellemetlenség súlyosan érintene, hiszen nem vagyok magyar állampolgár ... Érthető?

- Ha annyira aggódik, megnyugtatom, nem lesz semmi baja. Gerlay volt a segítségemre. Brenner bácsi ugyanis rábízta a lakáskulcsot, mert a gázszerelők felülvizsgálatot tartanak a házban ... Minden tűzhelyet ellenőriznek, hogy nincs-e szivárgás. Gondolja, Brenner csak, úgy átadta volna nekem ezt a kulcsot? ... Ne higgye. Az öregurat szerfölött izgatja minden. Azt hiszi, hogy pénzt talál valahol, amit Ildikó gyűjtött össze ... Ez volt az egyetlen lehetőségem, hogy a kulcsot kölcsön vegyem. Most már megnyugodott?

Bólintott.

- Csak azt nem értem - folytatta a nő -, hogy miért kételkedik bennem? ... Azt hiszi, ezt nem veszem észre? Nagyon furcsa ez nekem. Elvégre, ha belegondol, tulajdonképpen maga tartozna köszönettel ... Maga bizony. Én csak segíteni akarok, hogy a leveleit megtalálja.

- Előre is köszönöm a fáradozását - mondta. Igyekezett, hogy hangja a lehető legközömbösebb legyen.

A hatás nem maradt el, a nő szemében a meglepetés szikrája gyúlt.

- Gondolja, hogy hiába megyünk oda? - kérdezte izgatottan.

- Magam sem tudom, hogy ott megtaláljuk-e a leveleimet vagy sem.

- És miért ez a reménytelenség?

Nyugtalanságot mímelve végigsimította néhányszor homlokát.

- Magam sem értem, miért is ragaszkodom annyira a leveleimhez. Talán a szegény Ildikóhoz fűződő emlék miatt? Lehetséges.

Kint a hallban a tulajdonosnő matatása hallatszott.

Elnézést kért a nőtől és kiment. Közölte az idős nővel, hogy hozza be a tartózkodási idejét bizonyító számlát.

Szegedi Marika természetesen mindezt hallotta.

- Máshova költözik? - érdeklődött.

- Nem költözöm máshova ... Elutazom.

- Máris?

- Holnap délben ...

- Hiszen a kocsija elromlott.

- Reggelre már készen lesz ... A Rovert visszaadom a kölcsönzőnek és indulhatok.

Az idős nő méltóságteljesen lépett a szobába a szükséges papírokkal. A férfi a szekrényben lógó zakójának zsebéből elővette a díszes tokban elhelyezett töltőtollat. Ezzel írta alá a számlát. A lakástulajdonosnő, fejét biccentve, elköszönt tőlük, és egyenes tartással kivonult a szobából anélkül, hogy egy pillantásra is érdemesítette volna a csinos látogatót.

Eltette a töltőtollat és felvette zakóját.

- Indulhatunk? - fordult a nőhöz.

Amaz lusta mozdulattal felállt.

- Tőlem mehetünk - mondta.

- Ebédelt már?

A nő fejét rázta.

- Mit szólna ahhoz, ha útközben valahol megebédelnénk? - kérdezte.

- Ez meghívás lenne?

- Természetesen ...

Szegedi Marika lesimította a szoknyáját, és beleegyezően bólintott. A Rover a tűző napon állt, a kocsiban meleg volt. Mindketten letekerték az ablakokat.

Az után érdeklődött, hogy a nő ismeri-e az utat, amely a sashalmi címhez vezet. Amaz fejével intett és szótlanságba burkolódzott. A körúton betértek egy elegáns étterembe, és ebédet rendeltek. Mielőtt az ételt felszolgálták volna, Szegedi Marika elnézést kért és eltűnt a mosdó irányában.

Sejtette, nemcsak kézmosás miatt tette ezt. Megnézte a karóráját. A nő pontosan tíz perc múlva érkezett csak vissza.

- Még egy ilyen helyen sincs törülköző a mosdóban - méltatlankodott. - Kézszárító van, de meg se nyikkan.

- Milyen italt parancsol?

- Egy pohár sört.

Intett a pincérnek, magának pedig ásványvizet kért.

Az ebédet követően a nő megváltozott, mintha kicserélték volna. Bőbeszédű lett, egyre-másra vetett fel különböző témákat. Nyaralásának idejéből vidám epizódokat sorolt fel, majd általánosságban a férfiak udvarlási szándékát taglalta. Úgy tűnt, mintha valami okból húzni akarná az időt, de aztán elsőnek állt fel az asztaltól, amikor a fizetőpincér eltette a számla összegét.

- És most merre? - tudakolta a nőtől, mikor elindította a kocsit.

- Egyenest a Keleti pályaudvarhoz ... A Kerepesi úton kell végigmennünk.

- Amerre az ügető van?

- Látom, ismeri ...

Bólintott.

A forgalom nagy volt, lekötötte a figyelmét. A visszapillantó tükörből gyakran hátralesett. A mögötte haladó gépkocsikat figyelte. Nem vett észre semmi gyanúsat. Csak amikor elhagyták a metró végállomását, akkor látott meg egy világos színű Volgát, amely tisztes távolból jött utána. Aztán eltűnt a Volga, és egy taxi nyomakodott előre két utasával, de nem előzték meg. Csökkentette a sebességét, a taxi úgyszintén; tartotta a kellő távolságot.

Szegedi Marika útmutatása alapján később lekanyarodott a főútvonalról. A tükörből látta, hogy most egy motorkerékpár szegődött a nyomába, nyergében fiatal pár ült. Ettől messze lemaradva egy személygépkocsi jött.

- Álljon meg - szólalt meg váratlanul a nő.

A járdaszélhez kanyarodott és fékezett. Amaz töprengő arcot vágott. Közben elhaladt mellettük a motorkerékpár.

- Rossz irányba jöttünk? - fordult a nőhöz.

- Az előbb még azt hittem ... Mindenesetre kövessük az autóbusz vonalát.

Hosszú, egyenes útra kanyarodtak rá. Megnyugodva vette tudomásul, hogy a személygépkocsi messziről ismét feltűnt mögötte. Esküdni mert volna, hogy a nő nem azért állította meg, mert eltévesztette az irányt. Kíváncsi volt, vajon milyen gépkocsi halad el majd mellettük. Ez a közjáték óvatosságra intette. Abban biztos volt, hogy sikerült felcsigáznia a nő gyanúját hirtelen elutazásának szándékával. Ezt még jobban fokozta az az érdektelenség, amelyet a napokkal előbb még hőn óhajtott levelek megszerzése iránt tanúsított. Tudta, hogy ezek milyen gondolatokat ébresztenek. Ráadásul, mintegy véletlennek feltüntetve, a díszes tokban levő töltőtollat is elővette, mikor a papírokat aláírta. A tok elárulta, hogy újonnan készült, és a magyaros minták alapján csak itt juthatott ahhoz.

A kocka immár el volt vetve.

Mindezeket Szegedi Marika az étteremből továbbította valakinek. A tényeket sorrendbe rakva, az a valaki csak arra a következtetésre juthat, hogy immár nem érdekesek számára a levelek. És miért? Mert birtokában van az, amiért érkezett. Velinger Tibor leveleiből kivehető volt az is, hogy valami ajándékot készíttetett számára Pula Ildikó. Ezt összevetve a bőrdíszműves által adott megrendelőszámlával tudhatják, egy töltőtoll változtatta meg magatartását.

A Szerencs utcánál voltak. A nő azt javasolta, hagyják félreeső helyen a kocsit, így nem keltenek feltűnést az utcában. Gyalog indultak a jelzett számhoz, majd megálltak a víkendház előtt.

Szegedi Marika benézett a kerítésen.

- Ez tehát a negyvennégy - mondta. Táskájából kulcsot vett elő.

- Nem lesz baj, ha bemegyünk?

- Ugyan, milyen baj származna ebből? ... Majd azt mondjuk, Ildikótól kaptuk a kulcsot, hogy valamit hozzunk el.

A nő a zavar legkisebb jele nélkül nyitotta ki a kaput. Még arra is gondja volt, hogy megnézze a kapun levő postaládát. Egy lap hevert ott. Kivette és kíváncsian megnézte.

A férfi esküdött volna rá, a bőrdíszműves értesítése volt, hogy Pula Ildikó jöjjön a megrendelt munkáért.

Szegedi Marika visszatette a levelet a postaládába, és indult a házhoz.

- Ildikónak küldték azt a lapot? - kérdezte.

- Ó, a postás tévedett ... Negyvennyolcas szám alá címezték.

A kulcs nyitotta a víkendház ajtaját. Amint beléptek, az első pillanatban megállapította, hogy látogatása óta senki sem járt itt. Minden úgy volt, ahogy ő látta. Vastag por fedte a polcokat és a szobában levő dohányzóasztalt. Mindenesetre kíváncsian meresztgette a szemét körbe.

- Ez lett volna Ildikó titkos barlangja - húzta el a száját a nő.

- Miért volt titkos? - kérdezte.

- Ezt a vőlegénynek jobban kellene tudnia.

- Láthatja, hogy egyedül lakott itt. Nem volt igaza, amikor azt fejtegette, hogy mással él.

- Az majd elválik ... Mindenesetre körülnézünk.

Szegedi Marika nem vesztegette az idejét. Kézitáskáját a heverőre

dobta és azonnal kutatni kezdett. Elsőnek a szekrényt túrta fel.

- Hiába serénykedik, nem talál férfiholmit - jegyezte meg.

A nő felegyenesedett.

- A leveleit keresem - mondta.

- Segíthetek?

- Hagyja csak . . . Egy nő jobban ért a kíváncsiskodáshoz.

Helyet foglalt a fotelban és némán nézte a nő szorgoskodását. Tudta, mindez csak szemfényvesztés. Az igazi játék arra megy, hogy megkaparintsák a nála levő töltőtollat. Izgatottan várta, vajon milyen úton kísérlik ezt majd meg. Mert hogy előbb vagy utóbb sor kerül rá, ahhoz kétség nem fért. Sőt, abban sem kételkedett, hogy ezt nem halasztják holnapra vagy egy későbbi időpontra. Szegedi Marikát és megbízóját ma mozdította ki óvatos érdeklődésükből. A nő ott az étteremből közölhette telefonon gyanús viselkedését másokkal. Azoknak kevés idejük maradhatott annak eldöntésére, hogy milyen módon tegyenek kísérletet a töltőtoll megszerzésére. Még a bőrdíszműves levele is véletlenül a kezére játszott. Vajon hogyan kezdenek mindehhez? A nő egyedül cselekszik, vagy valaki a segítségére lesz ebben?

Reménykedett, hogy a nőnek csak sebtében kiötlött terve lehet erre. Kevés időt hagyott nekik, hogy minden lehetőséget számba véve cselekedjenek. Azok kapkodásra, gyors döntésre és azonnali cselekvésre kényszerültek.

A nő háttal feléje guggolva matatott egy alsó fiókban. Váratlanul meglepetten felkiáltott, aztán felegyenesedett, kezében egy csomag levéllel.

- Tessék - mutatta őket fel -,itt voltak a levelei.

Adta a meglepettet. Most már azt is tudta, miért viselt a nő olyan bő blúzt. Egész idő alatt nála rejtőztek Velinger Tibor levelei. Csak alkalom kellett, hogy a kutatás közben blúzából elővegye a leveleket, és úgy tegyen, mintha azokat éppen most találta volna meg.

- Mutassa csak - vette át a levélköteget. Egy szemvillanás alatt meggyőződött, hogy azokat tartja a kezében, amelyeket korábban a postai levélszekrényben talált. - Valóban, az én leveleim.

- Teljesült a vágya.

- Igen ...

- Érdemes volt idelátogatni - mondta Szegedi Marika s merően nézett.

A Szerencs utca közelében egy zárt rakfelületű Barkas mikrobusz vesztegelt a járda szélénél. Vezetője az ülésen tétlenkedett. Egy másik munkásruhás férfi a járdán állt, hátát a kocsinak vetve ráérősen szívta cigarettáját.

Odabent többen szorongtak az üléseken. Két rádiókészülék is működött. A jelenlevők arcán, amelyet csupán a műszerek lámpái világítottak meg, feszült figyelem tükröződött. A készülékből halk beszélgetés szűrődött ki, magnetofontekercsek forogtak, rögzítve az elhangzottakat.

A tetőn ventillátor zümmögött. A fülledt meleget alig csökkentette a beáramló friss levegő. Olybá tűnt, mintha- forró tűzhelyre vizet csepegtetnének.

Egy másik készülék vételt jelzett.

- A négyes csoport jelentkezik - szólt hátra válla felett a rádiós.

- Mikó Ferencet figyelő csoport - tájékoztatta az elhárítófőnököt Pintér alezredes.

- Mi a helyzet? - kérdezte fojtottan Bana Dénes.

- Jelentik, hogy az a férfi egy XX-es rendszámú Zsigulival elhagyta a kölcsönző vállalat garázsát és egyenesen a Pasarétre igyekszik - mondta a rádiós. Kisvártatva a címet is közölte, ahová a figyelt személy beté-rt.

Az ezredes meglepődött.

- Velinger Tibor szálláshelye - mormogta.

Pintér zsebkendőjével megtörölte verejtéktől nedves arcát.

- Mit akarhat ott? - kérdezte.

- Rejtély.

- Sejtheti, hogy Velinger nincs ott.

- Sejtheti? ... Tudja. Épp ezért csodálkozom. Csak a szállásadónőt találja ott.

- Valamiben töri a fejét - jegyezte meg az alezredes.

- Ez mindenesetre nem várt fordulat.

Közben a-rádiós újabb jelentést vett.

- Néhány perc után kijött a házból, beült a kocsiba, és jelenleg úton van ide Sashalomra - közölte. - Sötét öltönyt visel, fehér inggel ... Nyugodtan viselkedik, különösebb izgalomnak nincs rajta jele.

- Maradjanak a nyomában, egy percre se tévesszék szem elől. Amint

megérkezik ide és leállítja a kocsit, jelentkezzenek ismét és adjanak tájékoztatást.

A rádiós továbbította az utasítást.

- Tehát idejön - bólintott Pintér. - De vajon miért ejtette útba Velinger szálláshelyét?

- Ezt majd megtudjuk - vélekedett az ezredes. - Most az a fontos, hogy itt mi történik.

Figyelmük a készülékből kiszűrődő beszélgetésre irányult.

A víkendházban közömbös témáról folyt a szó, mintha egy teadélután érdektelen fecsegését hallgatták volna.

Bana hosszan fülelt, majd megszólalt:

- Nem tetszik nekem ez a locsogás .. . A nő hirtelen váltogatja a beszélgetés fonalát. Csapong.

- Mintha szándékosan az időt húzná - jegyezte meg Pintér.

- Számítottam arra, hogy Villányíné talán nem kísérli meg egyedül a töltőtoll megszerzését. Két lehetőség között választhat: cselt vet, vagy pedig erőszakot alkalmaz. Ez utóbbit -Hóddal szemben egyedül nem tudja végrehajtani. Ehhez segítségre van szüksége.

- És a segítség már útban van ide ...

- A jelek erre utalnak.

- Ez a Mikó mi másért jönne? .

- Hát igen ... Ezek szerint a cselvetést törölték repertoárjukból - mondta az ezredes.

A készülék továbbra is érdektelen beszélgetést sugárzott.

- Csak azt nem értem - folytatta kisvártatva az ezredes -, miért éppen Mikó Ferenc jön ide? ... Ugyanis ismeri Velinger Tibort. Ő maga adta át neki a bérelt kocsit a garázsban. Nem hagyhatja ezt a tényt figyelmen kívül. Márpedig, ha erőszakkal akarják megszerezni a töltőtollat, akkor Mikónak be kell mennie a víkendházba. Szembekerülnek egymással. Mivel állít be Mikó? Hogyan képzeli ő ezt el? ... Ez nem fér a fejembe ... Egy szemvillanás alatt nem férkőzhet Hód közelébe. Ennyire elővigyázatlanok lennének? Bár lehet, csak mi komplikáljuk a dolgokat, mert mindenre gondolunk, mindent igyekszünk számításba venni.

- Majd a mozgása elárulja szándékát.

- Abban a pillanatban, amint bemegy a víkendházba, Hód közvetlen életveszélynek van kitéve. Ezt nem szabad figyelmen kívül hagynunk. Mikó kétszeres gyilkos. Gátlástalanul végrehajtja megbízatását, mint ahogy ezt eddig is tette.

- Nem akárkivel találja most szemben magát - mondta az alezredes.

Bana Dénes verejtékben fürdő arcán mosoly futott át.

- Hód felkészülten vár, éberen figyel minden gyanús mozdulatra ... De abban a pillanatban, amikor az erőszak alkalmazásának a legkisebb jelét is meghalljuk, lecsapunk rájuk ... Vége a játékuknak. Lehúzzuk a rolót és kész.

Mindketten tudták, hogy a tökéletes leleplezés az lenne, amikor Villányi Józsefné a mikrofilmet átadja Gerlay Albertnak. Ez tenné fel a koronát bűnös tevékenységük bizonyítására, a kémkedésre. Ehhez azonban birtokukba kell kerüljön a töltőtoll, amely a mikrofilmet rejti. Az elhárítófőnök éppen azt nem akarta, hogy súlyos kockázatnak tegye ki tervük érdekében a titkos feladatát ellátó elhárítótisztet, Hódot. Inkább választotta a nehezebb utat a bizonyítás számára. Remélte, a vallomások fényt derítenek a kapcsolatokra, ez ideig tartó kémtevékenységükre, az elkövetett gyilkosságokra, amelyeket közvetve több tény bizonyított.

Bana utasította a rádiást, hogy lépjen kapcsolatba az egyes csoporttal, amelyik Gerlay Albertet tartja figyelés alatt. Kíváncsi volt, vajon a testes férfi jelenleg mit csinál.

Kisvártatva válasz érkezett: Gerlay a Vadvirág utca négy szám alatti lakásán tartózkodik. Nem mozdul ki a házból.

- Persze, hiszen tűkön ülve várja Villányíné értesítését - jegyezte meg az ezredes. - Hacsak előre nem beszélt meg vele találkozót ma estére.

- Még délelőtt megbeszéltek maguk között mindent - mondta Pintér. - Ennek alapján készül most Mikó is ide.

- Csakhogy akkor még nem tudták, mi is a konkrét helyzet. Lehet, sejtették már ezt a töltőtoll-dolgot, hiszen megtalálták a megrendelőcédulát, de bizonyosságot csak akkor tudtak, amikor Villányíné az étteremből értesítést küldött. És ez alaposan megkavarta őket. Esetleg felborította a délelőtt megbeszélt tervüket.

A kocsi belsejében szinte tűrhetetlen volt a meleg. Még csak cigarettára sem gyújthattak, hogy fellazítsák a várakozás idegtépő feszültségét. A legkisebb füst is tarthatatlanná tette volna ottlétüket.

- Mit nem adnék egy üveg hideg sörért! - sóhajtott az ezredes.

Pintér akkorát nyelt, hogy az állkapcsa megcsikordult.

A víkendházban érdektelen csevegés folyt ...

Bana megtörülte verejtékes homlokát.

- Világos, hogy a nő húzza az időt - mondta.

- Várja Mikó érkezését ...

- Akkor pedig az erőszakot választották.

Váratlanul vételt jelzett a rádiós.

- Jelentés a központnak Medvétől - hangzott a készülékből.

A négyes csoport volt az, amely Mikó Ferencet kísérte.

- A Zsiguli bekanyarodott a Szerencs utcába, és megállt a harminckettes ház előtt ...

A rádiós adásra váltott:

- Itt a központ ... Értettük. További helyzetjelentést kérünk ...

- Leállította a motort, de nem szállt ki a kocsiból. Nagyon figyel előre, mintha valami jelre várna ... Vétel.

Az elhárítófőnök átvette a rádióstól a mikrofont:

- Utasítás Medvének a főnöktől ... Ha a férfi bemegy a negyvennégyes számú víkendházba, a kocsiját tegyék üzemképtelenné. Közben észrevétlenül helyezkedjenek közel a víkendházhoz. állandó vételre kapcsolva figyeljenek. Az adott jelre aztán törjenek be, és mindenkit vegyenek őrizetbe ... Mikó részéről ellenállásra számíthatnak ...

- Értettük ...

Bana Dénes értesítette a várható akcióról a másik figyelőcsoportot is, amely Villányinét követve már korábban a helyszínre érkezett. Utasította őket, hogy akció esetén azonnal zárják le a környéket, és hiúsítsák meg a menekülést.

- Még jó, hogy odakint világos van - fordult a bajuszos alezredeshez. - Alaposan megnehezítené a helyzetünket, ha az akcióra netán sötétben kerülne sor.

Kisvártatva a négyes csoport közölte, hogy Mikó Ferenc kiszállt kocsijából, és annak közelében sétálgat. Állandóan a jelzett víkendházat lesi.

- Mit gondolsz, sikerülne ennek a Mikónak a kocsijában most poloskát elhelyezni? - tudakolta az ezredes Pintértől.

A "poloska" nem volt egyéb, mint babszem nagyságú, mágneses tapadóval ellátott piciny lehallgató készülék. Az adóberendezésen kívül, amely a beszélgetést továbbította, el volt látva zajszűrővel is. Így gépkocsiban elhelyezve is jól ellátta feladatát, de csupán százméteres körzetben volt vehető. Követésnél azonban ez éppen elégnek bizonyult.

- Ha ügyes kombinációval egy pillanatra sikerül elterelniük Mikó figyelmét, végrehajtható.

- Értesítem az embereket - mondta az ezredes.

A négyes csoport parancsnoka vállalta a feladat végrehajtását. Véleménye szerint a cigarettázó Mikó nem fog gyanút, ha egy járókelő tűzet kér tőle. Közben egy másik sietősen elhalad a letekert ablakú gépkocsi mellett.

Néhány perc múltán már jelentkeztek is.

- A feladatot észrevétlenül végrehajtottuk - hangzott a készülékből. - Utolsó pillanatban sikerült ez. Mikó most ült vissza kocsijába. Beindította a motort, de nem kapcsolt sebességbe ... Izgatottan lesi az óráját ... Vételre állok.

Az ezredes megnézte, mennyi az idő.

- Négy perc hiányzik a hathoz, ha kerek időt veszek alapul - mormogta. - Erre az időpontra beszélhettek meg valamit.

Mindannyian lélegzetüket visszafojtva hallgatták a víkendházból érkező beszélgetést ...

18.

Jól látta a nyugtalanságot, amely a nő csinos arcán vibrált. Amaz előrehajolva ült, karját a fotel támlájára helyezve, mintha valami jelre várna, hogy azonnal felpattanhasson, és olykor lapos pillantásokat vetett piciny karórájára.

- Megyünk? - kérdezte közömbösen.

Szegedi Marika valamelyest lazított merev tartásán.

- Szívjunk el egy cigarettát - mondta. Kinyitotta kézitáskáját.

- Most az enyémből kínálom ... Eleget szívtam a magáét.

Szótlanul zsebébe süllyesztette cigarettás dobozát.

A nő egy felbontatlan Marlborót vett elő. Hosszú körmével felnyitotta a dobozt és átnyújtotta az asztal felett.

- Parancsoljon ...

- Mióta szívja ugyanazt a cigarettát, amit én? - kérdezte.

- Rászoktatott ... Vettem egy dobozzal, elvégre nálunk is lehet kapni, csak győzze megfizetni, ha rászokott.

Kiemelt a dobozból egy cigarettát, és ajka közé dugta. Miközben öngyújtójával tüzet adott, nyelvével megízlelte a cigaretta filterét, de nem érzett semmi különöset.

Szegedi Marika saját öngyújtóját vette elő.

- Csak gyújtson rá - mondta. - Majd magam végzem a szertartást. -

Többször kattintotta öngyújtóját, de a kis láng mindig elaludt.

Meggyújtotta a sajátját, és szeme sarkából a nő arcát figyelte. Későn vette észre az annak szeméből áradó leplezetlen kíváncsiságot, és megszívta cigarettáját. A füstöt mélyen leszívta . . . Az első pillanat olybá tűnt előtte, mintha agyára valami nehéz súlyt ejtettek volna. Fájdalmat nem érzett, de tompa bénultság kerítette a hatalmába, tagjai nyomban elnehezedtek, mázsás súly telepedett szemhéjára. Hiába próbált mozdulni, izmai nem engedelmeskedtek akaratának. Félig csukott szemmel csak annyit látott, hogy a nő föléje hajol, aztán érezte, zakójának belső-zsebében matat. Rózsaszín ködfelhő gomolygott előtte, távozó léptek zaja érkezett tudatába.

Hatalmas erőfeszítéssel felemelkedett a fotelból. A száját tátotta; szólni akart. Artikulátlan kiáltás szakadt fel a torkából:

- Hagyják menni ... Hagyják ...

A ködfelhőt elsöpörték a szeme elől. Mindent tisztán és világosan látott. A nyitott ajtón át az utca egy részét a zöldre festett kerítéssel. A szobát a bútorokkal. Azt is látta, hogy a tárgyak hirtelen oldalra mozdulnak, és az egész ház felborul. Hallotta saját ütődését is, amikor eldűlt, de fájdalmat nem érzett. Elvesztette időérzékét. Nyitott szemmel feküdt a földön, a fejét oldalt tartva. Látta, hogy a kitárt ajtón át többen érkeznek a szobába, aztán ráismert az elhárítófőnök hangjára:

- Szóljanak az orvosnak ...

Felemelték és az ágyra fektették. Mikorra a készenlétben levő rendőrorvos megérkezett, már sokkal jobban volt, óvatosan tudta mozgatni tagjait.

- Szívműködés rendben, de a reflexei tompák. Idegbénító vegyületre gyanakszom - közölte az orvos a többiekkel.

- A cigaretta volt - mondta később.

Bana Dénes intézkedett, hogy a megtalált cigarettát azonnal vigyék a technikai laboratóriumba, és Zimonyi alezredes vizsgálja meg. Aggódott, hátha komoly utóhatása lehet a méregnek. A rendőrorvos megszagolta a cigarettát.

- Igen ... Most már lehet a szagát érezni, mert meggyújtották - mondta.

- Jobban lesz majd? - kérdezte az ezredes.

- Már most sokkal jobban van ... Érez valamit? - fordult hozzá az orvos.

Felült, megtapogatta végtagjait.

- Nincs fájdalmam, de olyan érzés bujkál bennem, mintha alapossan megkergettek volna.

- Szédülés?

- Nem érzek.

Ennek ellenére, mielőtt az orvos elpakolta volna műszereit, egy injekciót adott.

- Ettől majd hamarabb talpra áll - mondta.

- Hagyták a nőt elmenni? - kérdezte főnökétől.

Az ezredes bólintott.

- Jelenleg éppen úton vannak a Belváros felé - mondta.

- Pontosan tíz perc ... Akkor futott ki a nő a házból.

Lekászálódott az ágyról és megropogtatta izmait. Csupán gyengeséget érzett. Szinte hihetetlennek tünt, hogy ily rövid idő telt volna csak el.

- Tud járni? - kérdezte Bana.

- Igen ...

- Akkor menjünk.

Az utca csendes volt. A környező házak lakói és a járókelők semmit sem vettek észre abból, ami lezajlott a víkendházban. Az elhárítófőnök intézkedett, hogy a házat lezárják; majd gyalog indultak a szomszéd utcában veszteglő Barkas mikrobuszhoz.

Az ezredes elmondta, hogy a hallottakból arra következtetett, cigarettára gyújtanak. Azután csend lett. Váratlanul jelentkeztek a figyelők, hogy Villányíné sietősen elhagyta a víkendházat.

- Már éppen intézkedni akartam, hogy vegyék őrizetbe, amikor meghallottam a kiáltását - mondta.

- Még jó, hogy erőm volt ehhez.

- Igen, mert így eredeti tervünkhöz igazodott minden. Követjük őket, és lehallgatjuk a beszélgetésüket. Úgy vélem, Mikónak és a nőnek van mondanivalója.

Bana tájékoztatta az eseményekről Hódot. Főként az lepte meg, amikor megtudta, hogy Mikó előbb felkereste pasaréti szálláshelyét és onnan jött ki ide.

- Vajon mit akarhatott? A nő már előzetesen átkutatta a szobában a holmijaimat - mondta:

- Ez majd kiderül . .. Most az a teendő, hogy megtudjuk, hová is mennek ezek. Feltételezem, Gerlayhoz, hogy átadják a megszerzett mikrofilmet. Akkor lecsapunk rájuk.

- És ha nem oda mennek? Nem adják ma át senkinek sem a töltőtollat?

- Azt az utasítást adtam, ha elválni készülnek egymástól, azonnal vegyék őrizetbe őket - mondta határozottan az ezredes. - Nincs értelme kockáztatni, hogy felsüljünk, amikor a bizonyíték és minden más együtt van.

- Csak a fej hiányzik - vetette közbe. - Gerlay Albert úr.

- Bizonyítás szempontjából elegendő adat áll rendelkezésünkre.

A fiatalember más véleményen volt. Szerinte csupán Villányi Józsefné és Gerlay kapcsolatára van közvetve bizonyíték. Ezt követően a nő és Mikó Ferenc kapcsolatára.

- Mire akar kilyukadni? - húzta össze szemét az ezredes.

- Arra, hogy Gerlay és Mikó kapcsolatára közvetlenül nincs bizonyítékunk.

- Közvetlen nincs ugyan -csattant fel Bana -, de közvetett van Villányíné útján.

Már látszott a mikrobusz, amikor kinyílt hátsó ajtaja, és Pintér Béla lépett ki a kocsiból. Sietős léptekkel indult elébük.

- Máris történt valami - jegyezte meg az ezredes.

Pintér izgatottan jelentette, hogy a Mikó által vezetett Zsiguli a Vérmezőnél megállt. Azok ketten elbúcsúztak egymástól. Az utasítás alapján a figyelőcsoport emberei elfogták őket. A motozás során Mikónál megtalálták a kérdéses töltőtollat és az abban rejtőző mikro filmet.

- Sikerült rögzíteni korábbi beszélgetésüket? - érdeklődött Bana.

- Igen ...

- A magnetofontekercset azonnal hozzák be.

- Már intézkedtem.

- Kíváncsi vagyok, miről beszélgettek - mondta az ezredes.

Nyomban felvázolta a sürgős intézkedéseket. Beleznay őrnagy vezetésével azonnal házkutatást kell tartani mind Villányíné, mind Mikó Ferenc lakásán. Ezenkívül a Pula Ildikó által bérelt víkendházban. Tájékoztatta az alezredest, hogy a víkendházban hol vannak elrejtve a kémfeladat elvégzéséhez szükséges tárgyak.

- Gerlayt nem tartóztatjuk le? - kérdezte amaz.

- Estig várhatunk vele ... Mielőbb meg akarom hallgatni a fel vett beszélgetést. Mi a helyzet a Gerlayt figyelő csoporttal?

Pintér a fejét rázta.

- Semmi mozgás, teljes a csend - mondta.

- Tehát kuksol a lakásában - bólintott az ezredes.

Pintér a fiatalemberre mosolygott.

- Melege lehetett, Hód - jegyezte meg. ' .

- Már lehűltem ...

Miután az alezredes visszabújt a mikrobuszba, hogy rádión továbbítsa az utasításokat, az elhárítófőnök aggodalmas pillantást vetett Hódra.

- Rendbe jött már annyira, hogy egyedül vezessen? ... Vagy adjak egy embert, aki beviszi magát? - kérdezte.

- Nincs különösebb bajom ... Boldogulok magam is.

- Hol a kocsija?

- A szép Rover itt parkol a második utcában ... Szerfölött izgat, hogy ez a Mikó mit is akarhatott Pasaréten.

- Tudja meg, és este találkozunk - bólintott az ezredes. - Mi is bevonulunk, felszedjük a sátorfánkat. Ott akarok lenni az első kihallgatásnál.

Nem esett nehezére a vezetés. Csupán fáradtságot érzett, semmi egyéb utóhatása nem volt a beszippantott méregnek. Ennek ellenére óvatosan hajtott, hátha javulása csak múló pillanat. Majd háromnegyed óráig tartott az út Pasarétre. Leállította a Rovert, és felment a lakásba. A szobájában minden érintetlenül hevert. Azt hitte, nincs otthon az idős asszony, de kisvártatva megkocogtatták ajtaját.

- Szabad - mondta.

Az idős nő lépett be, tekintete szigorú volt, mozdulatai kimértek.

- Velinger úr, sajnálatos tényt kell közölnöm önnel - kezdte savanyú arccal.

- Parancsoljon, asszonyom ...

- A rendőrségtől keresték . . . Azt az üzenetet hagyták, hogy holnap délután okvetlen tartózkodjon itt, mert igen komoly ügyben szót kívánnak önnel váltani.

Csak bámult.

- A rendőrségtől? - kérdezte, mint aki rosszul hallott.

- Igen - billent meg a konty az asszony feje búbján. - Egy nyomozó volt itt, az mondta.

Mikó Ferenc garázsmester mint nyomozó. Elképzelte, mit szólt volna a helyében mindehhez Bana Dénes. Akaratlanul is elmosolyodott.

Az idős nő arcvonásai még jobban megkeményedtek.

- Ez egyáltalán nem mulatságos dolog - csattant fel. - Előrebocsátom, hogy ez ideig vendégeim közül senkinek sem akadt dolga a rendőrséggel ... Egyedül Velinger úr az, aki szakított ezzel a szép hagyománnyal.

Cigarettára gyújtott, és leroskadt a heverőre.

- Asszonyom - fordította komolyra a szót -, látta ön annak az úrnak az igazolványát?

- Felmutatta ...

- Látta abban, hogy az illető detektív?

- Miért kételkedtem volna egy hatósági ember szavában? - bizonytalanodott el az asszony.

- Tehát nem látta ... Lefogadom, hogy nem jön ide a rendőrség holnap délután, sem azután. Egyáltalán nem jönnek ide.

Az idős asszony kis ideig tétovázott. Ezek után nem tudta, mit is higgyen. Azt látta, hogy vendége egyáltalán nem ideges, sőt túlontúl vidám.

- Akkor biztos valami ismerőse lehetett, és maga tudott erről a tréfáról - mondta korholóan. - Szép dolog így tréfálkozni egy idős nővel. - Sarkon perdült és sértődötten kivonult a szobából.

A fiatalember megfürdött, rendbeszedte magát. A heverőn tétlenkedett, mert még korai volt az idő, hogy a megbeszélt találkozóra induljon. Gondolatai az események körül forogtak. Végigpergette magában a történteket attól kezdve, amikor megkapta ezt a titkos feladatát. Elképzelte, mi lehet most odabent a központban. Az elhárítás, akár a felbolydult méhkas, szorgoskodik: sorrendbe rakja a bizonyítékokat, a kijelölt vizsgálótisztek pedig Villányi Józsefnét és Mikó Ferencet faggatják. Kíváncsi volt, vajon miképpen illeszkedik bele Velinger Tibor személye az események menetébe? Szerette volna látni annak a meglepetésnek a pillanatát, amikor a két bűnös rádöbben vele kapcsolatban az igazságra. Valószínű, megbénulnának, ha megtudnák: Velinger Tibor a Belügyminisztérium Hód fedő méven rejtőző elhárítótisztje volt. Az igazi Velinger, Pula Ildikó vőlegénye pedig csak most készülhet hazalátogatni Budapestre.

Csengett a telefon, őt keresték. A vonal végén Bana Dénes volt.

- Jöjjön most nyomban a megbeszélt helyre - mondta.

- Fél órán belül ott vagyok.

- Siessen ...

Főnökének hangjában türelmetlenség csengett. Mi történhetett, amiért előbbre hozta találkozásuk időpóntját? Valami közbejött.

Selytette, ezek szerint még nem ért véget tevékenysége.

A fekete Mercedes már ott állt a Normafa parkolójában. Az Elhárítófőnökön nyoma sem volt nyugtalanságnak. Közölte, Zimonyi alezredes megvizsgálta a kérdéses cigarettát, de csak kis mennyiségben talált benne idegbénító mérget. Egy közepes szippantás a cigarettából csak percekig tartó kábulatot okozhatott.

Most nem indultak sétára az erdőbe, a Mercedesben foglaltak helyet.

- Kevés időnk van - jegyezte meg az ezredes.

- Gerlayt letartóztatták már?

Az elhárítófőnök a fejét rázta.

- Éppen erről van szó. Úgy döntöttünk, hogy tetten érjük, és ezen kívül is alapos meglepetésben részesítjük. Minderre azért van szükség, hogy eleve a minimálisra csökkentsük esetleges mellébeszélésének a lehetőségét. Ha akkor csapunk le Gerlayra, amikor átvenni készül a mikrofilmet, nem hivatkozhat másra, csupán az őszinte beismerő vallomást választhatja - mondta.

- És ebben kell közrejátszanom?

- Igen ... Átveszi erre a pillanatra Mikó Ferenc garázsmester szerepét.

- Nem hálás szerep - mosolyodott el. - Kétszeres gyilkos.

Bana cigarettát kínált. Rágyújtottak.

- De ez a célravezető szerep - fújta ki a füstöt.

Kisvártatva az elhárítófőnök ismertette a jelenlegi helyzetet ...

Villányi Józsefné, illetve Szegedi Marika és Mikó Ferenc első kihallgatása bár nem teljes, de megfelelő eredménnyel zárult. A csinos titkárnő már a letartóztatást követően összeroppant. Elmondta, hogy évek óta kapcsolatban áll Gerlay Alberttel, aki még annak idején beszervezte. Feladata abból állt, hogy információkat adott gazdasági titkokról, a szövetkezet által készített gyártmányokról. Ő jelezte azt is, hogy kísérletet kezdenek a licenc alapján megvásárolt számítógép tökéletesítésére. Ezt követően azt a megbízást kapta, hogy az újonnan felvett levelezőt, Pula Ildikót figyelemmel kísérje. Állandóan tájékoztatta Gerlayt a lány viselkedéséről, mozgásáról. Eleinte nem tudta, hogy azonos célból tevékenykednek. Később maga is meglepődött, amikor rádöbbent, hogy Pula Ildikó ugyanott lakik, ahol Gerlay. Mikor a lány váratlanul kilépett a szövetkezettől, Gerlay egy találkozásuk alkalmával nagyon dühös volt. Megbízta, próbáljon a lány nyomára bukkanni. Nem értette az eseményeket, csak akkor kezdte sejteni, mi is történt, amikor értesült Pula Ildikó öngyilkosságáról. Villányiné vette át azt az üzenetet a szövetkezetnél, amelyet Bálint Géza hagyott a nála maradt kulcsról. Úgyszintén Gerlay utasítására utazott a Balatonra, majd a megszerzett kulcsot este az üdülőben átadta a betért Mikó Ferencnek, aki egy pillanat alatt mintát vett a

kulcsról.

Velinger Tibor érkezése után arra utasította Gerlay, hogy próbáljon a vőlegény bizalmába férkőzni. A nő ekkor már tudta, hogy Pula Ildikó megszerezte a gyártási terveket, de azokat valahová eldugta. Tudták, hogy Velinger ugyancsak az elrejtett terveket kutatja. Előbb azt hitték, a leveleiben találnak erre utaló nyomot, később azonban gyanakodni kezdtek, hogy a vőlegény ki akarja játszani őket. Az utolsó pillanatban Villányíné jelzésére Gerlay is rádöbbent, hogy az elrejtett tervek minden valószínűség szerint a bőrdíszműves által készített tokban levő töltőtollban lehetnek. A mérgezett cigarettát Gerlay adta át a nőnek, hogy pontban hat órakor mindenképpen vegye rá Velingert: gyújtson rá a kínált cigarettára. A titkárnő tudta, hogy Mikó odakint várakozik ebben az időpontban a kocsival. Miután a cigarettatrükk sikerült, megszerezte a töltőtollat, kirohant a víkendházból és beült a várakozó kocsiba. A töltőtollat útközben átadta a férfinak, mivel erre utasította őt Gerlay.

Villányi Józsefné ez ideig csupán egy alkalommal találkozott Mikóval, ott lent, a Balatonon: Nem tudta azt sem, hogy a férfinak milyen szerepe van az események sorozatában.

A titkárnővel ellentétben Mikó Ferenc mindent tagadott. Arra hivatkozott, hogy csupán egy szívességet teljesített, amikor kiment Sashalomra. Egy látásból ismert férfi kérte meg erre, aki korábban több alkalommal bérelt személy gépkocsit. Innen az ismeretségük is. A szívesség abból állt volna, hogy a nőt felveszi a Szerencs utcában; attól átvesz egy töltőtollat, amiért majd az ismerős jelentkezik a garázsban.

- Képzelheti, hogy meglepődött, amikor bekapcsoltuk a magnetofont és meghallotta a saját hangját - mondta később az ezredes, és elnyomta cigarettáját a Mercedes hamutartójában.

- A lehallgatott beszélgetésből az derül ki - folytatta -, hogy a töltőtollat ma este tíz órakor kellett átadnia megbízójának. Miután ezt az orra alá dörgöltük, igencsak meglepődött. Módosította vallomását, de csak az átadásra vonatkozóan. Kemény, ravasz fickó ... Persze semmi egyébről nem faggattuk. Megelégedtünk egyelőre ennyivel. Majd később beszélnie kell a két gyilkosságról is, no meg a betörésről Bálint Géza lakásába. A legfőbb bizonyítékot erre megtaláltuk a gépkocsiban: a kopott bőrkesztyűt. A kesztyű jellegzetes kopásainak mikronyomai azonosak a bűncselekmények helyszínén talált és rögzített nyomokkal. Ez épp elegendő lesz arra, hogy a feje felett összecsapjanak a hullámok.

- Ezek szerint Mikó helyett nekem kell elmennem a ma esti találkozóra - jegyezte meg.

Az ezredes bólintott.

- Igen ... Ezáltal a főnök Gerlay tudomására hozzuk egyben azt is, hogy ki is volt lényegében Velinger Tibor. Ez a dinamit összerombolja majd minden mellébeszélését.

Elmondta főnökének a szállásadónőtől hallottakat.

- Ez része volt a tervüknek - mondta Bana Dénes. - Villányinétól tudjuk, hogy Gerlay nem törődött különösebben azzal, hogy miképpen reagál majd Velinger Tibor, ha magához tér a víkendházban, és észreveszi a hiányzó töltőtollat ... Hivatalos panaszt nem tehet. Mit is mondhatna? Talán azt, hogy a kémanyagot, amelyet Pula Ildikó megszerzett, ellopták tőle? Azt hitték, nem tesz semmit, ha van esze, minél hamarabb kereket old üres kézzel is ... Ezt azzal kívánták elősegíteni, hogy Mikó megjelent a maga szálláshelyén, és nyomozónak adta ki magát. Mintha a rendőrség érdeklődne Velinger után. Gondolták, ezzel lökést adnak a vőlegénynek, hogy mihamarabb szedje a sátorfáját és tűnjön el.

- Pontosan hol kerül sor a töltőtoll átadására? - kérdezte Hód.

- Fent a Gellérthegyen, pontban tízkor, a Búsuló Juhász Étterem parkolójában. Ott kell várakoznia az XX-es rendszámú Zsigulival. Titokban ott leszünk a közelben. Amint Gerlay kilép a házból, követjük, míg a jelzett helyre nem ér és be nem száll a kocsiba ...

- A maga feladata, hogy addig sakkban tartsa. A parkolóhelyen sötét van. Gerlay nem látja meg azonnal, hogy a kormánynál nem Mikó Ferenc ül, így nem kell tartani semmi meglepetéstől.

Megbeszélték azt is, hogy hol veszi át Mikó kocsiját, majd néhány részletkérdést tisztáztak. Az elhárító főnök ezt követően indult.

- Aztán legyen ügyes, Hód - intette. - Használja ki Gerlay meglepődését, nehogy az valami galibát csináljon önmagával.

- Bízhat bennem, ezredes elvtárs ... Különben is Gerlay nem olyan kemény fickó, hiszen elájult Pula Ildikó lakásában, pedig tudta, hogy a lány halott.

- Csak vigyázzon, lehet, megjátszotta magát.

19.

A Búsuló Juhász Étterem parkolóhelye kissé távol esett az utcai lámpák fényétől. Több személygépkocsi vesztegelt ott. Néhány perccel tíz óra előtt érkezett, és a parkoló szélén állította le a Zsigulit. Leoltotta a lámpákat, és hanyatt dőlve az ülésen, várakozott. Az étterem kerthelyiségéből felhallatszott a zene, csak nagy ritkán fékezett egy-egy taxi a bejárat előtt vendégekkel.

Ólomlábakon járt az idő. A legszívesebben cigarettára gyújtott volna, de nem tehette. Az arcára vetődő legparányibb fény is árulója lehetett volna. Inge alatt a bőrére tapadva piciny korong rejtőzött.

Egy különleges jelzőkészülék, amely rádióhullámok hatására bizsergő érzést keltett. Ez arra kellett, hogy értesítést kapjon, amikor majd Gerlay Albert elhagyja lakását. Abban a pillanatban bármikor számíthat a férfi érkezésére, hiszen a Vadvirág utca alig egy ugrásra volt a megbeszélt helytől.

Ez a pillanat azonban késett. A figyelőcsoporttól nem érkezett jelzés, hogy Gerlay kijött volna a házból. Világító számlapos órája a pontos időt mutatta. Egy perc hiányzott csak a jelzett időponthoz. A testes férfinak már el kellett volna indulnia otthonról. Az étterem- hez vezető úton egy lélek sem tűnt fel, hiába figyelt előre, senkit sem látott felbukkanni a sötétbe.

Tétován moccant az ülésen, de hirtelen megmerevedett. A letekert ablakon át mintha kintről kavics csikordulásának a zaját hallotta volna. Gyors pillantást vetett hátra, de a sötétben senkit sem látott. Behúzott nyakkal ült. Ebben a pillanatban jobbról nyílt a gépkocsi hátsó ajtaja, és az ülés felnyikordult. Ültében villámgyorsan hátrafordult, de a hang előbb érte el tudatát.

- Sikerült a dolog, Feri? - nyekeregte az érkező.

Brenner Károly volt, a meggyilkolt Pula Ildikó nagybátyja. Az idős férfi szeme a következő pillanatban kerekre tágult, leesett állal bámult.

- Egy mozdulatot se tegyen, Brenner úr - tért előbb magához, mint a másik, és keze ügyében tartott revolverét a férfi sovány arcára szegezte.

- Velinger - dadogta amaz. - Mit keres itt?

- Amiért ön is érkezett ... Ne mozduljon - figyelmeztette.

Brennert látszólag letörte a meglepetés. Töppedten ült, akár egy leeresztett léggömb. Az idő szinte megállt. Kisvártatva megérezte, hogy az inge alatt rejtőző készülék gyors jelzéseket ad. Tudta, bajba kerül, ha most Gerlay Albert is befut. Figyelmét kénytelen lesz megosztani, hogy a testes férfit is fogadhassa. Bár mindez pár másodpercig tarthat, hiszen annak nyomában ott vannak a többiek. Látta, hogy Brenner kezd magához térni.

- Velinger úr - szólalt meg recsegve -, azt hiszem ...

- Ne higgyen semmit - szakította félbe emelt hangon. - Nem vagyok sem Velinger Tibor, sem volt unokahúgának a vőlegénye.

- Hanem?

Fél szemmel látta, hogy a sötétben alakok bukkannak fel, és feléjük futnak.

- A Belügyminisztérium elhárító tisztje vagyok ...

Brennernek több sem kellett, hirtelen lebukott, és kivágta a kocsi ajtaját, hogy meneküljön, de éppen az érkezők karjai közé esett. Hiába kapálódzott, nem tudott szabadulni. Fogcsikorgatva engedte, hogy elvezessék.

Bana Dénes lihegve esett be a kocsiba.

- Gyerünk innen, ne okozzunk feltűnést - mondta.

A Búsuló Juhász egyenruhás portása tátott szájjal nézett a sebesen eliramló gépkocsik után. Brennert egyenesen a központba vitték.

Már lent jártak a Gellérthegy aljában, amikor az ezredes kifújta magát.

- A mindenségit - csóválta a fejét -, erre aztán álmomban sem számítottam.

Hallgatott, mert neki sem múlt még el a meglepetése.

- Ott lessük a házat, hogy mikor bukkan elő Gerlay - folytatta az ezredes -, és tessék ... Közben ez a Brenner megjelenik magánál a töltőtollért ... Az volt a szerencsénk, hogy a kocsiban hagytuk a poloskát - célzott a lehallgató készülékre. - Azt hittem, a villám csap belém, amikor meghallottam, hogy látogatót kapott.

- Ezek szerint nem Gerlay volt a kémhálózat vezetője, mint ahogy azt hittük - szólalt meg kisvártatva Hód -, hanem Brenner. Ugyanis a töltőtollat a főnöknek kellett volna átvennie tőlem.

Bana Dénes a többiek előrelátását dicsérte, amiért rábeszélték, hogy állítsanak csapdát a töltőtoll átadásánál. Brenner Károly megjelenése olyannyira meglepte őket is, hogy még a tényeken alapuló találgatásokba sem bocsátkoztak. Nem tudták, vajon milyen meglepetéseket tartogathat számukra a vétkesek vallomása, a vizsgálat.

- Majd minden elválik - mondta búcsúzásnál az ezredes. - Mindenesetre letartóztatjuk Gerlayt is, éppen elég terhelő bizonyíték van ellene ... A feladat véget ért, Hód. Szedje össze a holmiját Pasaréten, közölje elutazását, és a formalitásokat is bonyolítsa le ... Aztán várom a jelentkezését.

Napokkal később jelentkezett telefonon, de beszélgetésükre csak hetek múlva került sor. Nyárutó volt már. A nappalok még melegek voltak, de az éjjelek már hűvöset hoztak. A közeledő ősz megjelent a fák lómbján.

Bana Dénes a szobájában fogadta, és hellyel kínálta az öblös fotelok egyikében. Az elhárítófőnök immár jókedvű volt, nyomát sem lehetett rajta látni az elmúlt hetek gondjainak.

- Csak most sikerült megnyugtatóan pontot tenni a vizsgálatra - mondta bevezetésében. - A Brenner Károly által szervezett és irányított kémhálózat minden tevékenysége teljesen világos előttünk. Veszedelmes egy ember volt, hiszen a saját unokahúgát sem kímélte.

Az elhárítófőnök szavaiból kiderült, hogy Brenner Károly még a felszabadulás előtt egy tőkés vállalatnál nyugati cégek érdekképviseleteivel foglalkozott. Innen az ismeretsége a ma is tevékenykedő nyugati cégekkel. Egy idő után Brenner úgy kívánta gyümölcsöztetni a maga hasznára a régebbi kapcsolatokat, hogy vállalkozott gazdasági titkok kifürkészésére és azok átadására. Ennek érdekében kémhálózatot szervezett. Elsőnek unokahúgát, Pula

Ildikót bízta meg korábbi munkahelyén bizonyos gyártmányok adatainak megszerzésével. Ez a tevékenység később céltudatos irányítás alapján folyt, figyelemmel azon dolgokra, amelyek érdeklődésre tartottak számot a nyugati cégeknél.

Brenner időközben bővítette hálózatát; előbb bevonta Gerlay Albertet, majd Mikó Ferencet. Ezeket követte Villányi Józsefné, illetve Szegedi Marika. Tevékenységüket nagymértékben az elővigyázatosság, a konspiráció jellemezte. Brenner úgy irányította az embereit, hogy azok, ha tudtak is a másikról, nem ismerték, csak saját feladataikat. Villányimé volt az egyetlen, aki mindenkit ismert. Gerlay viszont már nem tudott Mikóról és a garázsmester sem őróla. Pula Ildikó álmában sem gondolt talán arra, hogy munkahelyén, az Általános Mechanikai Szövetkezetnél a titkárnő nagybátyjának az embere, aki azzal van megbízva, hogy tevékenységét, magatartását figyelje és minderről állandó jelentést adjon. A lány úgyszintén Mikó Ferencről sem tudott.

A nagy üzlet lehetőségét elsőnek Villányíné csillantotta meg, aki jelezte, hogy a szövetkezetnél szinte világszabadalomnak mondható munkálatokba kezdett egy mérnökcsoport. Brenner Károlynak kiváló volt a szimata. Sejtette, nem mindennapos dologról van szó. Kapcsolatok útján odahelyezte a szövetkezethez levelezőnek unokahúgát, Pula Ildikót, azzal a feladattal, hogy sikeres kísérletek esetén szerezze meg az új számítógép műszaki adatait, tervdokumentációját. A lánynak idővel mindez sikerült.

Közben azonban véletlen események történtek. Pula Ildikó az elmúlt nyáron ismeretséget kötött egy Velinger Tibor nevű, Brüsszelben élő férfival. A kapcsolatból szerelem lett. Levelek útján megegyeztek abban, hogy házasságot kötnek. A lány ekkor határozta el, hogy kijátssza nagybátyját, és a terveket megszerezve, saját hasznára fordítja. Hitt abban, hogy miután férjhez megy Velingerhez és legálisan elhagyja az országot, nyugaton busás pénzért eladhatja a megszerzett tekercseket az érdeklődő cégek valamelyikének.

Pula Ildikónak megkezdődött a versenyfutása az idővel. Különböző kifogásokat vetett fel Brennernek, hogy miért is késik a terveknek a megszerzése. Közben nem is sejtette, hogy a szövetkezetnél Villányiné pontosan jelzi nagybátyjának a dolgok állását. Brenner gyanút fogott, csak nem tudta, mire megy a játék unokahúga részéről, miért tesz állandó kísérletet félrevezetésére. Több alkalommal megfenyegette a lányt, de az kitartott saját célja mellett és halogatta a mikrofilm átadását. Később azonban már nem lehetett ezt kifogásokkal húzni. Ugyanis nyilvánosságra hozták a szövetkezetnél az új számítógép prototípusának elkészítését. Pula Ildikó ezt követően formálisan illegalitásba vonult, hogy elkerülje a találkozást mind nagybátyjával, mind az ugyanabban a házban lakó Gerlay- Alberttel. Újsághirdetés útján víkendházat Vett ki Sashalmon, a Szerencs utcában. Ezzel párhuzamosan a postán levélszekrényt bérelt és ide címeztette Velingerrel leveleit. Nem akarta, hogy tudomást szerezzenek vőlegényéről, mert akkor nyomban átláttak volna szándékán.

A lány a legnagyobb hibát ott követte el, hogy egy korábbi beutalót igénybe véve, a Balatonra utazott a szövetkezet üdülőjébe, Nem is sejtette, hogy ezt Villányi Józsefné nyomban jelenti nagybátyjának.

Brenner megbízta Mikót egy utolsó figyelmeztetéssel. A lány azonban sejtette, hogy az üdülőbe betérő idegen férfi miért is keresi. Bezárkózott a szobájába, mintha éppen nem lenne az üdülőben. Mikó ezt követően végigjárta a környező szórakozóhelyeket. Közben Pula Ildikó összekapta a holmiját, és az éppen Budapestre igyekvő Bálint Géza kocsijába kéredzkedett. Ekkor már a számítógép ter-veiről készített mikrófilm az ajándéknak szánt töltőtoll belsejében rejtőzött, és a bőrdíszművesnél Volt a hozzávaló tok készítése céljából. A lány tudta, hogy csak egy kívülállónál van biztonságban az értékes adat.

Pula Ildikó, amint Pestre ért, Sashalomra ment. Másnap azonban kénytelen volt a lakását felkeresni. Ugyanis el akarta onnan hozni a bőrdíszműves megrendelőcéduláját. Gerlay, aki árgus szemmel figyelte a lakást, azonnal értesítette Brennert, akinek sikerült a lányt a lakásban elcsípni. Több órás alkudozásba kezdtek, de Pula Ildikó nem volt hajlandó a mikrofilmet kiszolgáltatni és annak rejtekhelyét elárulni. Brenner hiába fenyegetődzött fogcsikorgatva, a lány hajthatatlan volt.

A férfi ekkor odarendelte Mikó Ferencet. Tudta, a garázsmester gátlástalan, és pénzért mindenre kapható. Tájékoztatta a férfit arról, hogy unokahúga majd mindegyikük zsebéből több százezer forintot akar kihúzni. Megbízta Mikót, próbálja kiszedni a lányból a rejtekhely titkát, s ha az nem sikerül, lehetőleg "okosan" végezzen vele. Brenner abban bízott, hogy a lány nélkül is sikerül előbb, vagy utóbb megtalálniuk a mikrofilmet.

Mikó Ferenc nem tudta Pula Ildikóból kiszedni a titkot. Egy adandó pillanatban hátulról váratlanul hurkot vetett a lány nyakára, majd felakasztotta a konyha falából kiálló erős szegre, ezzel az öngyilkosság látszatát keltve.

Brenner Károly azonban hiába túrta fel a lakást, nem akadt a mikrofilm nyomára. Most már tudta, hogy a lány, mivel nem lakott otthon, valahol meghúzta magát. Mindegyikük ezt a helyet kutatta. Mikor aztán Bálint Géza felhívta a szövetkezetet, és jelezte, hogy nála van egy kulcs, amit Pula Ildikó felejtett a kocsijában, megcsillant előttük a remény. Villányíné utazott le a kulcsért, majd azon az estén Mikó Ferenc ment utána. Megtehette ezt, mert a garázsból próbaútra kihozhatott bármikor kocsit. Mikó egy perc alatt mintát vett a kulcsról az üdülőben, és visszatért Pestre. Azon az éjszakán kireszelte a minta alapján a kulcsot, és másnap kora reggel kinyitotta a postán a levélszekrényt. Ott azonban csak Velinger leveleit találta, azokat elvitte. Villányíné felutazott a Balatonról, és átadta nyíltan a kulcsot Brenner Károlynak. Ő pedig, látványosan, bevitte azt a rendőrségre. Minderre azért volt szükség, hogy valamennyire puhatolózzon a rendőri vizsgálat állása felől, amely az öngyilkosság ügyében folyt.

Velinger Tibor leveleit olvasva tudták meg, hogy a lánynak vőlegénye volt. Most sejtették meg, miért is akarta magának megtartani a megszerzett terveket. Tovább kutatták a lány korábbi tartózkodási helyét. Ekkor robbant bele az események menetébe a Velinger Tiborként jelentkező elhárítótiszt.

- A többit már maga is tudja, Hód - fejezte be az ismertetést az

ezredes.

Hódot érdekelték Sóskúti meggyilkolásának a körülményei is.

- Mikó Ferencet nagyon nehezen lehetett vallomásra bírni - folytatta az elhárító főnök. - Csak miután az összes terhelő bizonyítékot elébe tártuk, akkor tört meg és ismerte be ezt a gyilkosságot is ... Valóban Gerlay, Dzsó bácsi figyelmeztette őket, illetve Brennert, hogy a szemben levő házból leselkedtek a kérdéses időpontban, sőt olykor fényképezgetnek ... Brenner tudta: az illető hívta fel a rendőrség figyelmét, hogy baj van a lány lakásában. Következtetett arra, hogy beláthatott a lakásba, ettől veszélyérzetük támadt. Nem sokat haboztak; elhatározták: Mikó elnémítja a férfit és megszerzi az esetleges fényképeket.

- Gerlay tudott arról, hogy a lányt lényegében likvidálják? - kérdezte. - Ugyanis, amikor a rendőrök a helyszínen felfedezték a holttestet, Gerlay elájult.

Bana Dénes bólintott.

- Igen, elájult - mondta. - Brenner előzőleg azzal nyugtatta, hogy a lányt csak megfegyelmezi. A férfi csak akkor döbbent rá, hogy ez a "megfegyelmezés" lényegében milyen eredménnyel végződött.

- És az igazi Velinger Tibor?

Az ezredes cigarettára gyújtott.

- Egy héttel ezelőtt megérkezett repülővel - fújta ki hosszan a füstöt. - Úgy döntöttünk, hogy figyelemmel kísérjük és, ha olyan körülményt észlelünk, hogy tudott Pula Ildikó tevékenységéről vagy arról, mit szán neki a lány, megfelelően közbelépünk ... Nos, határozottan állítom, Velinger nem tudott a lány, illetve volt menyasszonya kettős életéről. Így aztán mellőztünk minden közbelépést ... Pár nap múlva csendes szomorúsággal felszállt a repülőgépre és visszautazott Belgiumba.

- Kiment a temetőbe is?

- Többször ...

Hosszan elmosolyodott.

- Most min mulat? - tudakolta az elhárítófőnök.

- Azon mulatok, ezredeS elvtárs, hogy magam is többször ott jártam, és eszembe se jutott: még nem volt olyan kém, aki államköltségen annyi szép virágot kapott volna a sírjára. De mindegy most már ... A lényeg, hogy nem késtük le az Independiente indulását.

Bana Dénes a térdére csapott.

- Bár tudnám, miért emlegeti olyan sűrűn ennek az óceánjárónak a nevét?